



HARLEQUIN®

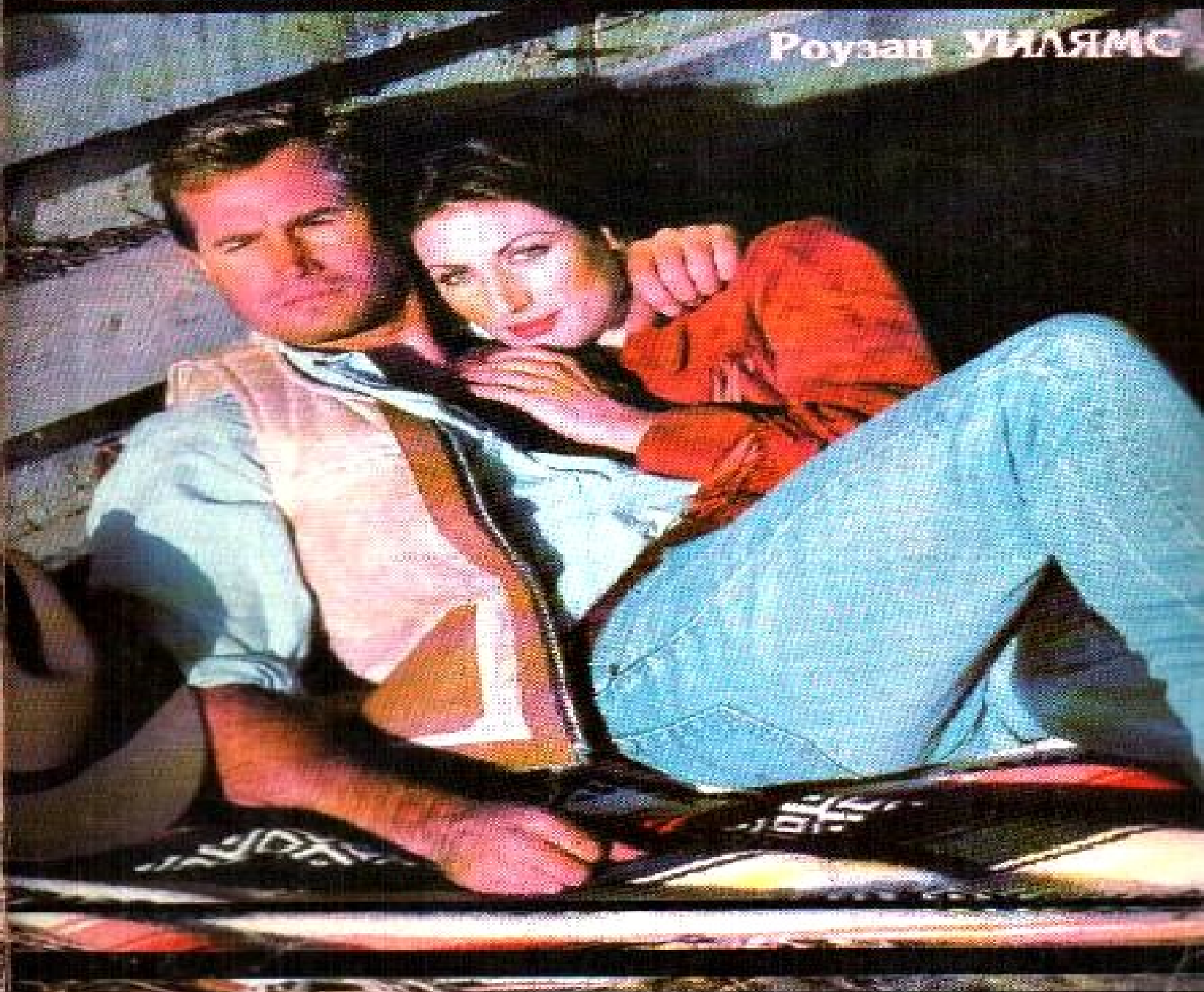
ЮНИ '94

изкушение®

24

ТЪРСИ СЕ СЪПРУТ!

Розан УИЛЯМС



РОУЗАН УИЛЯМС ТЪРСИ СЕ СЪПРУГ

Превод: Екатерина Кузманова

chitanka.info

Джеси Патън сама управлява семейната ферма и не ѝ е до романтични истории. Но дядо ѝ твърдо е решил да си намери съпруга, а на нея — съпруг... И то по обява! Скоро бъдещата му съпруга пристига с придружител — Рейт Марлоу, мъж, на който никоя жена не би устояла... Ще успее ли Джеси да накара заклетия ерген Рейт да я заведе пред олтара?

ПЪРВА ГЛАВА

— Джеси, трябва ти съпруг!

Джесика Патън прибра съдовете от закуската и изгледа укорително дядо си. Не за първи път чуваше тези думи. Той все се въртеше около темата като муха около мед.

— Нали имам един до себе си! Притрябвал ми е друг, щом ти все още можеш да поддържаш ранчото.

— Аз вече съм си изпял песента, момиче — не отстъпваше Дънк Патън, изтегнат в люлеещия се стол до кухненската маса. — Не мога да пренеса купа сено, не мога да обзядя кон, не мога да се справям със стадата... Някой трябва да ме отмени. Годините си казват своето.

Мърф и Мътли, двете кучета на Дънк порода бордър коли, изръмжаха изпод масата, сякаш одобряваха всяка дума, казана от стопанина им.

— Дядо, моля те, престани — мило настоя Джеси, обърна се към мивката и още по-усърдно затърка някакъв тиган. — Нали аз ти помагам! А и теб си те бива.

Джесика отклони поглед към прозореца и запремига бързо, за да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ.

Пред нея се бе ширнала високопланинската долина, заобиколена от хребетите на планините Уорнър. Това затънтено североизточно кътче от Калифорния бе слабо населено и предлагаше гостоприемството си единствено на коне, говеда и отчаяно влюбени в земята фермери като нея и Дънк.

— Мила моя, имах предвид нещо друго — отпи Дънк глътка кафе от порцелановата чаша и я остави върху червената покривка на кухненската маса. — Трябва ти съпруг. Вече минаваш трийсетте. Чакат те дълги години самота. Помисли. Дълги години... Когато мен вече няма да ме има.

Той бе седемдесетгодишен, но Джесика не можеше да се примири с този факт. Никой не му даваше годините. Издаваше го единствено побелялата коса. И широките поприведени рамене.

Помнеше как я носеше „на конче“, когато бе тригодишна. Знаеше, че ако го погледне в този миг, ще забележи как ръцете му леко треперят.

Господи, не позволявай мъж като Дънкан Патън да остарява, молеше се тя отчаяно. Беше ѝ безкрайно скъп. По-скъп от ранчото и голямата къща, в която живееха. Бе я построил сам преди петдесет години, използвайки за конструкцията огромни трупи, сечени из горите наоколо. Джесика щеше да наследи ранчото един ден, но не желаше дори да се замисля за това.

— Не си толкова престарял, колкото се опитваш да се изкараш — измърмори тя и се приближи да почисти трохите от масата.

— Ха, не съм бил остарял! Годините започнаха да ми тежат още навремето, когато Елизабет умря — вгледа се той в кафето, сякаш очакваше на дъното на чашката да види lika на покойната си съпруга.

Въздъхна тежко, изгледа я и се намръщи.

— Като говорим за бъдещето, момиче, кога смяташ да родиш деца? След пет-шест години може и да е късно.

— Съпруг и деца не влизат в бъдещите ми планове.

— Но биха могли, ако откриеш мъжа. Дай обявление! Поръчай си го по пощата, както се казва... — засмя се глухо дядо ѝ.

— Вече съм го правила. Нима си забравил?

— Как бих могъл да забравя, макар да го стори само веднъж, съкровище, и то след като дълго настоявах.

— Е, и нали видя какви хапльовци се отзоваха? И тримата бяха едни несретници. Хвърлиха ми по един поглед и...

— И какво видяха? — прекъсна я дядо ѝ. — Посрещна ги на вратата в избелели джинси и ботуши, с овехтяла фланелка... При това ухаеше на конска пот.

— Ти на какво искаш да мириша? По цял ден яздя. Видяха, че съм обикновена дворна кокошка...

— Една рокля и малко червило няма да ти навредят — измърмори дядо ѝ. — Би могла да си пръснеш две-три капки парфюм и да си срешиш косата или поне да я прибереш в плитка.

— Аз съм работеща жена и нямам време за префърцунени неща — направи гримаса Джесика. — Мъжете, които довтасаха, не се интересуваха нито от поддържането на оградите, нито проявиха желание да целуват мазолите ми...

— Но двамина от местните дървенияци на два пъти идваха — замълча Дънк и добави: — Естествено не слагам в сметката онова магаре Бъд Кочрън.

— Магаре е твърде мило определение за него — заяви Джесика и отново се захвана за работата си.

— Но като Бъд и онези другите бяха женени и развеждани по два или повече пъти. По-добре да се продам на непознат, отколкото да се свържа с някоя местна отрепка.

— Не можеш да живееш като монахиня, нито аз — като отшелник. Не ти ли липсва удоволствието от ухажването, от любовта...

— Не, ценя независимостта си, дядо! Колко са жените, които могат да правят каквото си поискат, без да са принудени да дават обяснения на когото и да било? Аз мога. Един съпруг ще ограничи свободата ми.

— Не и ако е истински мъж, момиче!

— Боже мой! Назови ми поне един мъж, който не би предпочел по-красива или по-закръглена жена, с по-голям бюст, или с по-дълги крака. Посочи ми поне един!

— Аз. Обичах Елизабет такава, каквато беше, обичам и теб такава, каквато си.

— Значи искаш да се нагодя към желанията на онези трима загубенияци?

— Хм... — Това бе обичайният завършек, когато спорът според Дънк ставаше безсмислен.

Доволна, че е отбелязала точка в своя полза, Джесика обърса ръце и привърза косата си с някаква шнола. Изглежда дядо си. Можеше да бъде упорит като магаре и въпреки това бе толкова обичлив!

— Е, добре — въздъхна театрално Дънк. — Аз ще дам обявление.

— Не си прави труда, дядо. Ще пусна опровержение.

— Спокойно, момиче. Ще дам обявление, че си търся съпруга. Нито една от вдовиците няма да пренебрегне поканата ми.

— Съпруга?! — премигна Джесика невярващо.

— Аха! Все още обичам Елизабет, но след четирите години самота копнея за женска ласка. Пък и още две ръце в домакинството ще бъдат от полза, нали?

— Да, но...

— Ще дам обявление и ще видим какво ще излезе!

„Калифорнийски фермер, бял, вдовец, шестдесет и девет годишен, търси съпруга. Изпратете снимка, моля.“

В отговор на лаконичното обявление на Дънкан Патън само за един месец пристигнаха триста писма. Всеки ден Джесика донасяше от пощенската кутия пълна торба напарфюмирани пликове. Стъписващо бе, че повече от половината жени, писали на дядо ѝ, бяха по-млади от самата нея.

Имаше писмо дори от Париж, от Франция. А какви снимки изпращаха някои!

Когато писмата намаляха наполовина, Дънк нареди снимките на най-обещаващите кандидатки върху кухненската маса.

Джесика седеше до него и го наблюдаваше със смесени чувства. Радваше се, че дядо ѝ бе толкова въодушевен и отново гледаше оптимистично на живота. Но колко ли щеше да се разочарова, когато кандидатките започнеха да се представят в ранчото?

Едва ли щяха да оправдаят очакванията му, както и нейните.

— Чудя се как тогава ти получи само три писма — рече дядо ѝ, — трябваше да дадем още веднъж обявление.

— И веднъж ми стига — мрачно измърмори Джесика.

Дънк я помоли да разбърка наредените върху масата снимки и затвори очи. Нима щеше да си избере слепешком съпруга?! Така постъпваше и когато търсеше вода, осланяше се единствено на усета си. Но съпруга...

— Разбърках ги, дядо.

Без да отваря очи, той опипа снимките. Джесика бе забелязала, че между дамите, уж подбрани случайно, няма нито една по-млада от шестдесет и пет. Някои бяха хубави, други не. Внезапно дядо ѝ закова пръст върху една снимка.

— Добре... Коя е тази мила дама? — намести той бифокалните си очила и се зае да изучава лицето от снимката. — Аха! Евънджелин Марлоу от Сан Франциско, така ли? Добре. Нейното писмо наистина ми хареса най-много — усмихна се той. — Знаеш ли, имаме много

обща черта. И двамата сме се оженили веднага след завършване на гимназията, а сега и двамата сме овдовели.

Джесика взе снимката. Оттам я гледаше решителна, приятна на вид жена, която не блестеше с нищо особено. Покрай сърцевидното ѝ лице се спускаше пухкава сива коса. Очите ѝ бяха тъмни и отразяваха топлата усмивка, която грееше на устните.

Дънк зачете част от писмото ѝ.

„... Отраснала съм в тексаско ранчо. Отглеждахме говеда. Напуснах го, когато срещнах бъдещия си съпруг и се омъжих за него. Животът ни беше щастлив и се чувствам много самотна, откакто преди пет години се помина. Синът ми и дъщеря ми са самостоятелни, всеки е зает с работата си. Нямам никакви задължения спрямо тях и с нетърпение очаквам да се съберем, ако това е и вашето желание. А, и още нещо. Предпочитам да ме наричат Ванджи.“

— Звучи добре — тихо рече Джесика, като отчаяно се мъчеше да не мисли за баба си Елизабет, която според нея бе най-прекрасната жена на света.

Дънк кимна.

— Изпитвам особени чувства към Ванджи — бутна той встрани останалите писма и фотографии. — Ще напиша писма на всички дами, за да им поднеса съжаленията си, но най-напред, още с днешната поща, ще изпратя писмо на Ванджи.

— Само с нея ли искаш да се срещнеш, дядо?

— Аха — кимна Дънк. — Старият ми нюх не е закърнял.

В деня, в който получи писмото на Дънкан Патън, Ванджи Марлоу му се обади по телефона. Той отнесе телефонния апарат в спалнята си и затвори вратата, като остави Джесика да го чака в неведение в продължение на цели два часа.

Тя уж гледаше телевизия, но долови смеха му на няколко пъти. Не бе го чувала да се смее от деня, в който умря баба ѝ. Макар и

приглушен, смехът му звучеше щастливо, почти по момчешки.

Скръсти ръце пред гърдите си и впери очи в екрана. Нито един от тримата, отговорили на обявлението ѝ, не бяха я накарали да се разсмее. А посещенията им се оказаха същинско мъчение. Всъщност за последен път се бе почувствала весела, когато беше...

Смръщи вежди и се върна назад във времето. Бяха минали цели десет години. Каква глупачка трябва да е била да повярва дори за миг, че каубоят Бъд Кочрън, нает от дядо ѝ, се интересува искрено от нея. Освен като още една бройка, която да повали в леглото си. Бе постигнал целта си след три месеца омайващи приказки и безконечни разходки. Най-приятните слова, които бе чувала от мъж. Дънк и Лизбет я бяха предупреждавали да внимава, но тя вярваше, че е влюбена в него. Още на следната утрин, след като я бе обладал, той изчезна от града и не се видя повече. Сърцето ѝ бе разбито, но не за дълго. Докато след ден-два не дочу да се говори из града, че Бъд я бе прелъстил, за да спечели облог, сключен в някаква кръчма.

Джесика още тръпнеше от унижение. Все пак тя бе най-възрастната девица сред живеещите в съседните имения, позастаряла и недотам привлекателна, за да става обект на подобен облог.

Дочу стъпките на Дънк, но когато влезе в дневната, тя се престори на изненадана.

— Ванджи ще ни дойде на гости за една-две седмици — развълнувано обяви дядо ѝ. — Направо от Сан Франциско!

— Седмици ли? — не дочу Джесика.

Кимайки с глава, Дънк се разположи в любимия си фотьойл.

— Добре си поговорихме ние двамата. Две седмици са достатъчни за всеки от нас да вземе решение. Ще дойде с придружител. Рекох ѝ, че когото и да доведе, е добре дошъл. Нали така?

— Разбира се, но...

— Трябва да приготвим две от спалните. Пристигат в събота следобед.

— Дядо, та това е само след два дни!

— Аха. Така както виждам аз нещата, на Ванджи ще предложим стаята, която е точно срещу моята. Нейният придружител пък може да спи в тази до твоята, така ще използвате една баня.

Джесика искаше да го предупреди да не се пали много. Нима беше забравил какви неприятности си бе навлякла със своето обявление преди време?

Дънк обаче бе обладан от ентусиазъм. От години не го бе виждала така припрян. От времето, когато Лизбет беше жива. Очите му искряха, а изражението на лицето му бе от щастливо по-щастливо.

— Не се безпокой, момиче — рече той, забелязал безпокойството й. — Старият козел си знае работата.

Тя прехапа устни и въздъхна. Толкова много работа имаше до събота.

Джесика бе зареяла поглед през вратата на верандата и притихнала се любуваше на залеза в съботния следобед. Забеляза облаче прах по пътя.

— Пристигат! — извика тя на Дънк, който разпалваше тексаското барбекю в задния двор. Дядо й се бе преселил преди петдесет години в Калифорния от Тексас.

Дънк се приближи до нея и се вгледа в пътя.

— Трябва да са те. Тъкмо навреме. Затворих кучетата в обора, така че няма да предизвикат хаос.

Джесика се извърна. Дядо й бе облечен в джинси и каубойска риза. Изглеждаше красив и развълнуван. Ухаеше на „Олд Спайс“ и печени на барбекю ребърца.

— Страхотно изглеждаш, дядо!

— Ти също — потупа я той по рамото. Бе си облякла светлорозова рокля и високи обувки. Косата й се спускаше по раменете, леко подвита в краищата. — Хубаво миришеш — изсумтя одобрително старецът.

— Караш ме да се чувствам като Пепеляшка на бала — промърмори Джесика. Женствеността, красотата и очарованието бяха слабите й места — факт, който дядо й много добре знаеше.

— Ти притежаваш нещо много по-ценно — вътрешна красота — все повтаряше той. — Имай търпение и твоят принц ще се появи!

Обичайната реакция на Джесика след подобни изказвания бе да завърти очи и да каже, че никакъв принц не очаква, че светът е пълен с негодници като Бъд. Но точно този ден се бе облякла в розово и се бе

парфюмирала, за да направи добро впечатление на госпожа Евънджелин Марлоу заради дядо си.

Шумът от приближаваща кола се усилваше.

— Това е една от онези скъпи коли — рече дядо й. — Сякаш са стадо диви мустанги.

Подобна машина не е пригодена за планински условия, помисли си Джесика. Съдейки по спортната кола, госпожа Марлоу трябва да бе весела вдовичка, която едва ли би приела да живее в изолация в ранчо, разположено в североизточната част на Калифорния. Сигурно щеше да им обърне гръб, още преди да са угаснали въглените в барбекюто на Дънк.

Жалко, че от писмото и снимката, които бе изпратила, не личеше страстта й към автомобилите.

Дънк пристъпи напред и помахаше с ръка. Джесика стоеше зад него. Бедният й дядо! Много усилия бе хвърлил по посрещането. Дори бе набрал диви цветя, които Джесика подреди във вазите, преди да ги постави в спалните на гостите.

Колата се закова със свистене сред облак прахоляк пред къщата. Джесика кихна няколко пъти и Дънк й подаде носната си кърпа. В този миг вратата откъм шофьора се отвори и Джесика изпусна кърпата от удивление, забелязвайки да се подава шапка стетсън.

Озарен от лъчите на залязващото слънце, непознатият разкърши снага, висока повече от метър и осемдесет. Джесика се взря в него, но от праха не можа да различи чертите на лицето му.

Тя залитна. Проклетите нестабилни токове! Това бе каубоят от най-съкровеният й сънища! Ето го, застанал на прага на ранчото! Не можеше да повярва на очите си.

— Проклет да съм, ако това не е принцът! — изви вежди Дънк и изгледа дяволито внучката си.

ВТОРА ГЛАВА

— Здравейте! Вие трябва да сте Рейт Марлоу, внукът на Ванджи. Аз съм Дънк Патън.

Рейт със задоволство свали стетсът, който баба му бе накарала да си сложи, за да направи добро впечатление при първата им среща със семейство Патън.

— Радвам се да се запозная с вас — разтърси той енергично ръката на Дънк.

— Удоволствието е мое — отвърна отнесено Дънк, загледан във Ванджи, която надникна от прозореца на колата. — Ще помогна на дамата да слезе. — Върху лицето му разцъфна щастлива усмивка.

Рейт кимна, но не се усмихна. Може и да беше глупаво, но го глождеше натрапчивия спомен за филм, чийто главен герой — масов убиец, подбираше жертвите си като даваше съобщения. Добре направи, че прие поканата на баба си да я придружи при първото ѝ посещение. Ако не бе го поканила, щеше да тръгне след нея на своя глава — искаше да е сигурен, че няма да стане нечия жертва.

Дънк Патън изглеждаше доста почтен. Ръкостискането му бе енергично, но Рейт не бързаше да се успокои. Работата в полицията го бе научила, че много често първото впечатление бе погрешно или повърхностно.

Дънк Патън трябваше да докаже, че е достоен за Евънджелин Марлоу.

Рейт хвърли поглед към верандата. Там стоеше някаква млада дама, вероятно внучката на Дънк. Смътно си спомняше как Ванджи я бе описала — луничава, с неумело прибрана коса, свадлива застаряваща мома.

— Рейт Марлоу — протегна ѝ той ръка. — Обзалагам се, че вие сте Джеси.

Забеляза как стисна носната си кърпичка. По шията ѝ бавно пролази червенина. Или бе изключително срамежлива, или бе ядосана.

По-скоро ядосана, реши той, забелязал гордо вдигнатата брадичка и искрящите зелени очи.

Очевидно той се разминаваше с очакванията ѝ. Нищо чудно баба му да не си е дала труда да поясни, че води със себе си своя внук.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господин Марлоу — отговори тя, едва докосвайки пръстите на ръката му. Но внезапно залитна и левият ток на обувката ѝ се откачи.

— По дяволите! — измърмори тя.

Рейт бързо я прихвана. Неволно усети допира на гърдите ѝ до своите, очертанията на талията ѝ и копринената ласка на косата ѝ, докосваща бузата му. Долови аромата на парфюма ѝ — гардения, и я задържа до себе си малко по-дълго, отколкото бе нужно. Не беше красива, дори не бе хубава, но ухаеше чудесно.

Безмълвна и стъписана, Джесика погледна Рейт право в очите и откри, че имат цвета на утринно небе. Спасителната му прегръдка бе здрава и топла, сякаш се бе гмурнала в дълбините на тропическото море. Тялото му излъчваше неподправена мъжественост.

Отдръпна се и неволно блъсна шапката, която той държеше.

— Ударихте ли се?

— Не — отстъпи тя назад и събу обувката си.

— Внимавай къде стъпваш, момиче! Особено с тези високи като кокили обувки — усмихна се дядо ѝ. — Запознай се с Ванджи, докато си още здрава и цяла.

— Здравей, Джеси! — топло ѝ се усмихна възрастната дама. — Сигурна ли си, че ти няма нищо? Рейт е в състояние да ти окаже първа помощ, трениран е.

Джеси ѝ подаде ръка, но усети болка в глезена и лицето ѝ се сгърчи.

— Седни тук — посочи ѝ стола Рейт. — Ще хвърля един поглед на крака ти.

— Не, аз...

— Сядай, момиче! — изкомандва Дънк. — Слушай принца! Не... Искам да кажа... прави каквото ти казва господинът. Нека да види дали си навехнала глезена си. В това време аз ще покажа на Ванджи къщата.

— Отвън погледната, е направо забележителна! — възкликна дамата.

— Построил съм я със собствените си ръце, включително и оборите отзад — гордо заяви Дънк и я въведе в къщата. — Обичаш ли да се грееш на огъня в камината през студените зимни нощи, Ванджи...

Почервения от унижение, Джесика слушаше как гласовете им заглъхват вътре. Останала сама с Рейт, тя се ужаси, че трябва да му позволи да я прегледа.

— Това съвсем не е нужно — увери го кисело тя.

Той коленичи и взе крака ѝ в ръцете си.

— Раздвижи си пръстите.

Тя го стори, като скърцаше със зъби от болка.

— Ако носех ботуши вместо тези проклети обувки, всичко щеше да бъде наред.

Опитваше да не гледа как пръстите му внимателно опипват костите на крака и глезена ѝ. Наложил си да не обръща внимание на нежното, почти интимно докосване на ръката му, която пълзеше нагоре към коляното. Изпита неподозирано удоволствие, което за миг заглуши болката.

— Някаква болка тук?

— Не. Нищо не ме боли, господин Марлоу! Калена съм. Паса стадата, поправям оградите, върша всякаква груба работа и ненавиждам да бъда поставяна пред свършен факт, така както направиха нашите уважавани дядо и баба.

— Казвам се Рейт. Имаш ли нещо против да те наричам Джеси?

— Не.

Някога и Бъд я бе наричал така и не ѝ бе неприятно, но произнесено от устата на Рейт, името ѝ прозвуча мило.

— Нима името има някакво значение в крайна сметка — додаде тя.

— Е, и аз не съм очарован от създалата се ситуация — кимна той. — Джеси, аз самият си имам достатъчно проблеми, за да се занимавам и с проблемите на другите.

Джесика бе уверена в това. Ръцете му бяха загрубели от работа и закачаха чорапите ѝ, но докосването му я оставяше без дъх. Искаше да се изправи и възвърнала достойнството си, да тръгне гордо пред него. Милиони пъти бе минавала по тази веранда и никога не бе падала. Никога!

— Откъде са ти тези мазоли, Рейт?

— Откъдето и твоите, Джес. От работа.

— С какво се занимаваш?

— Пазя закона! От конната полиция на Сан Франциско съм. Но от седмица съм в принудителен отпуск, поради затруднения в бюджета. Да се надяваме, временни.

Още един безработен, рече си Джесика. Но положението на Рейт съвсем не изглеждаше толкова окаяно, като на тримата мъже, отзовали се на предишната ѝ обява. Облеклото му бе издържано в каубойски стил, което я очарова. Досети се, че шапката е по идея на Ванджи, точно както нейната рокля и парфюмът — по настояване на Дънк.

Той все още разглеждаше глезена ѝ и тя погледна сведената му глава. Косата му с цвят на кехлибар бе само с един тон по-светла от ресниците и миглите, които премрежваха сините му очи, както бе забелязала преди малко. Изглежда носът му бе чупен, но това не го загрозяваше особено. Добре очертаната челюст и волевата брадичка го правеха да изглежда неподражаемо мъжествен.

Джесика се опита да си представи как изглежда самата тя в неговите очи. Нито очарователна. Нито хубава. Нито прелъстителна. Не притежаваше нищо от онези неща, които мъжете харесват у жените.

От момиченце се бе превърнала в зряла практична жена, която можеше да обзидва коне и да мята ласо, да отглежда добитък и да води целомъдрен живот без любовници, без съпруг... Домошарка.

— Нещо ухае доста съблазнително — подуши Рейт въздуха.

Джесика кимна.

— Барбекютото по тексаски е специалитетът на дядо. Печени говежди ребърца, люти чушки и... — Тя замлъкна, усетила очите на Рейт, втренчени в нейните. Заляха я топли вълни. Той не отклони поглед.

— Имах предвид парфюма ти, Джес. Прекрасен аромат!

— Никога не използвам парфюм — побърза да го увери тя, притеснена от пресекуващия си глас. — Тази вечер е изключение. Само за да направя добро впечатление на баба ти. Не обличам и рокли, нито високи обувки или...

Тя отново замлъкна. Неусетно Рейт бе плъзнал ръка под коляното ѝ, а с другата я притисна към широките си гърди.

— Трябва да сложим лед на глезена ти и да те пренеса на удобно местенце.

— Аз не искам...

— Трябва да ме слушаш! — вдигна я той и я внесе на ръце през вратата.

— Пусни ме! Мога да подскачам на един крак.

— Сигурно.

Тя изръмжа възмутено и Рейт побърза да я положи в едно старо кресло в хола. Без да обръща особено внимание на недоволството ѝ, натрупа няколко възглавнички и сложи крака ѝ.

— Ледът трябва да е някъде там — тръгна той към кухнята.

В този миг Дънк и Ванджи се показаха на вратата.

— Много ми харесват дървени къщи — тъкмо казваше Ванджи, но съзряла Джесика, забърза към нея.

— Зле ли си, момиче? — попита я Дънк, втренчен в повдигнатия ѝ на възглавниците крак. — Да не би да си го счупила?

— Не. Само съм го навехнала.

— Къде е Рейт? — огледа се Ванджи.

— Господин Всезнайко — изсумтя Джесика — е в кухнята. Голям грижовник, няма що!

— Аха! — възкликнаха едновременно Дънк и Ванджи и се засмяха заговорнически.

Джесика се надигна от дълбокото кресло, но Дънк я побутна назад.

— Момиче, остави се в ръцете на Рейт. Той си знае работата.

— Нямам нужда от лечение. Само да си обуя ботушите и ще...

— Ето — появи се Рейт с торбичка лед. Зави я в хавлиена кърпа и я постави върху глезена ѝ, преди тя да успее да се възпротиви.

— Нямам намерение да седя тук и да...

— Цяла седмица няма да можеш да си обуеш ботушите, ако не поседиш с ледения компрес, докато спадне отока.

— Ванджи, ела да ти покажа останалите стаи — хвана Дънк под ръка своята гостенка и я поведе към другото крило на къщата, в което бяха разположени спалните.

— Ще пренеса куфарите от колата — рече Рейт, приглади коса и многозначително погледна Джеси.

С ръце, кръстосани пред гърдите, Джесика хладно го изпрати с поглед. Бе изпълнена с негодувание от свойския начин, по който се държеше младият мъж — сякаш бе у дома си, а не на гости, при това в къща, в която кракът му не бе стъпвал.

Ако Ванджи приличаше на внука си, нямаше да остане задълго в ранчото. Никой досега не бе нареждал на Дънк Патън какво да прави. Тя гордо вдигна брадичка. Рейт трябваше да проумее, че и внучката на Дънк не допуска да ѝ поставят ултиматуми.

Опита се да размърда глезена, но остра болка я прониза и тя се отказа да оспорва диагнозата, поставена от Рейт.

Точно в този миг той се появи. Носеше два куфара.

— Къде да ги оставя?

Изтощена от болка, тя само кимна с глава към отсрещната врата.

— Усмивай се и търпи, Джес — препоръча ѝ Рейт шеговито. — Това смятам да правя и аз, докато на баба ми не ѝ дойде умът в главата.

Той се отправи към спалнята, като внимателно огледа солидната мебелировка, типична за големите селски имения. Старият дървен дом определено излъчваше топлина и уют, на които човек трудно би устоял.

Не биваше да се поддава нито на очарованието на къщата, нито на красотата на отдалечената от цивилизацията високопланинска равнина.

Видя баба си да наднича през една от вратите.

— Донеси ми тук куфара, Рейт — махна му тя с ръка. — Твоята спалня е в ъгъла. Не е ли прекрасно?

— Гледката е зашеметяваща — отбеляза Дънк и дръпна червените завеси от грубо тъкан плат.

С чувство на облекчение забеляза, че баба му щеше да спи в единично легло. Нямаше много вяра в почтените намерения на Дънк. Мъжът си остава мъж дори и на преклонна възраст.

— Сам набрах цветята — посочи Дънк букета, поставен във ваза на масата. — Джеси ги подреди. Тя ешила и завесите, а преди няколко години избродира покривката за леглото. И като готвачка го бива това момиче. А това пък ме подсеца, че е време да се заема с обяда.

— След две-три минути идваме — каза му Ванджи, докато той излизаше от стаята ѝ и се обърна към внука си: — Приятен мъж, а? Нали ти казвах, че няма за какво да се тревожиш.

— Пропусна да споменеш, че внучката му е мома на трийсет и не знам колко още години.

— Е добре, Рейт, какво значение има това? Самият ти настоя да ме придружиш като единствен мой свободен роднина.

— Неприятно ми е да бъда поставян пред свършен факт — смръщи вежди Рейт. — И Джеси се чувства по същия начин, каза ми го ясно и открито. Ако и тя е скептично настроена срещу подобни запознанства и късни бракове, излиза, че имаме доста общи разбирания.

Ванджи дипломатично отмина думите му, забола нос в дъхавия букет.

— Има и други съвпадения — рече тя. — И двамата не сте женени, обичате конете...

— Не съм тук, за да търся какво ме свързва с Джесика Патън, бабо! — възрази Рейт. — В Сан Франциско си имам свой, при това пълноценен, живот.

— Рейт, та ти живееш самотно, излизаш със случайни момичета и цялото си свободно време прекарваш, като помагаш на онези захвърлени на улицата деца! Живееш честно, но това съвсем не може да се нарече пълноценен живот, какъвто, сигурна съм, заслужаваш. В нашето семейство или трябва да си разведен, или вдовец, или неженен — тъжно констатира тя.

— О, не бъди такава песимистка!

— И не съм, от първия до последния ден нашият семеен живот с дядо ти беше щастлив, Рейт — отчетливо изрече Ванджи и напрегнато се взря в очите му.

— Това май е единственото изключение в семейството — пхна ръце в джобовете си той и се въздържа от по-нататъшен коментар. Обичаше я твърде много, за да си позволи да я нарани.

— Рейт, не бива да си втълпяваш, че непременно те очакват разочарования и развод, ако се ожениш. Това да не е вирус!

— Ще си остана незаразен ерген, благодаря ти. Никога не се жени, за да не се развеждаш. Така мисля аз.

— Глупости! Време е да промениш възгледите си — отново зарови нос в букета баба му. — И в твоята стая има същите цветя. Отсреща, в лявата страна на коридора. Вратата с конската подкова.

Рейт тръгна към стаята си, защото знаеше, че е безсмислено да спори с баба си по въпросите на брака.

Спалнята му приличаше на тази на Ванджи, но бе в синьо, вместо в червено. Тясното легло вероятно бе двойникът на бабиното му. Щастливка бе тя с нейните метър и шейсет.

Той остави куфара си и влезе в банята. На срещуположната стена имаше друга врата, на която висеше хавлия. Вероятно делеше банята с внучката на Дънк. Допълнително доказателство за предположението му бяха ароматните соли за вана, сложени върху един шкаф, както и флаконче с парфюм, чието ухание вече бе усетил из въздуха.

Никога не си слагала парфюм, не носела рокли, копринени чорапи и елегантни обувки. Май само така си говореше.

Това, в което обаче не се съмняваше, бе остро афишираната ѝ независимост, която не бе нищо друго, освен защитна бариера.

Рейт се огледа замислено. Бе очаквал да срещне щуро момиче, а не зряла жена, която в никакъв случай не можеше да нарече стара мома, камо ли старомодна сухарка. Не и с този неин парфюм. Подчинявайки се на неосъзнат импулс, той взе флакончето и го доближи до носа си.

Ароматът мигновено го накара отново да усети тялото ѝ в ръцете си... Гърдите ѝ, опрени в неговите, невероятно стройните ѝ крака и жилави ръце.

Косата ѝ, мека като коприна, се бе опряла до бузата му, а очите ѝ бяха потъмнели от яркозелени до тъмносмарагдови, отразяващи едновременно гняв, смущение, болка и учудване. По-късно бе усетил, че тези невероятно красиви очи го изучават с нескрит интерес.

Бе очарован и силно заинтригуван. Тя притежаваше силен характер без съмнение. И твърдост. Не можеше да не признае, че това бяха качества, които той високо ценеше у една жена. Бе предизвикателно и възбуждащо като уханието на парфюма ѝ. Макар че се смяташе за имунизиран срещу изкушения, не бе имунизиран срещу удоволствията на секса или чисто романтичното ухажване.

— Джес... — промърмори под нос името ѝ.

Звучеше сексапилно и привличащо, но той добре знаеше, че не бива да прекрачва линията, която сам бе определил...

Остави парфюма на мястото му. Забеляза червилото ѝ и в съзнанието му отново изплува лицето ѝ, прекрасният розов оттенък на

устните в същия нюанс като роклята ѝ.

Не, не бе останал равнодушен към тази непресторена жена.

Не и дотолкова, че да не използва един навехнат глезен като повод да я покани на вечеря след време.

ТРЕТА ГЛАВА

Джесика го изгледа подозрително, когато той се насочи към креслото ѝ, пъхнал палци под колана на панталоните си. Бе се преоблякъл в сиви панталони и тънка бяла риза. Очите му неудържимо я привличаха с неопределимия нюанс на синия си цвят. Напомняха ѝ дълбоките води на езерото Морният Глори, където навремето Дънк я бе научил да лови пъстърва. Джесика бе слисана. Испита същото чувство на неизвестност и предизвикателство, както когато за пръв път бе зърнала езерото. Бездънно, виолетово-синьо, с обрасли в диви цветя и храсти брегове, закътано високо в планините... Сърцето ѝ потръпна в очакване, в съзнанието ѝ хаотично се заблъскаха противоречиви мисли и душата ѝ сякаш се пробуди за нов живот. Някъде отдалеч като през мъгла дочу гласа на Рейт:

— Къде са другите?

Той пристъпи и се приведе над креслото, като опря длани върху дръжките.

— Те са... — Джесика се задъха. — Горے на тавана. Търсят едни стари патерици.

— Патерици ли?! — произнесе Рейт възмутено.

— Отпреди трийсетина години са, когато дядо си счупил крака. — Джесика упорито гледаше пред себе си, за да избегне погледа му. — При едно обяздване го хвърлил кон...

Рейт не бе закопчал яката си и тя несъзнателно плъзна поглед по загорелия му от слънцето врат. Докъде ли стигаше бронзовият загар? Уплашена от мислите си, тя затвори очи. От горния етаж долиташе шум от стъпките на Ванджи и Дънк и приглушените им гласове. Внезапно усети топлината, която излъчваше Рейт. Тя проникна в нея и я изпълни цялата. В душата ѝ се прокраднаха неосъзнати желания...

— Няма нужда постоянно да ми натрапваш вниманието си! — окопити се тя. — Не е станало кой знае какво.

Разочарован и смутен, той се изправи и отново пъхна палци в колана си.

— Значи си по-добре...

— Веднъж да намерят тези проклети патерици и няма да имам нужда от ничия помощ.

След малко Дънк и Ванджи слязоха по стълбата. Целите бяха в прахоляк.

— Не можахме да ги намерим! Къде съм ги пъхнал? — затюхка се Дънк. — Момче, нали нямаш нещо против да помогнеш на внучката ми?

Джесика забеляза как иронично се изкривиха устните на Рейт. Очевидно идеята не го ентусиазира, но той промърмори:

— На твое разположение съм, Джес.

— Дядо, тези патерици трябва да са горе! Видях ги скоро. Те... Дядо, я ела тук!

Дънк обаче се шмугна в кухнята, следван от Ванджи.

— Вечерята е почти готова — извика той през рамо. — Идвайте!

— Прекрасно! — ядосано процеди Джесика и се изправи. Внимателно стъпи на здравия си крак с намерението да заподскача до кухнята. Но Рейт обви с ръце кръста ѝ и прошепна:

— Престани с този инат! Ще ти помогна. Достойнството ти няма да пострада...

— Махни се от пътя ми!

Но той не помръдна.

— Като подскачаш, можеш да си навехнеш и другия крак или да влошиш състоянието на изкълчения глезен.

Ти си този, който влошава всичко, едва се въздържа да не изкрещи. По-малко от час бе минал от пристигането му, а вече всичко бе с главата надолу. Налагаше ѝ се да дели банята си с него, вместо с достопочтената матрона, както бе очаквала. Сигурно щеше безкрайно да си тананика под душа, огледалото вечно да е в пара и... Само да успееше да спипа за минутка дядо си насаме, щеше да му даде да разбере.

От кухнята долиташе тракането на тенджери и тигани. Джесика стисна зъби и подскочи на здравия си крак.

Рейт се пресегна и отново я прихвана. Вдигна я на ръце с лекота, както и по-рано, и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да се примири. Само изсъска:

— Върви по дяволите, Рейт!

— Успокой се! Трябва да погледнеш истината в очите и да престанеш да се съпротивляваш.

— Рейт, ненавиждам, когато някой се държи с мен като с безпомощна лигла! Няма да позволя на грубиян като теб да...

— Не съм грубиян! — прекъсна я рязко той. — Само мъж. Нима толкова дълго не си виждала мъж, че си забравила от каква полза може да ти бъде?

Джесика усети горещия му дъх по лицето си и сърцето му лудо да бие под дланта ѝ. Вдъхна с разширени ноздри уханието на кожата му. Главата ѝ се замая.

— Не ми е нужна ничия помощ, особено от мъж...

— Възражението ѝ прозвуча неубедително. Прегръдката на Рейт бе толкова силна, че се задъхваше. Горещите му устни докоснаха ухото ѝ.

— Всеки има нужда от помощ понякога. Дори и ти, Джес.

— Аз нямам...

— Точно сега имаш нужда — промърмори Рейт. — Не се инаги повече. Нищо няма да спечелиш.

Джесика не разбра какво я накара да кимне в знак на съгласие. Импулсивно обви с ръце врата му и се притисна към него. Само в мечтите и в сънищата ѝ се бе случвало да лежи в прегръдките на мъж, комуто не бе в състояние да устои. Само в мечтите си бе женствена и очарователна, както в този миг.

Как го постигна той? Защо я караше да се чувства лека като перце, блажено безплътна? Как я подчини на мъжката си сила и власт? Загадка...

— Гладна ли си, Джес? — шепнешком я попита Рейт и дъхът му отново опари ухото ѝ.

Добре съзнаваше какво става, но не бе в състояние да устои на желанието да я погали. Може би бе прекарал твърде дълго време без жена до себе си, лениво си помисли той. Или бе просто... Не, не бива да се самозалъгва. Джес го караше да се чувства прелъстителен и сексапилен. Съпротивата ѝ бе истинско предизвикателство за него. Да, реши той, като докосна с устни ухото ѝ, сексът бе изходът. Упоритостта ѝ го караше да се опита да премерят силите си. Просто и ясно. Възможността да укроти опърничавата Джес го възбуждаше неимоверно. Едва ли щеше да трае дълго, успокои се той.

Зачервена от притеснение, тя обаче продължи битката.

— Грубиян! — злостно изстреля за втори път.

И той отново я притисна силно към себе си.

— Престани, Рейт! Няма да успееш да ме омаеш нито с приказки, нито... със сила!

Пресекващият ѝ глас го убеди колко силно бе въздействието му върху нея. Щеше да я укроти. Скоро. Много скоро.

Ванджи и Дънк вече се бяха настанили на масата, когато той я донесе на ръце минута по-късно. Двамата отпиваха от виното си, нехаещи дали ще имат компания за вечерята, или не.

Джесика се настани до Рейт, точно срещу дядо си и мигом забеляза погледа, който бе вперил във Ванджи над ръба на чашата си. Изглеждаше безсрамно заслепен, безразличен към всички останали.

Джесика се покашля два пъти, за да привлече вниманието му.

— Можем ли да се присъединим към тоста ви, дядо?

— А, разбира се — подаде им Дънк чаши и наля вино. — Пиехме за двойния успех на ранчото.

Неуверено Джесика протегна ръка за наздравица. Надяваше се, че ако пийне порядъчно количество червено вино ще приспи вълнението, което ѝ причиняваше присъствието на Рейт. Самият той усложни още повече нещата, като приседна съвсем близо до нея. Или си въобразяваше и горещите вълни, които я заливаха, се дължаха единствено на топлата вечер.

Последните лъчи на залязващото слънце позлатяваха небето. Злато. Тъмно злато, кехлибар... Като косата на Рейт. Безуспешно се мъчеше да не поглежда към него.

Щом Дънк сервира сочните ребърца, полети със сос чили, Ванджи започна да разказва как е прекарала детството си в едно животновъдно ранчо в Тексас. Джесика слушаше привидно спокойно, тайно измъчвана от угризения. Дали покойната ѝ баба Лизбет би одобрила Дънк да ухажва друга жена?

Решила, че Дънк е напълно оглупял, Джесика отбеляза язвително:

— Не говорите като човек от Тексас, госпожо.

Ванджи се намръщи.

— Джеси, момиче — подхвана тя с интонацията на Дънк, — отвикнала съм. Е, понякога си припомням...

— ... някои ругатни — усмихнато вметна Рейт.

— Е, простено ми е, нали? — мило попита Ванджи.

— Да — отвърна Дънк. — И ние с Джеси понякога говорим на колоритния местен диалект.

И Дънк, и Ванджи отново впиха очи един в друг, сякаш неочаквано се бяха озовали в райска градина.

Джесика изпи доста вино, за да потуши смута в душата си. Не вярваше в любовта от пръв поглед. Както и в твърдението на Дънк, че рано или късно ще се появи нейният принц. Рейт не влизаше в сметките.

— Рейт — подхвана Ванджи, — разкажи някой полицейски случай от Сан Франциско.

Рейт поклати глава. Джесика усети погледа му върху себе си. Лакътят му докосваше нейния. Посегна към чашата си, но тя бе празна.

— Винаги ли си живяла в ранчото, Джес? — вместо това попита Рейт.

— Не.

— В по-голямата част от времето — поде Дънк.

— Тук прекарваше ваканциите и всички празници, с мен и с Лизбет, след като баща ѝ, моят син Дон, и майка ѝ се преместиха в Лос Анджелис. Те никога не са харесвали живота в ранчото, но моето момиченце го обожаваше от малка. Аз и Лизбет я научихме да живее, както са живели предците ни.

— Да, правилно... — въздъхна Ванджи очарована.

— Рейт, и брат му също прекарваха летата в ранчото на сестра ми в Тексас.

— Не забравяй защо летувахме там — остро се намеси Рейт.

— Родителите им се развеждаха и водеха битка за попечителството над децата — обясни Ванджи. — Някои хора просто не си подхождат и не бива да се женят, но опитай се да им го кажеш преди сватбата. За да те разберат, се налага сами да си счупят главите.

— Както всички в семейството — вдигна вежди Рейт, — с изключение на теб и дядо Лийланд... И мен.

— Сега не е времето, нито мястото, Рейт, да говорим за проблемите на семейството. Та както казвах, той се научи да язди и да

мята ласо в ранчото. Никой не се учуди, когато по-късно стана конен полицай, един от най-опитните, мога да ви уверя...

— Имаш ли братя и сестри, Джес? — намеси се Рейт, недоволен от приказките на баба си.

— Една омъжена сестра — кимна Джесика. — И тя като мама и татко предпочита Лос Анджелис.

С това се изчерпа приносът на Джесика към темата. След горчивите думи на Рейт за семейството му, не бе уместно да изтъква, че почти всичките ѝ роднини имаха щастливи бракове.

— Не знам какво щях да правя без моето момиченце през всичките тези години — каза Дънк. — Най-добрият помощник, който съм имал. Познава конете, разбира всичко за добитъка и...

— При такъв добър учител като теб, дядо, какво си очаквал — намеси се Джесика.

Вероятно Рейт се чувстваше не на място тук и се проклинаше, че бе стъпил в земите на ранчото. Джесика си припомни как той важно слезе от колата и се запита какво ли си бе помислил, когато я видя за пръв път. Добре си спомняше разочарованието на тримата си кандидати, пристигнали по обявата във вестника. Бог да благослови прахоляка и конската пот, които ѝ спестиха ред разочарования.

— Тук е по-красиво, отколкото очаквах — каза Рейт, зареял поглед в далечината.

— Напомня Уайоминг и Монтана — додаде Дънк.

— Прекрасно е — съгласи се Ванджи. — Не си ли доволен, че дойде с мен, Рейт?

— Добре е да се откъснеш за малко от динамиката на града — призна той. Разклати виното в чашата си и погледна към Джесика. — Сигурно е прекрасно да яздиш наоколо?

— Да, виж какви необятни пространства — възкликна Дънк. — Ако обичаш да ловиш риба, Рейт, Джесика може да те заведе до езерото Морнинг Глори. За мен е твърде далеч, на тези години не бих издържал да яздя дотам, така че можеш да вземеш моя кон.

— Благодаря ти, Дънк, но кой ще се грижи за баба ми, ако аз и Джесика отидем на риба?

— Повярвай ми, момко, аз съм почтен човек, джентълмен! Питай когото щеш. Всеки ще го потвърди. Думата на Дънк Патън на две не

става. Но я помисли, ти можеш ли да се отнасяш по същия почтен начин с Джесика?

— Дядо! — ядоса се тя. — Аз да не съм храст! След като съм тук на масата и съм ваш събеседник, можеш поне да ме попиташ! Освен това мога сама да се грижа за себе си.

— Разбира се, разбира се... Не знам какво ме прихвана — запелтечи Дънк объркано.

— Имаш думата ми! — протегна Рейт ръка на Дънк.

Джесика се озърна и разбра, че единствено тя се изплаши от тази проява на откровена мъжка солидарност. Налагаше се да поговори колкото е възможно по-скоро с дядо си и да му даде да разбере за дългия му език. Държеше се като средновековен сатрап!

А участието на Рейт в старомодното сватосване на Дънк Джесика намираще обезпокоително. Струваше й се, че уважението, което гостенинът дължи на домакина на дома, в който е отседнал, не означава нищо за Рейт.

— Твърде заета съм, за да ходя на риболов с когото и да било — заяви тя. — Тази седмица трябва да поправа оградата в края на долината. Старата за нищо не става.

— Няма работа, която да не може да почака седмица-две — вдигна рамене Дънк. — Ще ти се отрази добре, момиче. Знам колко обичаш да ходиш за риба.

Джесика отчаяно се мъчеше да измисли друго извинение, когато Рейт се обади:

— Може би глезенът няма да й позволи да язди или да ходи през следващите няколко дни.

Неволно изпита благодарност към него и в същото време се ядоса на себе си, че сама не бе изтъкнала очевидното.

След това проумя, че в действителност Рейт е целял собственото си измъкване. Оказа се любезно отблъсната. Това й причини по-силна болка, отколкото ако го бе направил открито.

След ден-два, успокои се Джесика, дядо й и Ванджи трябваше да вземат решение какво възнамеряват да правят. След това Рейт щеше да си замине и всичко да бъде наред.

Навън съвсем притъмня и Дънк запали две газени лампи. След като се нахраниха, Рейт му помогна да разчистят масата и донесе нова торбичка с лед.

— Как си, Джес? — попита я той. — Боли ли?

— Не. Ледът ми помогна.

Помогна ѝ наистина да издържи на докосването му.

През отворения прозорец на кухнята долитаха гласовете на Дънк и Ванджи. Тъжно си спомни колко много се бяха обичали дядо ѝ и Лизбет. Колко ли време щеше да издържи той, преди да извърши предателство пред паметта на Лизбет и да целуне Ванджи? Не много, ако съдеше по това, което чуваше.

— Не ми се ще да мисля какво би казал дядо ми, ако види как вдовицата му прави мили очи на друг — рече Рейт. — Дали и баба ти би се възмутила от Дънк?

— Тя винаги е искала той да е щастлив, но не и да оглупява, сигурна съм в това — кимна Джесика. — Двамата с Ванджи се държат като влюбени тийнейджъри.

— Няма и помен от предпазливост и приличие. Това не ми харесва.

— Съгласна съм с теб — сведе очи Джесика. Така ѝ се искаше да го погали по косата, която меко проблясваше на светлината. Впери поглед през прозореца. Беше ясна нощ, с безброй звезди. Червеното вино ѝ бе дошло много. И Рейт Марлоу ѝ бе в повече. Галеше с длан стъпалото на крака ѝ и тя се разтапяше от удоволствие, представяйки си, че е Пепеляшка, на която в този миг принцът обува златната пантофка.

— Отокът почти е спаднал — промърмори той. — Добре. Не ти ли се струва, че стана много тихо?

— Твърде тихо — съгласи се Джесика.

— Какво ли правят?

— Бог знае.

— Може би единият е влязъл в банята.

— Може...

В този миг Джесика си спомни, че ще трябва да дели собствената си баня с Рейт. Погледна го и с учудване забеляза, че се е отнесъл нанякъде, забравил за Дънк и Ванджи.

— Ти имаш най-фините глезени, които съм виждал, Джес — произнесе той, като масажираше пръстите ѝ. Ходилото ѝ все още беше в дланта му.

— Ти... Ти просто имаш дълги пръсти — рече тя смутено.

И най-сините очи, най-широките рамене, най-прекрасната кехлибареноруса коса.

— Не можеш ли просто да приемеш един комплимент? — насмешливо я попита той.

— Хей, вие там! — провикна се Дънк през прозореца. — С Ванджи ще поизлезем малко. Няма да ходим надалече. Ще изведем Мърф и Мътли. Как е глезенът, Рейт?

— Оправя се. И не забравяй как трябва да се държи един джентълмен по време на разходка с дама.

— Думата ми е като скала, момчето ми — махна му Дънк.

— Дано — промърмори Рейт и се обърна отново към Джеси. Загледа се в пръстите си, обвили глезена ѝ. Кожата ѝ бе нежна и топла. Прииска му се да плъзне ръка по-нагоре, да докосне коляното ѝ, бедрото...

Тя не приемаше комплименти, камо ли ласки. А ако Дънк опита същото с баба му? Не!

Бързо сложи торбичката с лед на глезена ѝ и го уви с хавлиената кърпа.

— Благодаря — облекчено промълви Джесика. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се. Каква?

— Провери отново на тавана за онези патерици.

Последното нещо, за което би се сетил!

— Как да стигна там?

— В пералнята, точно до кухнята, има дървена стълба, която води към тавана. Осветлението се включва автоматично.

— Джес, не ми е неприятно да те нося.

— На мен ми е неприятно!

— Аха... Каза го повече от ясно.

Отново бе вдигнала гордо брадичка. Но изглеждаше така, сякаш имаше нужда от дълга и страстна целувка повече, отколкото от патерици. Рейт се завъртя рязко, за да не се подчини на импулса си. Откри стълбата и се качи на тавана. Пространството бе затрупано с

прашни стари предмети, ненужни лампи, продънени кресла. В средата се мъдреше огромен сандък от кедрово дърво, на който бяха облежнати патериците.

Рейт ужасен поклати глава, осъзнавайки на какво бяха способни баба му и дядото на Джесика, само и само да сватосат внуците си.

Джесика бе закуцукала на верандата и съзерцаваше звездите. Прекрасна нощ за романтични разходки, но Дънк и Ванджи едва ли щяха да го забележат, увлечени един в друг. Вероятно в този миг се целуваха. Представи си как те с Рейт се целуват и почувства как дълбоко у нея се надига желание.

Надяваше се да открие патериците. Подозираше, че Ванджи и дядо ѝ не си бяха дали труд да ги търсят много-много, за да ги принудят да се сближат с Рейт.

Къде ли се бавеше той? Когато беше до нея, не усещаше как времето лети. Чу проскърцването на кухненската врата и сърцето ѝ трепна.

— Никакви патерици не открих — рече той и приседна до нея.

— О! Нима?

Трудно ѝ бе да повярва, че Дънк и Ванджи не заговорничат, но доказателството бе налице.

— Благодаря ти, все пак.

— За нищо. Не се тревожи.

Но самият той бе разтревожен, защото докато бе на тавана, го споходи мисълта да я занесе в леглото си. Искаше я.

Дали щеше да спечели, или да загуби битката? Кой знае...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Необичайни звуци пробудиха Джесика на следната сутрин. Плясък на вода. Някой си тананикаше. Рейт Марлоу се къпеше!

Джесика простена и зарови глава във възглавницата. Предната нощ насила я бе качил до спалнята ѝ, а сега пък щеше да изразходва всичката гореща вода. Но дори и тези неприятни мисли не можеха да прогонят непрестанно явяващия се в съзнанието ѝ образ на Рейт, който сапунисва прекрасното си голо тяло.

Джесика се поддаде на опияняващото видение. Разтърси глава и се опита да мисли за нещо друго. Веселото му настроение я караше да предполага, че е спал добре за разлика от нея. Не бе мигнала и се чувстваше ужасно изморена.

Навехнатият глезен я боля през цялата нощ. А тялото ѝ продължаваше да реагира бурно на спомена за докосванията на Рейт. То се съпротивляваше на разума и желанието не го напускаше.

Притисна възглавницата върху ушите си и затвори очи. Не бе изпитвала копнеж по някой мъж от времето, когато беше с Бъд, който макар и груб и самомнителен, бе добър любовник. Оттогава не бе изживявала удоволствие в ръцете на друг мъж. Да не говорим за любов под душа... с тип като Рейт.

Захвърли възглавницата и чу как той спира водата. Въображението отново ѝ изигра лоша шега — представи си го как бърше с хавлиената кърпа мокрото си тяло...

От днес нататък реши да става първа.

След двайсетина минути, стиснала зъби, Джесика подскочаше на един крак към банята. Без да се притеснява от гостите, тя върза влажната си коса на опашка и се облече с обичайните джинси и избеляла риза. Навехнатият ѝ глезен бе още подут, затова вместо ботуши обу мокасини.

Мърф и Мътли дремеха под масата, докато Рейт и Дънк пиеха сутрешното си кафе. Рейт бе с дънки и риза от същата материя, Ванджи пък се бе издокарала в пола на волани като танцьорка и се

държеше така, сякаш вече бяха женени с Дънк. Въртеше се около кухненската печка и приготвяше закуската.

— Добро утро, момиче — усмихна ѝ се Дънк. — Добре ли спа?

— Не.

Веднъж да си тръгнаха тези натрапници и щеше да си отспи. Забеляза, че Ванджи е сложила ваза с цветя на масата. Какво изваждаше от фурната? Домашно приготвени бисквити! А върху един от котлоните къкреше тиган със сос.

— Не бива да стъпваш на този крак — намръщи се Рейт. — Седни и го вдигни върху стола.

Джесика се направи, че не чува и тръгна към машината за кафе. Ала Ванджи ѝ препречи пътя.

— Моля те, Джеси, седни! Аз ще се погрижа за всичко. Как предпочиташ кафето?

— По-черно от греха. — Едва се сдържа да не изкрещи на Ванджи, че това е кухнята на Лизбет. Не ѝ беше работа да домакинства и да се мъчи да създава уют, какъвто не бе имало тук след смъртта на баба ѝ.

Ала Ванджи усмихнато ѝ наля кафе и помоли своя внук:

— Рейт, помогни на Джеси.

— Нямам нужда от помощ, госпожо Марлоу! — подскочи Джесика като ужилена, но лицето ѝ се изкриви от болка.

Рейт скочи и ѝ помогна да се настани.

— Но имаш нужда от малко здрав разум, Джес!

— Точно така — подкрепи го Дънк.

Тя запази мълчание и се отпусна на стола. Пак бе седнал съвсем близо до нея. Твърде близо. Усещаше уханието на сапун и пяна за бръснене. Студеният душ, който бе взела, я поохлади, но за кратко. Усети как пак пламва.

Косата му бе още влажна и по челото му се виеха къдрици. Отклони поглед и подхвана:

— Дядо, тези патерици трябва да са някъде на тавана. Знам, че снощи ги търси, и Рейт ги търси, но...

— Нима? — възкликна дядо ѝ.

Рейт посрещна спокойно погледа на възрастния човек.

— Никъде не ги открих.

— Ще погледнеш ли още веднъж, дядо?

— Искаш ли да ми помогнеш? — попита той Рейт.

— С удоволствие — скочи Рейт и излязоха. Щом се озоваха на тавана, Дънк посочи с ръка патериците и попита:

— Защо си ги оставил тук, Рейт?

— От уважение към теб и баба ми. Вие знаехте, че са тук.

— Май харесваш повече моето момиче, отколкото си очаквал?

— Ако Ванджи е пропуснала да ти каже — вдигна рамене той, — нямам никакво намерение да се женя.

— Каза ми го още по телефона. Както и аз й казах, че Джеси е твърдоглава, горда и упорита, за да стане нечия послушна съпруга.

— Тогава защо се опитвате да ни сватосвате? — завъртя в недоумение очи Рейт.

— Е, не можеш да отречеш, че вие двамата много си допаднахте — и двамата обичате конете, и двамата сте твърдоглави, упорити и горди.

— Обичам женска компания, но не дотам, че да се обвържа с някоя.

— Е, ако успееш да омаеш Джеси, няма да имам нищо против, но ако съкрушиш сърцето ѝ, ще ти счупя главата!

— Точно това ще направя и аз, ако нараниш Ванджи.

— Аз възнамерявам да се ожения за нея, момчето ми — засегна се Дънк. — Такива са намеренията ми и открито го заявявам.

— Моите обаче не са такива.

— Разбрах. — Дънк замълча за миг и продължи: — За твое сведение — живял съм достатъчно дълго на тази земя и знам добре за какво мечтаят жените. Да вземем Лизбет. Тя можеше да бъде инатлива като Джеси, но аз знаех точно кога да ѝ кажа „мис Лизбет“ и тя омекваше като шоколад на слънце.

— Ще имам това предвид, Дънк.

— А сега занеси патериците на Джеси, преди да се е изкатерила сама дотук.

Двамата си стиснаха ръцете в знак на уважение и се спуснаха по стълбата.

— Алилуя! — извика облекчено Джесика.

Изпи черното кафе на Ванджи, хапна няколко бисквити и наум призна, че са по-вкусни от онези, приготвяни от баба ѝ. Но всяка

положителна реакция я изпълваше с угризения, че предава паметта на покойната.

Тя пое патериците от Рейт с въздишка на облекчение, макар да усети и леко разочарование, че така няма да има претекст да се доближава до нея.

С тяхна помощ се придвижи сравнително лесно до вратата на кухнята и съобщи:

— Ще отида до конюшната. Мърф! Мътли! Хайде.

Двете кучета възторжено завъртяха опашки.

— Ти почти не хапна — скара ѝ се Ванджи.

— В ранчото здравата се работи. Нямам време. Трябва да нахраня животните и да ги напоя.

— Момиче, наше задължение е да забавляваме гостите, пък и с този навехнат крак не ти е мястото в обора.

Джесика не обърна внимание на думите на дядо си, отвори вратата и излезе. Утринният въздух бе свеж и прохладен. Птиците чуруликаха. От обора се носеше добре познатата ѝ миризма на сено, коне и мокра слама.

Тя свирна с уста, за да даде знак на конете да се приближат до хранилките си. Нейният черен жребец Аламо изцвили веднага, щом Джесика се приближи до него. Горд по нрав, този кон трябваше да бъде поздравен най-напред от господарката, в противен случай мирът в обора бе застрашен.

— Добро утро, мило егоистично чудовище!

Знаеше добре, че самочувствието на високомерния жребец не се дължи единствено на щедрите ѝ ласки. Двете кобили, Тиърдроп и Леля Лусил, щом намереха сгоден случай не криеха обожанието си. Видно бе, че за тях той е най-сексапилното четириногло в ранчото. От друга страна Маркърс и Спийд, вече позастарели жребци, никога не нарушаваха установената йерархия в тяхното „конско общество“. Млад и напорист, Аламо бе всепризнатият крал.

Той захрупа сено от ръката на Джесика и запръхтя доволно, докато другите двама дорести коня приеха охотно, но без особено въодушевление, поздравя ѝ. Тиърдроп само потри влажна муцуна в ръката ѝ.

— Как е малкото ти? — промърмори младата жена.

Кобилката бе бременна от Аламо.

Преди време Джесика бе станала свидетел на брачния им ритуал. Заплождането на животните бе нещо обичайно за едно ранчо и не можеше да накара живеещите там да се смутят или пък да се изчервят. Безброй пъти бе наблюдавала любовните ласки между бикове и крави, жребци и кобили, петли и кокошки. Нощта, която прекара с Бъд, внезапно изникна в съзнанието ѝ. Не беше много по-различно.

В този миг си представи Рейт Марлоу в тази роля и това я накара да се изчерви. Скри лице в гривата на Тиърдроп, но животното нервно потропна, с което ѝ напомни, че още не е получило закуската си.

Джесика се опита да изпълни задълженията си и с разочарование установи, че не би могла да носи ведро с вода или вила сено, нито със, нито без патерици.

— Да ти помогна с нещо? — чу гласа на Рейт зад гърба си и стъписана се извърна.

— Ще се справя и сама...

— Приеми нещата такива, каквито са, Джес. Трябва ти време да се възстановиш. Кажи ми какво трябва да се направи.

Не би променила нищо, ако спори с него. Затова трябваше да му обясни как да се погрижи за животните.

— По две вили сено на всеки кон. Първо на Аламо. И двайсетлитрово ведро с вода. Внимавай с Аламо. Див е.

— Дънк вече ме предупреди — взе Рейт вилата. — Каза ми, че си купила Аламо и Тиърдроп от разпродажба на необяздени коне. Интересно...

Според Джесика обаче в този миг нямаше нищо по-интересно от движението на мускулите под ризата му всеки път, когато се навеждаше към купата сено и забождаше вилата. Изглеждаше ѝ достатъчно силен, за да работи цял ден, без дори да се измори. Той ѝ хвърли поглед през рамо и забеляза как го е зяпнала. Смути се и насочи вниманието си към Аламо. Конят го следеше с очи, сякаш проучваше мъжествеността му.

— Из тези места няма достатъчно пространства, за да се оставят табуни диви коне да скитат на воля — рече тя. — Освен това те са неподатливи на болести, често страдат от безводието и стават обект на похищение от страна на хищниците. На онази разпродажба отидох само да хвърля един поглед, но мигом се влюбих в дивите коне. За съжаление, можах да си позволя да купя само тези двата.

— Дънк спомена, че ако не си била ти с мекото си и добро сърце, вероятно са щели да завършат живота си в някоя кланица.

— По-скоро чувствително — поправи го тя. Само Дънк знаеше, колко уязвима бе понякога. Но след унизителния облог на Бъд нямаше да позволи никому да докосне сърцето ѝ.

— Нищо лошо няма в това да проявяваш слабост от време на време — заяви Рейт. — Моята слабост са бездомните деца. И те като дивите коне правят всичко възможно, за да оцелеят. Много от тях остават на улицата в резултат на разпаднали се семейства.

Джесика си припомни собствената си неприязън към родителите ѝ по време на развода им и последвалите битки за попечителство над тях със сестра ѝ. Изчака Рейт да спомене нещо за своето собствено семейство.

— Двеста хиляди деца в тази страна са бездомни — продължи той. — По официални данни. А колко ли не са включени в този брой?

— Доколко можеш да им помогнеш, Рейт?

— Не много наистина, но поне знам как се чувстват. Родителските разпри понякога продължават и след развода и децата са най-потърпевши. Никой не им обръща внимание и те попадат в лоша среда — тъжно поклати глава той.

— Разводът на родителите ти май доста те е наранил?

— Да, така е — с горчивина отвърна Рейт. — А после и разводите на лелите ми, чичо ми, сестра ми, брат ми... Кажи ми само ако искаш да научиш как умира любовта и какво представлява животът след един развод, в състояние съм да ти разкажа много.

Сърцето на Джесика трепна. На нейното семейство му бе провървяло повече. Трите деца на Дънк и Лизбет имаха щастливи бракове, с изключение на нейните баща и майка. Сестра ѝ — Робин, се бе омъжила още седемнадесетгодишна и така бе поставила рекорд в женитбите на млада възраст. А Дънк и Лизбет останаха заедно, докато смъртта не ги раздели. Джесика винаги бе мечтала и самата тя да изживее подобно щастие, да се появи нейният принц, да я ухажва, да се оженят и да заживеят заедно в ранчото. Но не бе родена с тяло и лице, които биха могли да привлекат мъжа на мечтите ѝ. Бе „очаровала“ Бъд, но той всъщност се оказа гадина.

— Излиза, че не си с романтична душа...

— След като съм преживял толкова — поклати глава Рейт, — решил съм никога да не стигам до олтара. Бракът на моите баба и дядо е щастливо изключение от семейната традиция, така че не смея да се надявам. Било е случайност и толкова.

Недоволен, че не е в центъра на вниманието, Аламо сумтеше, размахваше раздразнено опашка и потрепваше с копита.

— Обязден ли е някой от тези двамата? — рязко смени темата Рейт.

— Само Тиърдроп.

— Кой го направи?

— Аз.

— Поздравления — леко подсвирна от изумление той.

Джесика усети как се изчервява и се отдалечи в другия край на обора към Тиърдроп. Но Рейт метна още две вили сено и попита:

— А кой ще обяди Аламо?

— Дядо ми е най-добрият каубой наоколо. Дълги години е бил професионален участник в родеа. Никой в северната част на щата не може да го надмине.

— На неговата възраст това граничи със самоубийство — отбеляза Рейт и подаде порция сено на двата, стари жребци и на Леля Лусил.

— Седемдесет не са чак толкова много.

Острият ѝ тон го накара да се въздържа от забележката, че само един глупак би тръгнал да обядва кон на такава преклонна възраст. Възпря го и обичта, която бе повече от ясно, че изпитва младата жена към Дънк Патън. Без съмнение, тя идеализираше дядо си. Нещо повече, може би дори не вярваше, че някога той ще умре.

— Никой не остава вечно млад — меко изрече Рейт и подаде последната вила сено на Тиърдроп.

— Не искам да слушам!

— И лошо правиш! — внезапно загубил търпение, извика Рейт. — Казах ти, че трябва да си държиш крака нависоко, но ти не се вслушваш в съвета ми. Погледни как се е надул!

— Аз нося отговорност за постъпките си и състоянието на крака ми си е моя работа! — вдигна непокорно брадичка Джесика. — Няма да позволя на никого да ме командва, нито мен, нито дядо ми!

Тя се обърна и тръгна към яслата на Аламо. В този миг чу нетърпеливото пръхтене на Тиърдроп.

— Спокойно, красавице — рече Рейт. — И аз имам кон... — Гласът му бе нежен, очевидно искаше да се сприятели с кобилката. — Ще ти хареса моят Коди. Много е търпелив. Бездомните деца го обожават, а иначе те трудно се доверяват на някого. Особено на ченге, но ченге на кон е нещо друго. Не могат да му устоят.

От другия край на обора Джесика видя как жребецът върти очи, разгневен, че някой обръща толкова внимание на неговата кобила. И на Джесика не ѝ харесваше. Тонът на Рейт бе примамлив, сигурно със същия тон разговаряше и с бездомните деца. Стана ѝ досадно. Още повече, че видя как Тиърдроп отвръща на ласките му и опира влажен нос в рамото му.

Аламо изцвили ревниво и ритна с копито преградата на яслата. Джесика хвана с две ръце главата на жребеца и го погледна право в очите:

— Хей, та той е само един мъж! Успокой се или ще ти сложа юзди — погали го тя.

Ала конят не се отпусна и продължи да следи с очи Рейт, който тъкмо се приближи към Джесика.

— Само един мъж... — повтори тя с желанието да уязви Рейт. Зарови пръсти в гривата на Аламо и потри нос о неговия. — Не е расов като теб.

— Не съм ли? — промърмори Рейт. — Май си прекалила с конската компания... госпожице!

Госпожице?! В мечтите ѝ принцът винаги я наричаше така.

В този миг Аламо разтърси глава и я бутна. Тя политна назад към Рейт, изпусна патериците и добре че младия мъж бе наблизко, за да я задържи. Едната му ръка се плъзна под гърдите ѝ, а другата здраво я прихвана през кръста. Бедрата му се опряха в нейните и той прошепна в ухото ѝ:

— Спокойно, спокойно, госпожице...

Тя едва успя да овладее възмущението си. Сърцето ѝ биеше до полуда. Знаеше, че той усеща ударите му под дланта си. С лявата си ръка бе покрил лявата ѝ гърда, сякаш искаше да усети скоростта на туптенето. Джесика напълно обезумя, усещайки топлите му влажни

устни да целуват врата ѝ точно в извивката между раменете. Краката ѝ омекнаха и тя прошепна:

— Рейт...

— Какво? — обърна я той към себе си и надникна в очите ѝ. Бяха потъмнели от желание. Тя вдигна пламнало лице, изви шия и срещна устните му.

Погали гърдата ѝ — усети я обла и твърда под дланта му, със стегнато зърно.

— Какво искаш, Джес? Малко романтика?

Той покри устните ѝ и тя колебливо отвърна на целувката му. Рейт плъзна език и докосна нейния, а с палеца си продължи да докосва зърното ѝ. Джесика не издържаше. Нито пък той.

Дънките му бяха отеснели по понятни причини. Май бе забравил, че Джесика не е най-прекрасната, най-неудържимата жена, която бе целувал. Бе го възбудила само за миг, сякаш бяха прекарвали заедно по-голямата част от живота си. Чувстваше се прекрасно с нея.

Зад обора се разнесе кукуригането на любимия петел на Дънк. Острият звук прониза съзнанието ѝ и тя проумя какво се бе случило току-що. Бе се целувала с Рейт. Истински. Бе се оставила в ръцете му и бе му дала да разбере колко силно ѝ въздейства неговото присъствие.

Отдръпна се назад и отстрани ръката му от гърдата си. Но той не бързаше да свали другата от кръста ѝ.

— И сега? — Гласът му издаваше напирещото желание.

— Ако Аламо не ме бе блъснал, никога нямаше да...

— Е, все пак не се нахвърли върху мен с патериците.

— Нямах кога. Пусни ме...

— Не. Доста време стоя права.

— Аз...

Той я вдигна на ръце и я положи върху купата сено.

— Случвало ли ти се е някога да признаеш слабостта си, Джес?

Точно в този миг се чувстваше ужасно слаба, но не възнамеряваше да прави признания. Той се бе изправил пред нея с ръце върху хълбоците си, нехаещ, че точно на равнището на очите ѝ под джинсите му се очертава подутината издаваща възбудата му. Джесика положи неимоверни усилия да отмести поглед. Очите му предизвикателно я пронизваха.

— И ти не си по-добре — промърмори той, забелязал втвърдените ѝ от желание зърна. Вдигна патериците и ѝ ги подаде.

— Благодаря.

— За нищо — взе той маркуча и започна да пълни ведрото. — Сам ще свърша останалото. Върви навън.

Джесика едва се привдигна, но се подчини. Бе загубила самообладание, но бързо идваше на себе си.

Прибра се в къщата. Май Рейт липсваше на градските красавици. Тя не си правеше никакви илюзии, макар че разменената целувка я караше да се чувства като Пепеляшка в най-щастливия миг от живота си.

ПЕТА ГЛАВА

Когато влезе в къщата, Джесика изобщо не бе очаквала да налети на любовна сцена. Предполагаше, че е вдигнала достатъчно шум, за да бъде чута, но свари Дънк и Ванджи, увлечени в целувки насред кухнята.

Тя шумно се покашля. Дънк дори не се изчерви и не свали ръката си от рамото на своята любима, която също не изглеждаше смутена или притеснена.

— Къде остана внукът ми? — весело запита Ванджи. Тъмните ѝ очи искряха.

— Привършва работата в обора.

— Патериците не ти помагат много, а, момиче?

— Не, защо, така мога сама да се придвижвам. Какво правите вие двамата, освен че се целувате?

Дънк се навъси и притегли Ванджи към себе си.

— Приготвяме се за пикник — посочи той с глава двете кошници с капак, поставени върху масата.

— О! Вярно! — Джесика бе забравила, че всяка година на този ден кметството организира празненство в околностите на града. Никога не бе го очаквала с особено нетърпение.

— Разказах на Ванджи за разпродажбите и че те са върховият момент на деня.

За Джесика обаче тази разпродажба бе най-неприятното преживяване. Жените показваха пълните си кошници, а мъжете наддаваха. Този, който бе предложил най-голямата сума, прекарваше деня на пикника с дамата, за чиято кошница бе платил. Джесика всеки път изпитваше страх, че единственият кандидат за нейната кошница ще бъде дядо ѝ.

Никога не бе се опитвала да се измъкне, защото наддаването бе в чест на прословутата ѝ дядова благотворителност. Търгът бе местна традиция и всеки един участваше.

— Сложи името на Ванджи и върху двете кошници. Аз ще си остана у дома. — За първи път в живота си Джесика имаше извинение. — Ти и Рейт ще купите по една.

— Дръж се прилично, Джеси. Обеща ми — напомни й Дънк.

— От снощи ни останаха толкова много ребра и чили. Ще стигне и за двете кошници — ентусиазирано се намеси Ванджи. — Почти всичко е готово.

— Глезенът ми е ужасно подут — повтори прекрасното си извинение Джесика. — Само ще се влоши, ако тръгна.

— Ако си сложиш компрес, с патериците ще можеш да дойдеш — не се предаваше Дънк.

— Дядо...

— Ти обеща! Ако не дойдеш, никой от нас няма да отиде.

Ванджи бе разочарована.

— О, Дънк! — възкликна тя. — С такава радост очаквах пикника. Нали там ще бъдат приятелите и съседите ти. Искам да се запозная с всички.

— И те искат да се запознаят с теб — увери я Дънк и многозначително посочи с глава Джесика.

Почувствала се неловко в ролята на човек, който проваля празненството на близките си, Джесика рече:

— Е, добре! Ще дойда.

Ванджи изръкопляска от радост.

— Какво да си облека? — засуети се тя. — Дали блуза без ръкави и пъстра пола ще подходат за случая? А сандали?

— Звучи пленително! — отвърна Дънк с блеснали очи.

— Аз ще дойда така, както съм си — каза на свой ред Джесика.

— Не, няма да го направиш — тропна с крак Дънк. — Никой няма да подаде носа си от тази къща, преди да добиеш малко по-представителен вид.

— О, Дънк! — проплака Ванджи.

Джесика преброи наум до десет, преди да си отвори устата.

— Добре. Ще си сменя джинсите с по-чисти.

— И онази бродирана блуза, която Лизбет ти направи за един твой рожден ден — подсети я Дънк.

— Трябва да я изгладя, дядо. — Освен това селската блуза имаше голяма яка, за която Джеси смяташе, че никак не ѝ отива. — Пък и

какво значение има дали аз...

— Моля те, Джеси — намеси се Ванджи. — Сигурна съм, че баба ти се е надявала поне понякога да я обличаш.

Дънк кимна и добави, сякаш за да утежни положението й:

— Със същата идея ти подари и онзи парфюм за една Коледа.

В този миг влезе Рейт и всички млъкнаха.

— Прекъснах ли ви?

— Да — отвърна Дънк. — Кавгата де.

— Моля да ме извините — рече Джесика и тръгна към вратата.

— Имам да свърша някои неща.

Тя не се появи, докато Дънк не почука на вратата на стаята й.

— Хайде, давай! Размърдай се!

— Да не съм от твоето стадо, та ми подвикваш така!

— Упорита си като цяло стадо мулета — изръмжа Дънк. — Дано да си облечена. Възнамерявам да вляза и да проверя.

Той отвори вратата на стаята и надникна.

— Е, добре. Така имаш по-приличен вид. И не прави тъжни физиономии. Този път не съм те карал да слагаш рокля, нали?

— Бабината блуза и парфюмът са премного.

— Отново ухае чудесно... — одобрително подуши въздуха дядо й.

— Дядо, случвало ли ти се е някога да те цапардосат с патерица?

Той се разсмя така весело, че тя му прости и също се усмихна. Последва го на долния етаж. На верандата видя как Рейт и Ванджи наместват двете кошници в малкия багажник на червената спортна кола.

— Днес аз ще карам — тържествено и гордо обяви Дънк. — Нямам търпение да видя как ще им блеснат очите на всички, като ме видят в този звяр.

Джесика надникна над облегалката на предната седалка.

— С тази кола ли ще се возим всички?

— Аха. И четиримата. Ти и Рейт ще седнете отзад, а аз и Ванджи — отпред.

— Но твоята кола е много по...

— Аз пък искам да поия този ветрогон. Сам Рейт ми предложи да карам. Изгарям от желание!

Джесика стрелна с поглед Рейт. Той вдигна рамене и затвори багажника, сякаш не е могъл да откаже на Дънк да се поперчи пред приятелите си.

— Тук отзад няма достатъчно място за двама, да не говорим за патериците — възрази Джесика, представяйки си как седи почти в скута на Рейт.

— Ще ги провреш през прозореца, момиче.

— Аз и Рейт ще дойдем с твоята кола.

— Струва ми се, че акумулаторът доста е изтощен. Настанявай се — отвори вратата Дънк и избута напред предната седалка, за да може Джесика да се мушне по-лесно в колата.

Положението ѝ не бе розово заради навехнатия глезен и ѝ стана още по-неприятно, когато Рейт се настани на задната седалка, прилепил бедро до нейното. Джесика се сви, но не можа да избегне опасната близост. Той бе облечен с панталоните цвят каки, които носеше ѝ предния ден, и бледорозово поло. Никога не бе виждала друг, който да не губи мъжествения си чар в розово.

Лицето му не издаде чувства, когато праметна ръка през раменете ѝ.

— Ама че нелепо положение! — промърмори Джесика.

— Само за нас — отвърна ѝ Рейт. — Другите двама са на седмото небе от щастие.

— Трябва да се прегледат — скръсти ръце тя върху бродираната си блуза.

Дънк намести на предната седалка Ванджи и патериците и подкара яркочервената спортна кола към шосето.

— Давай! — Дънк възторжено превключи на пета предавка и начена разказа си за първичната вулканична сила, нагънала преди милиони години планините Уорнър и долините наоколо.

А Джесика мислеше за първичната сила, която напираше под ципа на панталоните на Рейт, и за мускулите, които усещаше. Какво ли се криеше зад непроницаемото му лице?

— Блузата ти е прекрасна, Джес.

— Благодаря. — С крайчеца на окото си Джесика забеляза как Дънк постави ръката си върху коляното на Ванджи. Изглежда напълно бе забравил покойната си съпруга. За да запази лоялност към Лизбет, тя натърти:

— Моята баба ми я направи. Тя е избродирала всеки един от трийсет и шестте мака. Това е калифорнийски мотив.

— Трябва да ги преброя някой път — измърмори Рейт.

Дънк не им обръщаше внимание, увлечен в разказа си за лава и вулкани. Джесика никога не го бе виждала да шофира така бързо, с повече от деветдесет километра в час. И да държи волана само с една ръка!

— И ти ли караш така бързо? — попита тя Рейт.

— Разбира се. Иначе щях ли да си купя лимузина? — приведе се той и додаде: — Ухаеш много приятно.

— Дядо ме накара. И за блузата.

— О! — Рейт не успя да прикрие разочарованието си. Ясно, той не бе причината за блузата на макове и парфюма ѝ в този ден. Не можеше да си отговори защо толкова му се искаше да го бе сторила заради него. А от ума му не излизаше мисълта за сутрешната целувка.

Джесика праметна болния си крак върху скута му и той си помисли какво ли би станало, ако си бе облякла някоя къса поличка. Но не, тя носеше джинси. Глезенът ѝ бе подут. Той го опипа и тя подскочи от болка.

— Трябваше да си вземеш пликче с лед — докосна той коляното ѝ и леко го погали. Не можа да се въздържа.

Джесика не се осмели да срещне сините му очи, нито да го предупреди да държи ръцете си далеч. Чувстваше се прекрасно.

Рейт не свали ръка от коляното ѝ, докато не стигнаха града, а и Джесика не го накара да я отдръпне. Така или иначе, би било доста неудобно, ако Дънк и Ванджи чуеха подобно напомняне.

Всички присъстващи на пикника ококориха очи, когато Дънк изсвистя със спирачките на колата чудо. Събра се тълпа от любопитни. Той побърза да представи Ванджи и Рейт.

Джесика остави дядо си и Ванджи в тълпата и тръгна да погледа годишното надпреварване на костенурки. Спираше да поприказва с различни хора и всекиму трябваше да обяснява как бе пострадала. Избягваше да говори много в подробности, защото не искаше да споменава Рейт.

Волейболът предстоеше да започне, както и състезанията по тенис и бейзбол. В предните години Джесика винаги бе участвала като централен защитник в играта на волейбол. Съотборниците ѝ тъкмо

печално оплакваха навехнатия ѝ глезен, когато се появи Рейт с пликче лед.

— Време е да се погрижиш за крака си.

Джесика видя погледите, с които играчите посрещнаха Рейт. Представяше си какви мисли им минаваха през главите.

— Това е Рейт Марлоу — представи го тя.

Той се здрависа с всички. Джесика забеляза как жените ококорваха очи, а най-много — Бетси Нюман. Бетси бе типично калифорнийско момиче, русо, със сини очи, загоряла от слънцето, с прекрасна фигура. Джесика винаги я бе отбягвала.

Рейт разклати леда в торбичката.

— Да намерим някоя пейка, за да можеш да опънеш крака си, а, Джес?

— По дяволите, Рейт! Ти да не си ми...

— Отново не ме слушаш. — Той се обърна към съотборниците ѝ. — Винаги ли е такъв инат?

— Не — отвърна Бетси. — Днес нещо ѝ става. — И допълни: — Розовото е любимият ми цвят...

— И на мен — впери той поглед в Джесика. — Снощи Джес бе облечена в розово. Направо ме зашемети.

Опасявайки се, че той е в състояние да разправи на всички точно как е наранила крака си, тя сдържа протеста си и го помъкна към една незаета маса.

— Ти си истинска досада! — заяви тя, докато слагаше болния си крак върху една пейка, точно както ѝ бе наредил.

Той постави върху глезена ѝ пликчето с лед.

— Искаш ли една студена бира?

— Не. Върви да играеш бейзбол или пинг-понг. Има дори надбягване на кучета. Би могъл да пояздиш и пони, ако усещаш липсата на твоя стар Коди.

— Но няма да мога да споря с теб, Джес — настани се той срещу нея. — Впрочем, какво у мен не ти харесва?

— Не ми харесва да ми погаждат номера! А на теб?

— Аз реших да поизчакам с крайните мнения, докато не те опозная по-добре. Още повече, че ти си доста... смела. Това ме предизвиква — добави многозначително той.

— Нека да забравим случилото се сутринта, какво ще кажеш? Беше доста спонтанно.

— Беше нещо повече от импулс, Джес. Бъди откровена, така както си за всичко останало.

— Бих пийнала една студена бира, ако все още имаш желание да ми донесеш.

Всякакъв повод бе добре дошъл, за да го отпрати. Усещаше как цялата пламва от смущение. А начинът, по който обхождаше тялото ѝ с очи, я караше да се чувства като гола.

Рейт се отдалечи и Джесика въздъхна с облекчение, но и със скрит копнеж. Бетси Нюман имаше основание да обожава розовия цвят. Женските глави се завъртяха, щом „принц“ Рейт тръгна към бурето с бира. Косата му блестеше под слънчевите лъчи. Нямаше нищо у него, което не би ѝ харесало. Да не дава бог да разбере някога какви мисли и желания я изпълваха, откакто бе паднала от стъпалото предния ден.

Вероятно Бетси бе внезапно ожадняла, защото изостави играта и се присъедини към Рейт. Жените сигурно се тълпяха около него, особено когато бе в полицейска униформа, възседнал Коди. Искаше ѝ се да изкрещи на Бетси: „Не става за женене!“.

Но Бетси не приемаше брака на сериозно. Бе се омъжвала на два пъти, но в момента отново бе свободна. Рейт подаде чаша бира на дамата и заедно се разсмяха на нещо.

Джесика присви очи. Очакваше, че няма начин Рейт да не наддава за кошницата на Бетси. А съвсем наскоро я бе целувал... И я бе милвал...

— Обикновена или светла? Избери си.

Джесика отвори очи. Рейт бе поставил две тъмни бутилки на масата, точно пред нея. Бетси я нямаше наоколо. Стоеше си до бурето с бира и изглеждаше смутена. Нима Рейт я бе отблъснал? Джесика пое бутилката светло пиво.

— Това, освен ако ти не го предпочиташ.

— Не. За мен всяка бира е добра, стига да е леденостудена. Ти какво правеше? Дремеше ли?

— Ами...

Тя премигна няколко пъти, за да отпъди спомена за ръцете му, обхванали Бетсините пищни форми.

— Отокът ти става все по-голям — загрижено рече той. — Не мислиш ли, че трябва да те прегледат на рентген? Снощи не изглеждаше да има нещо счупено, но сега си мисля, че е напълно възможно. Има ли лекар наоколо?

— Трябва да има един. Ха! Говорим за вълка, а той... — Старият доктор Каултър вървеше право към масата им. Трябва да бе забелязал торбичката лед и тъкмо се канеше да я прегледа.

— Джеси, какво чувам, че ти се е случило? — попита я той. — Защо не ме повика веднага?

— Имахме гости. Рейт Марлоу — посочи тя през масата. — Спец по оказване на първа помощ. Доктор Каултър.

— Аха. Внукът на Ванджи. Конният полицаи.

Мъжете се здрависаха.

— Прекрасна жена е баба ви. Дънк доста ще се поизпоти, за да наддава срещу мен за кошницата й.

— Тъкмо казвах на Джесика да се прегледа на рентген, за всеки случай.

Лекарят кимна.

— Да, налага се. Кабинетът ми е отсреща. Да вървим.

Иначе Джесика би се възпротивила на едно ненужно, според нея, облъчване, но в това видя прекрасната възможност да се спаси от Рейт. Неприятна й бе мисълта, че се върти около нея, защото се чувства задължен на Дънк за Ванджи.

Така му се пада, нека сега да попадне в ръчичките на Бетси. Нямаше лесно да й избяга.

— Както кажете, докторе — грабна тя патериците си. — До скоро, Рейт!

— И аз идвам — изправи се той.

— Няма нужда — махна Джеси и тръгна след лекаря.

— Не, не можеш да ме отпратиш, Джес — рече той и се престори, че не забелязва погледа, с който го стрелна.

Май започваше да се държи точно като съпруг с нея. Но се оправда пред себе си, че така ще избегне онази Бетси, която доста неделикатно поиска да й купи бира. Малко изтънченост не би й навредила. Освен това бе съвсем наясно колко е привлекателна — качество, което открито демонстрираше пред мъжете. Макар и с ненатрапчива външност, Джесика бе по-голямо предизвикателство за

него. По много причини. Не обичаше лесните завоевания. Затова бе станал и полицай.

Той седеше в чакалнята на лекаря, прелистваше списания и разсъждаваше над досегашния си сексуален живот. Преживяваше отново сцената от сутринта, когато страстният отговор на Джесика го бе разгорещил до такава степен, че...

— Само навяхване — обяви доктор Каултър, извеждайки Джесика от кабинета. — Утре ще се почувстваш по-добре, ако не натоварваш много-много крака си днес, Джес. Погрижи се за това, Рейт. Никакви танци довечера.

— Да, господине.

— Рейт няма право на мнение по въпроса, докторе — раздражено рече тя. — Колко ви дължа за прегледа?

— Ще ти изпратя сметката. Извини ме, но трябва да се обадя по телефона. Върви навън и се забавлявай с младия мъж.

Рейт отвори вратата и галантно я задържа да мине Джесика.

— Благодаря ви, докторе. Приятно ми беше да се запознаем.

— И никакви танци — махна им лекарят.

— Той знае, че аз не танцувам. Какво му става? Никой никога...

Успя да преглътне навреме думите, че никога никой не бе я канил да танцуват по време на пикника. Нито някъде другаде. Бъд, естествено, не влизаше в сметката.

— Бих те поканил на танц, ако беше възможно — рече Рейт.

Дали се бе досетил какво бе премълчала?

— Благодаря, но не бих приела.

— Защо? Какво не ми е наред?

— Защото би го направил по задължение. Точно както дядо те накара да се престориш на „принца“! — изгуби накрая тя търпение. — Целият град, както и ти, знае, че съм стара мома, която никога не е завъртала главата на някой мъж. Принц! Господи!

— Престани, Джес! Самосъжалението не ти подхожда.

— Как можеш да знаеш какво ми подхожда, след като ме познаваш едва от двадесет и четири часа, Рейт Марлоу! — изсъска тя и закуцука с патериците си.

Рейт остана на мястото си, загледан в подскоците на конската опашка върху гърба ѝ. Налагаше се да изчака по-добри времена, преди да ѝ покаже, че знае много повече за нея, отколкото тя предполага.

ШЕСТА ГЛАВА

По обяд започна наддаването за кошниците. Предложенията се правеха по азбучен ред. Марлоу и Нюман се появиха преди Патън, но още преди да дойде ред на кошницата на Ванджи, Джесика реши да се поразходи.

Както и предполагаше, след рентгеновия преглед Рейт я остави на мира. Тя обаче го следеше отдалече. В момента играеше бейзбол и вече бе направил три сполучливи удара. Беше играл и пинг-понг, а от облога си с Дънк за резултата от състезанието с костенурки бе загубил един долар. Новините не й убягваха.

Щом започна наддаването за кошниците и водещият търга обяви притежателката на първата, той се приближи към нея и я попита:

— Забавляваш ли се?

— Разбира се — отвърна тя вяло и с мъка прикри прозявката си.

— Толкова е забавно да седиш цял ден на пейката. А ти?

— Аз вече огладнях.

Тя не се учуди, защото знаеше колко изтощава бейзболът. Забеляза как погледът му шари наляво-надясно. Проследи го и установи, че наблюдава играта на Бетси.

— Кошницата й никога не излиза евтино — промърмори тя.

— Много ухажори?

— Поне трима наведнъж.

Рейт извади портфейла от джоба си и провери съдържанието му.

— Приемат ли чекове и кредитни карти?

— Приемат всякаква форма на плащане — обади се Дънк, хванал под ръка Ванджи. Двамата се бяха приближили незабелязано. Изглеждаха много щастливи.

Джеси се прости с намерението си за разходка, а и дамската тоалетна бе твърде далеч. Пък и чакащата опашка бе дълга. Ако успееше да се вмъкне, би могла да изчезне точно по времето, когато обявяват нейната кошница. Щеше да остане вътре, докато Дънк не я откупи. Този план се бе оказал успешен през последните две години.

Взе патериците си и усети начумерения поглед на дядо си. Той се приведе към ухото ѝ и прошепна:

— Никакво криене тази година, момиче! Спазвай добрите маниери.

— Прекрасен ден — казваше Ванджи на Рейт. — Спомням си и други дни като този с пикник и търг, но в Тексас.

Ванджи продължи да дърдори и шумно да аплодира продажбата на всяка кошница. А Джесика със свито сърце се приготви да посрещне неизбежното.

Не след дълго обявиха кошницата на Ванджи. Наддаването започна стремително между трима души: Дънк, доктор Каултър и кмета. Разбира се, победи Дънк и това достави неописуема радост на Ванджи.

В това време Рейт се бе отдалечил към биреното буре. Тъкмо тогава водещият наддаването обяви:

— Кошницата на Бетси Нюман!

Облозите заваляха от всички страни. Местните ергени винаги чакаха с нетърпение пикника, с надеждата да покорят сърцето ѝ. Джесика притвори очи и зачака предложението на Рейт.

— Петдесет — чу тя плътния му глас.

— Петдесет и пет — обади се някой.

— Шестдесет! — провикна се трети обожател.

Джесика знаеше, че ще вдигнат цената над сто долара. Винаги ставаше така. Мъжете плащаха три пъти повече, отколкото за другите кошници. Ослуша се да чуе Рейт. Интересно ѝ беше как ще продължи.

— Обикновена или светла? — Тя отвори очи и го видя, застанал пред нея с още две бири, докато отляво и отдясно още валяха наддавания.

— Сто и петдесет първи път... Сто и петдесет втори път... — гърмеше гласът на водещия.

— Обикновена или светла, Джес? Не мога да изпия две бири. Хайде, избери си едната. Докъде стигна наддаването? Седемдесет и пет?

— Сто и петдесет долара — пое Джесика тъмната бира. — Току-що загуби.

— Така ли?! По дяволите!

— Следва кошницата на Джеси — предупреди Дънк.

— Страхотно! — Рейт сложи ръце върху хълбоците си.

Страхотно ли, повтори наум Джесика и в този миг пожела земята да се отвори под краката ѝ и да я погълне. Или да се върне в ранчото в компанията на любимите си животни.

— Кошницата на Джесика Патън — обяви водещият.

Дънк незабавно направи стандартното предложение:

— Петдесет долара!

Водещият се провикна:

— Петдесет първи път...

Всяко зло за добро, примирено въздъхна Джесика. Отпи от бирата и се престори, че това не я засяга.

— Двеста долара — извика Рейт.

Тълпата се умълча. Всички впериха невярващи очи в тях.

— Продадена!

Джесика погледна изпод вежди Рейт, а той се усмихна триумфално:

— Моя е, Джес!

— Това аз наричам тексаско предложение! — провикна се Дънк и го потупа по рамото.

Джесика изпроводи с поглед Рейт, който гордо отиде да си вземе обяда. Двеста долара?! Внезапно в паметта ѝ изникна споменът за Рет Бътлър, който бе оставил тълпата занемяла, предлагайки същата сума за един танц със Скарлет О'Хара.

Наоколо избухна гълчава, всички заговориха едновременно и закимаха към Джесика и Рейт. Тя още не бе дошла на себе си, когато усети как той взема бирата от ръката ѝ и тръгват с кошницата.

— Какво ще кажеш да похапнем там, под онова дърво?

Все още стъписана, Джесика не спори и го последва. Зад гърба си чу как обявяват следващото име.

Седна на пейката, която Рейт бе избрал. Той се настани точно до нея и я погледна. Лицето ѝ бе променило цвета си. Не бе от смущение. От благодарност.

— Двеста долара... — започна Джесика.

— Струваше си, Джес!

— Ако дядо ми ти е пхнал тази муха в главата...

— Не, идеята си беше моя! — възрази той и замълча. И сам не знаеше, а и не би могъл да обясни романтичната си постъпка.

— Ти ме наскърби — не млъкваше Джесика. Гласът ѝ трепереше.
— Дядо ти каза, че никой, освен него не купува кошниците ми, и ти...

— Сам пожелах — отсече Рейт. — И я взех. А ако не желаеш да споделиш с мен обяда, би могла да си я откупиш на същата цена, плюс петдесет процента такса разочарование.

— Разочарован? Ти?

— Джес, защо винаги ми противоречиш, независимо от това какво казвам или правя? Защо просто не похапнем ребърца и чили мирно и тихо? А?

— Разочарован...

— Харесваш ми, Джес, не разбираш ли?

Хайде де! Само още един изгладнял мъж. Той отвори кошницата и извади купа с ягоди.

— Успокой се и си вземи.

Джеси не можа да се въздържи:

— Но аз не съм приготвяла нищо за тази кошница! Ти я купи само защото аз...

— Престани и ме остави да се насладя на придобивката си — рече Рейт и пхна една огромна червена ягода в устата ѝ. След това избра още един плод, с който се надяваше да ѝ затъкне устата за още известно време.

Джесика не можеше да забрави смаяните физиономии на съгражданите си. Дали Рейт бе разбрал правилно реакцията ѝ? На никого нямаше дори да му мигне окото, ако ставаше дума за кошницата на Бетси. Биха се посбутали и толкоз.

Рейт бе вперил поглед в Бетси. Купувачът на кошницата ѝ, някакъв шофьор на камион, също я съзерцаваше захласнато.

— Сигурно си залива косата с огромни количества изрусяващи препарати — отбеляза Рейт, поглеждайки отново Джесика. — Твоята коса ми харесва повече.

Джесика прие комплимента така, сякаш бе глътнала горещ картоф.

— Да, моята поне е естествена, ако не друго.

— Приятелката ми в колежа имаше тъмна коса като твоята — отдаде се на спомени Рейт. — Заряза ме заради капитана на отбора по бейзбол.

— Не мога да повярвам! — възкликна Джесика. Наистина не можеше да си представи защо една нормална жена би изоставила Рейт Марлоу.

Той започна да вади храната от кошницата — печени ребърца, сос чили, пълнозърнест хляб, плодово желе и още ягоди.

Обядът се проточи чак до залез-слънце. Запалиха книжните фенери, окачени по дърветата и те заразпръскваха мека светлина наоколо. В павилиона засвири кънтри оркестър, който изненада Рейт с изпълнението си на песента „Хубава жена“. Естествено, първа сред танцуващите бе Бетси със своя шофьор. След това Дънк помоли да изсвирят „Жълтите рози на Тексас“ и завъртя Ванджи на дансинга.

Джесика ги видя притиснати плътно да валсват. Дънк никога не бе притискал Лизбет така страстно. И никога не бе давал толкова много пари за кошницата ѝ. Баба ѝ щеше да се обърне в гроба си, ако знаеше какво става тук.

— Би ли танцувала с мен, ако можеше? — попита я Рейт и плъзна ръка по облегалката на пейката.

— Не обичам да танцувам, както знаеш.

— Бих дал цяло състояние, за да бъда първият, който ще те накара да го направиш, Джес.

Тя се наведе напред, за да избегне допира на ръката му.

— Дядо и Ванджи правят цяло представление. Гледай!

— Видях ги.

Бе забелязал и други неща. Как кожата на Джеси блести като седефена на светлината на книжните фенери. Как пръстите ѝ нервно си играят с яката на блузата. А парфюмът ѝ толкова сладко ухаеше, че го опияняваше. Той докосна рамото ѝ.

— Те напускат дансинга, Рейт, а валсът още не е завършил. Гледай, гледай! Тръгват към паркинга. Какво ли са намислили?

При други обстоятелства мисълта за Ванджи щеше да бъде на първо място, но сега го вълнуваше единствено присъствието на Джесика. Благославяше решението си да избере тази отдалечена пейка, скътана в сенките на дърветата, където оставаха встрани от суетнята.

Обожаваше провинциалните нощи. Бе му приятно да усеща Джесика до себе си, ако протегнеше ръка, можеше да я погали. Любопитен беше да провери дали не е станала по-благосклонна. Не

можеше да не я е настроила романтично нежната музика и лятното звездно небе. Дали щеше да отвърне на ласките му?

Продавач на цветя поднесе кошницата си.

— Букет за дамата, господине?

— Всичките гардении, които имате — извади Рейт портфейла си.

— Само три са.

— Взимам ги — рече Рейт и плати. Взе трите екзотични цвята и ги поднесе на Джесика с думите: — Само не ми казвай, че не приемаш цветя от обожателите си.

За малко да признае, че никога не е получавала букети. Спонтанният му жест я накара да забрави за Дънк и Ванджи, които бог знае какво правеха между колите на паркинга.

— Прекрасни са! Благодаря ти — прошепна тя.

Рейт затъкна цветята в косата ѝ и пое в длани лицето ѝ.

— А ти си повече от прекрасна, Джес!

За миг тя си помисли, че ще изгуби съзнание, ако я целуне. Лицето му бе толкова близо до нейното, че усещаше дъха му. Горещ, влажен... Той докосна ушите ѝ, брадичката ѝ и в унес прошепна името ѝ.

— Джес... Ухаеш така приятно. Погледни ме...

Не смееше да вдигне очи. Устните му опасно се приближиха. Пръстите му се спускаха по шията ѝ и тя опря длани в гърдите му, за да го отблъсне. Но нямаше сили...

— Джес — прошепна отново Рейт и я целуна. Целуна я така, както би трябвало да бъде целувана всяка обичана жена в подобна романтична лятна нощ. Нежно, прелъстяващо, той напредваше малко по малко, докато Джеси не разтвори устни.

Страстни вълни разтърсиха тялото му, първични и еротични едновременно, и той я притисна силно. Целият тръпнеше от желание. Би могъл да я люби и на пейката.

Замаяна, развълнувана и изпълнена с непонятна тревога, Джесика бавно се съвзе от зашеметяващата целувка и се измъкна от прегръдките му. Изправи се и си даде сметка какво се е случило. Рейт я бе целунал, за да се избави от скуката. Или може би, защото бе платил скъпо и прескъпо за кошницата ѝ. А тя му бе отвърнала, просто защото не можеше да устои на мъж като него. Съжали, че не би могла да избяга.

— Време е да се прибираме у дома — рече тихо тя и взе патериците си. — Иди потърси Ванджи и дядо. Какво ли правят? На тяхната възраст, когато не би трябвало...

— Джес, успокой се! Почакай минута, трябва да помисля.

Джесика се подпря на патериците. Два пъти в един и същи ден бе позволила на Рейт да я целуне. И двата пъти бе побързала да го отблъсне. Не го винеше, виновна бе тя, след като се показва толкова достъпна. Бе постъпила като глупачка и с Бъд навремето. Така ли щеше да продължава с мъжете? Не! Не биваше. Никога вече.

Ароматът на гардении се носеше като облак около нея. Усети, че трепери. Крайно време бе да се прибере.

— Побързай, Рейт.

— Закъде си се разбързала? — невъзмутимо я попита той.

— Дядо ми и баба ти са някъде на паркинга. Забрави ли за безопасния секс? Та те са толкова старомодни, че...

Рейт се престори на разтревожен и скочи, но вместо да хукне да ги търси, я дръпна в прегръдките си и отново я целуна. Трябваше да й даде урок.

— Друг път дори и не помисляй да ме командваш, Джес — тихо процеди той и се отдалечи към паркинга.

Какво, по дяволите, го привличаше у тази опърничава жена, вървеше Рейт и гневно размишляваше. Три целувки за един ден. И защо го бе направил? При това нежелани от Джесика!

Още по-зле. Противопоказни за него.

Господи, каква каша бе забъркал!

Надникна в колата си, но вътре нямаше никой. Проклетници, къде ли бяха? Рейт се помота насам-натам, когато иззад един храст дочу тежко дишане.

— Дънк? Ванджи? Вие ли сте? Какво, по дяволите, правите?

— Нищо — дочу задъхан глас. — Нищо лошо, човече!

Рейт се опита да си представи какво означава това „нищо“. Развихреното му въображение нарисува него и Джеси зад същия този храст. Нямаше съмнение, беше се побъркал.

Той поклати унило глава и се върна към пейката. Джесика бе събрала всичко в кошницата и бе готова за тръгване.

— Нито следа от тях по любовните скривалища — съобщи той.

— Ще им дам аз да разберат! — пхна два пръста в уста Джеси и изсвири пронизително. — Това е сигнал за помощ. Дядо ми ме научи, когато бях малка. Нещо като да набереш телефона на полицията.

И наистина, след по-малко от минута се появиха Дънк и Ванджи, зачервени и останали без дъх.

— Какво има, момиче?

— Време е да се връщаме. Боли ме глезенът.

В действителност се чувстваше по-добре, но нямаше какво да им обяснява.

По пътя към колата Дънк подаде ключовете на Рейт и каза:

— Ние с Ванджи ще седнем отзад този път.

На Рейт тази идея не му хареса по две причини. Първо, баба му през цялото време щеше да бъде почти върху Дънк или обратното. И второ, Джесика щеше да седи далеч от него.

В крайна сметка реши, че не си струва да съжалява и се успокои. Да, успокоението бе наистина най-добрият изход за мъж, решил, че може да търси единствено секс в една връзка.

Джесика пък, обратно, ако се влюбеше, щеше да го стори от цялото си сърце и разчиташе евентуалната връзка да се увенчае с женитба. Точно както и дядо й. Но засега тя не искаше да признае, че се влюбва и нямаше никакво желание да се омъжва. За разлика от дядо й.

— Отзад е тесничко за двама — подхвърли тя.

— Точно това му е хубавото — смръщи закачливо вежди Дънк.

Рейт подкара колата. Завиждаше им за теснотията на задната седалка.

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин Джесика се разбуди от приглушен разговор в задния двор. Бяха двама. Тя стана, взе набързо душ и слезе в кухнята тъкмо навреме, за да види как Дънк и Ванджи се изгубват в далечината, яхнали Маркъс и Леля Лусил. Дядо ѝ беше надраскал бележка, с която ѝ съобщаваше, че са приключили със сутрешната шетня.

Неусетно Рейт бе се приближил зад нея. Той намръщено наблюдаваше отдалечаващите се ездаци, припомняйки си думите на баба си, казани предната вечер: „Вече знам, че щом обикна някого от пръв поглед, това е съдба“. Дънк веднага се бе съгласил с казаното.

— Не вярвам в любовта от пръв поглед — шумно въздъхна Джесика.

— И аз — рече Рейт. — Държат се като хлапаци.

— Не е зле някой да ги проследи. Кой знае какво са намислили.

— С този глезен не си заникъде.

— Вече съм с цяла патерица по-добре — пошегува се Джесика и в потвърждение на думите си закуцука само с едната патерица към кафе машината. — Би могъл да яхнеш Тиърдроп и да ги настигнеш. Бременността ѝ не е дотам напреднала, та да не става за езда.

— Виж какво, дядо ти и баба ми не са деца...

— Но те не се държат като възрастни! Играят си с огъня, и двамата добре го знаем.

— Е, ние поне го правим само от време на време — ухили се Рейт. — Две-три целувки не са кой знае какво, нали?

— Не, не са. Мен ако питаш, най-добре е да ги забравим. Никой от двама ни не влага чувства.

Тази сутрин Рейт се бе почувствал доста зле, когато чу Джесика да пуска душа. Плясъкът на водата предизвикваше във фантазията му невероятни сексуални сцени. Думите ѝ сега развалиха още повече мрачното му настроение.

— Не си съвсем права, аз влагам чувства. Не съм от хората, които се целуват с първото срещнато момиче.

Джеси включи кафе машината.

— Много мъже забравят доброто възпитание, особено ако трудно намират удоволствия в голям град като Сан Франциско...

— Знаеш ли какво ти е лошото, Джес? — сложи ръка на рамото ѝ той и я погледна. — Не се доверяваш никому.

Тя се отскубна и избухна:

— Някога се доверих на един тип — Бъд Кочрън.

— Добре, но аз не съм Бъд, ако случайно още не си го забелязала. — Той хвана ръката ѝ. — Да ви се представя. Рейт Марлоу, госпожице. Приятно ми е да се запозная с вас. Да ви предложи нещо за закуска?

— О, я престани! Ако продължаваш да злоупотребяваш с търпението ми, няма да закусвам с теб — през смях изрече тя.

— Не аз започнах този спор, скъпа. Хей, какво виждат очите ми! Да не би устните, които целувах снощи, да се усмихват?

— Едва-едва — спокойно произнесе тя. — Този Бъд беше един плужек и нищо повече, но...

— Хайде, разкажи ми!

— Не.

Бе скътала неприятните спомени дълбоко в сърцето си. Предпочиташе да си спомня за нежността и вниманието на Рейт. Той искрено се интересуваше от проблемите ѝ, качество, което предполагаше, бе развил по време на работата си с безпризорните деца. Сигурно го обожаваха.

— Добре, недей. Но имай предвид едно, целувката за мен означава искрен интерес. Не съм като онзи Бърт.

— Бъд — поправи го Джесика. Не можеше да проумее защо Рейт все още държи ръката ѝ и какво всъщност иска да ѝ каже. Любопитството ѝ надделя.

— Интерес към какво, Рейт?

— Знаеш към какво, Джес. Малко близост няма да ни е излишна. Помежду ни се породил естествено привличане, което не означава непременно обвързване. Достатъчно възрастни сме, за да...

— Никога не бих се сближила с един мъж заради едното удоволствие, разбра ли! — издърпа ръката си тя.

— Заради нашето общо удоволствие, скъпа! Ако се интересуваши от мен, бихме могли да се позабавляваме. Ако ли не...

Джесика не бе очаквала, че Рейт ще бъде толкова прям. Не би могла да му отговори, че не я интересува, тъй като не беше вярно, пък и страстният отговор на целувките му би опровергал подобно твърдение. В момента най-добрата политика бе уклончивостта, реши тя.

— И какво ще стане, ако ти кажа, че не ме интересуваши?

— Ще трябва да ме убедиш, Джес, и аз ще се оттегля.

Рейт си напомни, че трябва да внимава. Интуицията му подсказваше, че да не се обвързва емоционално с Джесика Патън, бе невъзможно. Щом я погледнеше, щом чуеше дълбокия ѝ глас, всичките му клетви отиваха по дяволите.

Оставаше му да се надява на честни и коректни отношения. Бе достатъчно откровен с нея. Един мъж на неговите години, който доста бе живял и патил, доста бе и понаучил.

Джесика отвори вратата на хладилника.

— Какво ще кажеш за бъркани яйца?

— Не, освен ако не седнеш и не ме оставиш аз да ги приготвя. Остави крака си в покой или отново ще извикам доктор Каултър.

— Честно, Рейт, ти си най-авторитарният, най...

— Ще му телефонирам, Джес! — потърси с поглед той телефона.
— Не блъфирам.

Бе на път да загуби контрол над себе си. За да не потъне в сълзи, закрачи нервно из кухнята. Не беше лесно с една патерица. И за първи път разбра какво означава мъжката бруталност.

Взе вестника и се зачете, докато Рейт не постави чиния с яйца и препечени филийки пред нея.

— Благодаря — прикри тя насълзените си очи зад вестника, докато той ѝ наливаше кафе.

Той си изяде закуската, отиде до прозореца и впери поглед навън. Денят бе слънчев и топъл. От запад появяваше лек бриз. Джесика надникна над страницата, която четеше... Джинсите му идеално прилепваха и очертаваха силните му източени бедра. А преди това бе забелязала и колко добре прилепват и към подутината в предната им част.

— За какво мислиш?

Джесика се сепна. В главата ѝ се въртеше мисълта как да разкопчее онези пет копчета...

— За какво мисля ли?

— Да не би за естественото взаимно привличане помежду ни, за забавленията, на които можем да се отдадем...

Джесика мигновено скочи от мястото си.

— Трябва да уредя плащането на някои сметки, да сменя спалното бельо и кърпите, да опека хляб и да приготвя обяд за четирима. Забавлявай се сам!

Ядосан от нейната безцеремонност, Рейт тръгна към конюшната, после отиде в кокошарника и накрая се заби в склада за градинските сечива.

В това време Джесика написа няколко чека и направи сметката на похарченото в ранчото до последната стотинка. Изпра хавлиените кърпи и чаршафите, изсуши ги и ги изглади. Беше в кухнята и замесваше тесто за хляб, когато чу двигателя на тревокосачката. През прозореца зърна Рейт, който косеше тревата в задната част. Загуби го от поглед и удари гневно с юмрук в тестото.

Най-накрая се бе заел с нещо полезно. Това я подсети колко невинно ѝ бе предложил услугите си. Естествено взаимно привличане... Секс, без чувства, чисто и просто задоволяване, това ѝ бе предложил, същото което бе направил и Бъд преди години. Проклети мъже!

Ако Рейт отново повдигнеше въпроса, щеше да му заяви, че е в състояние сама да задоволява нуждите си. Милиони жени го правеха, сочеха статистиките. Единственият безопасен и неангажиращ секс.

Косачката спря. Рейт влезе в кухнята и си наля чаша леденостудена вода от каната в хладилника.

— Навън стана горещо — рече той и свали фланелката си, след което отново излезе.

Джесика бе забила очи в тестото, като се опитваше да превъзмогне надигналото се у нея желание. Така се чувстваха разгонените кобили. Неспокойни. Уязвими...

Вдигна поглед и видя как Рейт тръгва с косачката към задната ливада. Раменете и мускулестите му ръце лъщяха от пот. Както бе и предполагала, гръдният му кош бе щедро окосмен, с цвят на житно поле през август, изкушаваше да го погалиш.

Тръпнеща от еротичните си фантазии, тя месеше тестото и гледаше как Рейт коси тревата.

Не след дълго пред къщата се появиха Дънк и Ванджи, които отведоха конете в обора.

Когато влязоха, Джесика вече бе наредила масата за обяд. Рейт също се прибра и се качи на горния етаж, за да се измие. Тя постави плато със студено месо, салати и пъпеш за десерт. Рейт бързо слезе и седна на масата.

— Работата изостря апетита, както виждам — отбеляза Дънк и му благодари за свършеното.

— Имах нужда от малко натоварване — кимна той и напълни чинията си. — И Джесика май се е поуморила, докато меси хляба.

— Не бухна достатъчно — измърмори тя, триейки една от другата ръцете си, които я наболяваха. — Маята не струваше.

Следващия път, преди да се заеме с готвене, трябваше да бъде сигурна, че Рейт не е наблизо да я разсейва.

— Нещата втасват най-добре на напечена от слънцето пътека — подхвърли Дънк и се подсмихна, като не отлепяше очи от Ванджи.

Тя премигна и въздъхна:

— Посещението ни се проточи. Трябва да си тръгваме. Аз...

— Не е нужно да си тръгваш! Можеш да останеш тук завинаги, ако поискаш, разбира се — рече Дънк с дрезгав глас.

Джесика закова поглед в костилката от една маслина, останала в чинията ѝ. Предложението на дядо ѝ прозвуча сериозно. Та той предлагаше на Ванджи да се оженят, за бога! И то само два дни, след като са бяха запознали.

— Баба Лизбет винаги казваше: „Времето ще покаже“, дядо.

Дънк я изглежда начумерено.

— Вече разказах на Ванджи всичко за Лизбет и за нейната мъдрост и доброта. Както и Ванджи ми разправи за Лийланд. Никой не е забравил любимите си хора от миналото, така както смяташ ти, момиче.

— Джес е права — намеси се Рейт. — Ние от семейство Марлоу познаваме горчивия вкус от прибързано взети решения за женитби и последвалите разочарования и съжаления.

Изненадана, че ѝ се притичва на помощ Джесика му благодари с поглед. Той ѝ отвърна със същото и тя го усети по-близък.

— Вие двамата сте твърди млади, за да ни давате акъл — противопостави се Дънк. — Знаем какво лекува и какво разваля времето.

— Така е — съгласи се Ванджи.

Телефонът иззвъня.

— Ало? — вдигна слушалката Дънк. — Да. Тук е. — Той покри микрофона с длан и каза на Рейт: — Твоят шеф те търси. Обади се от хола, ако разговорът е поверителен.

— Да, благодаря.

Дънк изчака Рейт да отиде оттатък и затвори телефона.

Изглежда нещо неприятно се е случило. Гласът на шефа му не звучеше особено щастливо.

— О, господи — въздъхна Ванджи, — дано не съкращават още бюджета. И без това бяха го освободили временно. Няма паре. Иначе не би дошъл с мен тук.

— Още ли смятате, че имате нужда от придружител, госпожо Марлоу? — закачливо й намигна Дънк.

— Само моят внук мислеше така. Още щом чух гласа ви по телефона, Дънкан, разбрах, че сте честен и почтен човек.

„Дънкан!“

Джесика ококори очи. Ако го чуеха приятелите му, добре щяха да се посмеят. Рейт влезе в кухнята с помръкнало лице.

— Нови съкращения — обяви той. — През следващите шест месеца няма да има конни патрули. Алтернативата е или да се преместя в някое управление и да работя като чиновник, или да изляза в неплатен отпуск. Ванджи изглеждаше умърлушена.

— Но на теб няма да ти хареса да седиш по цял ден на бюро!

— Какво да ти кажа... Склонен съм да остана за шест месеца, докато градските власти се разберат дали това решение е временно, или окончателно.

— Можеш ли да си позволиш неплатен отпуск?

— Не повече от шест месеца — вдигна рамене той. — Спестяванията ми ще се стопят. Шефът ми съобщи, че конете ни ще бъдат изпратени в големи ферми, където имат възможност да ги изхранват.

— О, Рейт! — Очите на Ванджи плувнаха в сълзи. — Ще изпратят Коди при непознати?

Дънк плесна с длан по масата.

— Лесна работа, момче! Доведи Коди тук, ако ти разрешат. И без това оборът ми е полупразен. Премести се и ти тук. Ще ми бъдеш помощник временно, докато нещата се пооправят — великодушно предложи той. — Така ще решиш и финансовите си проблеми.

Джесика онемя от изненада, че дядо ѝ предлага подобно нещо, без изобщо да е попитал за мнението ѝ. Нали му бе равностоен партньор в работата. Винаги досега се бе съветвал с нея.

— Дядо, Рейт е полицай, а не фермер. Какво знае той за говедата?

— Знае основното — намеси се Ванджи. — Колко лета прекара в ранчото в Тексас? Най-малко десет.

— Рейт бързо ще се научи на това, което не знае — решително заяви Дънк.

— А не може ли да си потърси работа като конен патрул в друг град? — настоя Джесика.

— Няма много конни патрули из страната, а там, където има, списъкът от желаещи е предълъг.

— Няма смисъл да търси друга възможност, докато градските власти не вземат окончателно решение — каза Дънк.

— Дядо, ние нямаме нужда от...

— Джеси, от много време ни липсва здрава мъжка ръка. Какво ще решиш ти, Рейт? Чантаджия или каубой?

Рейт погледна Джеси, която се бе смръщила обезкуражаващо, после баба си, която му кимна одобрително.

— Съжалявам, Джес... — рече той и подаде ръка на Дънк. — Каубой!

Джесика се облегна назад. Пред нея се разкриваше мрачната перспектива да вижда постоянно Рейт около себе си.

Бъдещето бе променило своя ход за време, по-кратко и от един удар на сърцето ѝ.

ОСМА ГЛАВА

На следния ден Рейт откара камиона и фургона за коне на Дънк до Сан Франциско. Пътят бе дълъг и имаше много време за размисъл. Ала в центъра на мислите му бе все Джес и това го притесняваше.

Чувстваше се толкова привлечен и заинтригуван от нея. Пътуването до Сан Франциско засилваше нетърпението му.

Докато шофираше, правеше планове си за седмицата, която следваше. Трябваше да прибере това-онова из апартамента поради предстоящото си шестмесечно отсъствие, да приключи с някои досегашни ангажименти, да натовари Коди във фургона и да се отправи към ранчото, където щеше да започне новия си живот на каубой.

Бе длъжен да се обади единствено на една стюардеса, негова стара приятелка, с която се срещаше от време на време. Харесваше ѝ да я води на вечеря в китайския квартал. Освен това нямаше нищо против, ако сподели леглото ѝ, като не изискваше нищо повече.

По този начин той отстраняваше нежеланите натоварвания на нервната си система и възстановяваше неутралните си схващания за жените и отношението си към тях. Щом се върнеше в ранчото, щеше да се обади на Бетси Нюман и да разиграе същата пиеса. Без недомлъвки, без разбити сърца, без съжаление...

Седмицата се стори безкрайна на Джесика. Сякаш бяха минали години от заминаването на Рейт. Будеше се всяка сутрин с надеждата, че ще го чуе как се движи в съседната стая. И едва тогава се сецаше, че го няма. Банята беше изцяло на нейно разположение, но нищо не беше същото.

Трябваше да поговори с дядо си за Рейт, но не можа да го свари дори и за миг сам. Двамата с Ванджи бяха неразделни. Трябваше да признае пред себе си, че възрастната дама притежаваше всичко, от което Дънк се нуждаеше. Полека-лека тя започна да приема присъствието ѝ и нейното положително влияние върху дядо ѝ.

Те бяха лудо и щастливо влюбени един в друг. Дънк обяви тържествено този факт една вечер, докато се хранеха, сякаш можеше да съществува човек, който да не е забелязал очевидното.

Единственото приятно нещо през седмицата бе оздравяването на крака ѝ. В деня, в който очакваха завръщането на Рейт, тя влезе в кухнята и завари дядо си и Ванджи да опаковат куфарите си.

— Къде отивате?!

— Във Фриско — отвърна Дънк. — Ванджи иска да ме представи на приятелите си и останалата част от нейното семейство. Е, после ще прескочим до Лос Анджелис, за да се запознае с родителите ти, със сестра ти и останалите роднини.

— И кога беше съставен този план?

— Снощи, в леглото, извини ме за израза.

— Дядо!

— Престани да гледаш като паднала от небето, сякаш не си чувала, че сексът съществува и след шейсетте — изглежда я той над капака на куфара.

Джесика замълча.

— Ако Рейт разбере...

— Точно затова ще изчезнем възможно най-скоро след пристигането му. Не ми се ще да се боксирам дванайсет рунда с него за това в чие легло ще спи отсега нататък баба му. Лицето му е твърде красиво, за да го обезобразявам. Нима ще ме издадеш, момиченце?

— Дядо, не можеш да ме оставиш тук сам-сама с непознат мъж.

— Ти имаш нужда да останеш насаме с мъж, Джеси. Пък и Рейт е почтен и има ум в главата. Може би ще запали искрица и в твоите очи, така както направи Ванджи с мен.

Джеси мигом изхвъркна от стаята. Знаеше, че никой не може да го спре да замине с жената, с която вече е споделил леглото си. Но да бъде проклета, ако излезе на верандата да ги изпрати и да им помахва с кърпичка за сбогом! Дезертъори.

Беше в обора и оседлаваше Леля Лусил, когато кучетата лудо се разляяха. Чу боботенето на камиона на Дънк, който влизаше в двора. Рейт! След малко той паркира пред входа на обора и настана тишина.

— Хайде, Лусил! — рече тя на кобилата, докато премятеше седлото на гърба ѝ.

Отвън Тиърдроп изцвили един тон по-ниско от обичайното. Джесика дочу имитацията на Рейт Марлоу — бе любовен повик. Аламо в своята ясла изцвили яростно. Един срещу друг бяха застанали двама изключително мъжествени представители на расите си.

Джесика не се обърна, когато Рейт влезе в обора, воден от кучетата, възторжено размахали опашки. Дочу стъпките му по дървения под. Спря. Мърф залая, за да привлече вниманието ѝ.

— Върнах се — извика Рейт. — Имам ли все още работата си тук?

— Да, освен ако не си проявил достатъчно разум и да си променил решението си! — Тя продължи да намества седлото. — Хайде, още няколко сантиметра, Люс.

— Липсвах ли ти? — едва чуто промърмори той.

— Не повече, отколкото аз на теб.

Сърцето ѝ препускаше в див ритъм, пръстите ѝ трепереха. Вирна брадичка и си наложи да запази спокойствие.

— Трябва ли да се чувствам добре дошъл тук, Джес?

Тя се обърна и срещна погледа му. Очите му синееха тревожно под козирката на шапката.

— Не съм от комитета по посрещането! — Тя дръпна козирката на собствената си шапка, за да прикрие лицето си.

— А къде е комитетът?

— В къщата. Опаковат куфарите. Посещение на вежливост при роднините в Лос Анджелис и Сан Франциско. Всеки миг заминават.

И ме оставят сама с теб, довърши наум тя.

— Посещение? Кога го решиха?

— Питай тях, не мен. Напълно са пощурели. — Дочу се хлопване на врата и Джесика продължи: — Ето ги, готвят се да потеглят.

Рейт се завъртя на пета и излетя от обора към колата на Дънк. Мърф и Мътли се надпреварваха да не изостанат. От вратата на обора Джесика видя как Дънк тъкмо захлопва багажника, когато Рейт застана до него. Двамата ожесточено зажестикულიраха и завикаха нещо неразбираемо. Кучетата подвиха опашки и тръгнаха обратно към обора, сякаш те бяха причината за кавгата.

От къщата излезе Ванджи, облечена и напълно готова за път. Двамата с Дънк се качиха в колата и потеглиха, а Рейт остана да гледа

след тях в облак прах.

Джесика въздъхна тежко. Знаеше много добре колко разтревожен и безпомощен се чувства той. Същото й бе и на нея през цялата седмица. Дънк и Ванджи бяха все заедно и тя се бе почувствала като третото излишно колело.

Рейт влезе в обора, почти останал без дъх.

— Държат се така, сякаш вече спят заедно! Истина ли е?

— Никой няма право да ги контролира — уклончиво отвърна тя и се зае отново с Леля Лусил.

— Ще яздиш ли? Докъде?

— Да, до края на долината. Имаме нужда от разходка, а и част от оградата трябва да се постегне.

— Точно сега? Господи, това е най-ужасното посрещане, което съм си представял, след като цяла седмица не съм ви виждал. Особено теб, Джес...

Не бе предполагал, че може да усети липсата й. А бе станало тъкмо така. Дори не бе се забавлявал, както бе възнамерявал. На телефонния му секретар стюардесата бе оставила не едно съобщение, но времето не му бе стигнало, за да набере нейния номер. Бе прекарал цялата седмица в работа, обзет от мисли по внучката на Дънк. А тя никак не се бе зарадвала от срещата им. Или поне не толкова, че да го покаже.

— Има студено пиле в хладилника и картофена салата, ако си гладен. Доведе ли Коди?

— Да.

Развълнуван от срещата, бе забравил, че трябва да изведе животното от фургона и да го настани в обора.

— Ще се намери ли някоя свободна ясла?

— Избери си — рече тя и поведе припряно Леля Лусил от страх да не издаде чувствата си.

— Изчакай минутка, за да видиш Коди! — Рейт се надяваше така да я задържи по-дълго при себе си.

Защо не го прегърна, мина му мисълта, или целуна?

— Ще го видя по-късно, като се прибера.

— Добре. Значи не уважавааш достатъчно наемния си работник и неговия кон — горчиво промърмори Рейт, стисна здраво устни и й обърна гръб.

Джесика наместваше нови колове на мястото на изпочупените в оградата, когато Лусил запръхтя. Приветствено. Тя вдигна глава и съгледа Рейт да препуска върху гърба на Маркърс.

Стъписана, Джесика рязко си пое дъх. За пръв път го виждаше на кон. Подскачайки върху седлото, към нея приближаваше мъжка фигура, която излъчваше непреклонна сила. В миг пред очите ѝ изникна споменът за деня, в който го видя за първи път в живота си да слиза от червената спортна кола сред облаци прах. Днес приличаше досущ на високопланински ездач, частица от пейзажа.

Господи! Ако на земята съществуваше нещо като каубойски принц, това беше той! Яздеше добре, сякаш бе сраснал със седлото. Бедрата му бяха само мускули.

Джесика за малко не изпусна колчето, което държеше. Задави се от възмущение, когато той се приближи.

— Рейт... Рейт, какво правиш тук?

— Търся да свърша нещо. Помислих си, че Маркърс безпогрешно се ориентира и може да те намери. Доверих се на инстинкта му. И на следите. Доста диво е тук, макар гледката да е божествена. И самотно...

Погледът му обаче бе спрял върху лицето ѝ, а не върху планинските хълмове, които ги заобикаляха. Как ли бе усетил, че се чувства самотна?

— Божествената гледка не те оставя равнодушен — рече тя. — А Лусил е приятна компания. — Джесика свирна, за да повика кучетата, които се бяха отдалечили по своите си кучешки работи. — Както Мърф и Мътли...

— По-добра от моята?

Джесика намести колчето в дупката, извърна се и рече през рамо:

— Свикнала съм да работя сама.

— Не отговори на въпроса ми, Джес — скочи той от коня, разседла го и го заведе до Лусил да пасе. — По-добра компания ли са от мен, кажи?

— Рейт, знаеш, че не бях съгласна с решението на дядо да работиш тук.

— Нека да изясним някои неща. Ако ти не се интересуваш от мен, и аз ще престана да го правя. Ако пък ти допадам, не смятам да крия, че и ти ми допадаш. Толкова. И в двата случая ще оцелея.

— Би оцелял и в града, седнал зад бюрото, предложено от шефа ти. Ако беше приел, дядо и Ванджи никога нямаше да се измъкнат по този начин и да ме оставят сама.

— По дяволите, Джес! Нито се нуждая тъкмо от тази работа, нито търся подобни предложения. Не се ли радваш поне мъничко, че ще имаш за компания едно-едничко човешко същество в радиус от трийсетина километра?

Радост! Щастие... Бъд разби сърцето й и сломи гордостта й. И той ще направи същото, по свой си начин, ако го допусне до себе си.

— Дядо ми те нае. Ако наистина си изминал пътя дотук, за да си намериш занимание, можеш да поправиш оградата.

Рейт измъкна работните ръкавици на Дънк от джоба си.

— Знам какво трябва да се свърши и без да ми казваш.

— Тогава просто го направи.

— А време за почивка предвидила ли си?

— Нито минута. Още не си започнал, а...

— Добре. Тогава... — Той замълча и си сложи ръкавиците. — Ще използвам възможността да спечеля малко уважение и одобрение.

— Дядо ми винаги казва, че добре свършената работа говори сама за себе си.

— Значи, ще трябва да използвам свободното си време, за да сломя съпротивата ти. Жалко ще бъде да пропусна, нали така?

— Говори само за себе си. Аз още преди десет години съм научила урока си и не се доверявам на сладките приказки на разни наемни работници. Доста съм помъдряла от времето, когато срещнах Бъд.

— Десет години. Твърде дълго време да оставиш прекрасното си тяло без удоволствията, които може да му достави един мъж — отбеляза Рейт и взе лопатата. — Задръж това колче право в дупката, а аз ще я запълня.

Собствените му думи му напомниха колко дълго бе живял самотно, без сериозна връзка. Но не толкова, че ако преспи с Джесика да се наложи да промени решението си да не се обвързва.

— Не е чак толкова зле да спиш сам — възрази Джесика. — А и не съм така привлекателна. Съвсем обикновена съм, винаги съм била такава. Не съм жената мечта, а по-скоро жената кошмар за един мъж.

Рейт старателно запълваше дупката около колчето.

— Но притежаваш прекрасни качества, Джес! Нима не си способна да изпиташ страст...

Смутена от инквизицията на прелъстяването, Джесика изпусна колчето и се остави за миг да повярва в думите му. Та нали той бе мъжът от сънищата ѝ! Но ако признаеше слабостта си, би му дала твърде много власт. А Бъд веднъж вече се бе възползвал от подобна ситуация.

— Отговори ми, Джес! — Той взе ръцете ѝ в своите.

— Остави, Рейт. Хайде, да се връщаме.

Ала той така силно я прегърна, че тя се видя принудена да опре ръка в гърдите му, за да го отблъсне.

Погледна го объркано и тогава Рейд видя колко бяха потъмнели зелените ѝ очи. Преливаха от чувства, които можеха да бъдат и гняв, и страст. А може би и двете?

Бог да му е на помощ! Дано бе само страст. Прииска му се да приближи устни към неговите и с някакъв, макар и незначителен жест, да му подсказва, че ѝ бе липсвал, че се радва на неговото завръщане.

— Бихме могли да се разберем, но ти трябва да пожелаеш.

— Аз... — Шапката ѝ падна и тя млъкна. Косата ѝ се разпиля и лекият ветрец заигра в къдриците ѝ.

— Подписваме примирие, Джес.

Дори и през кожената ръкавица усещаше твърдостта на мускулите му. Другата ѝ ръка оставаше здраво стисната в неговата. Не би могла да се оплаче, че ѝ причинява болка, защото не усещаше такава. Усещаше само как тялото ѝ пламна. Рейт пхна крак между колената ѝ.

Джесика бе убедена, че интересът, който той демонстрира, бе временен, предизвикан от обстоятелството, че тя бе единствената жена наоколо. Ранчото бе отдалечено на километри от най-близкия град. Подобна изолация би накарала всеки мъж да потърси топлината на нечие тяло, което му е под ръка. Една жена не се различава кой знае колко от друга, особено ако човек си затвори очите.

В този миг неговите бяха затворени. Той покри лицето ѝ с целувки. Джесика имаше чувството, че се разтапя. Той се завъртя с нея.

— Да те вземат дяволите, Рейт! — измърмори тя, останала без сили.

— Така те искам, Джес — рече Рейт след малко, отпусна лопатата и вдигна козирката на шапката си. — Проклинай ме и ме целувай!

Той повдигна брадичката ѝ и целуна тръпнещите ѝ устни. Тя ги разтвори и посрещна езика му със своя. Рейт свали ръкавиците си и погали гърдите ѝ. Бяха твърди и топли. Той ги покри плътно с длани. Разкопча две копчета, плъзна пръсти в пазвата ѝ и докосна едно от зърната.

— Рейт... Моля те... Караш ме да...

Отдръпвайки се леко назад, той разкопча още едно копче и ги оголи.

— Карам те да поискаш онова, от което се нуждаеш — продължи да я гали той, като се наслаждаваше на реакцията ѝ.

Останала без дъх от изпитваното удоволствие, Джесика следеше с очи движението на пръстите му. Чувстваше се желана, женствена, така, както никога досега не бе се чувствала. Погледна го. Очите му бяха притворени.

— Джес?

Тя яростно измъкна китката си от ръката му, дръпна се и загърна блузата си.

— Махай се от очите ми, каубой!

— Какво... Какво сгреших?

— Не ме докосвай повече! Никога! Ти не си временен гост в ранчото. Ти работиш тук и трябва да се държиш като другите преди теб.

Вбесен, Рейт нервно дръпна козирката над очите си.

— От думите на Дънк разбрах, че един от каубоите не е бил само наемник тук.

— Бъд бе единственото изключение и дядо ми не е имал право да ти казва нещо, което лично ме засяга — изсъска Джесика и тръгна към кобилата.

— Спри! — изкрещя Рейт така, че тя застина на мястото си. — Какви са моите права и задължения? Уточни ги!

— Работниците спят в задната стая. До довечера ще я приготвя. Нарът е широк и удобен, до обора има баня с душ и всичко необходимо.

— А храна?

— Ще приготвям закуска и вечеря. За обяд ще ти давам суха храна. Поправката на оградата ще ти отнеме няколко дни.

— Само на мен ли? Няма ли да работим заедно?

— Аз ще се занимавам със своите дела, Рейт. Свободните ти дни са събота и неделя. Привилегиите ти включват пране и сушене на дрехите, както и телевизия вечер.

— С други думи — сухо отбеляза Рейт — ти си шефката, а аз съм твой подчинен.

— Докато отсъства дядо ми, да. Това са правилата, които той въведе за наемниците в ранчото.

— Както кажете, господарке. Няма да ви разкопчавам никога вече дрехите, освен ако не ме помолите да го сторя.

Нетърпелива да избяга колкото може по-скоро от подигравателния блясък в очите му, Джесика свали ръкавиците, закопча догоре блузата си и яхна Лусил.

— Оставям те да работиш, Рейт. Ако решиш да напуснеш, трябва да ме предупредиш предварително.

— По кое време ще се сервират закуската и вечерята?

— Закуската и вечерята ще ти бъдат оставяни във фурната.

Рейт стисна устни.

— А ти, след самотните си вечери, можеш да дойдеш за десерт в леглото ми! — процеди той.

Джесика излетя така бързо с Лусил, че Маркърс уплашено изцвили и се изправи на задните си крака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Решението да придума Джесика да размисли Рейт взе подсъзнателно. Да я моли да промени условията, които му бе поставила, бе последното нещо, което би му минало през ума, когато първата вечер се нахрани сам. Не го мислеше и когато си легна сам. Но на следващата сутрин, след като му загорча самотната закуска, той ѝ остави бележка, която гласеше:

„Вчера и двамата попрекалихме. Нека да бъдем приятели. Само приятели.

Р. М.“

Съзря я върху покрива на обора, когато излезе да оседлава Коди. Остави приготвения от нея обяд до стълбата, до която се бяха излегнали двата песа Мърф и Мъгли, и ги предупреди:

— Да не сте посмели да се допрете до обяда ми!

Качи се по стълбата и щом се озова на покрива, първото нещо, на което попадна погледа му, бяха апетитните ѝ закръглени форми, обути както винаги в джинси.

Не бе сигурен дали е усетила присъствието му, затова спря на последното стъпало и се покашля. Джесика подскочи от изненада и се обърна.

— Съжалявам. Нямах намерение да те стряскам.

— Какво толкова важно има?

— Кучетата. Имаш ли нещо против да ги взема със себе си днес, да ми правят компания?

— Постъпи, както намериш за добре — рече тя и му обърна гръб, като продължи работата си. — Не ми трябва.

— Добре. Ще се видим по-късно — унило прие той и ѝ хвърли дълъг, изпълнен с копнеж поглед.

— Хайде! Тръгвай, ако ще тръгваш!

— Вече съм тръгнал — увери я Рейт, макар че не можеше да отдели поглед от нея. — Днес си подранила.

— Само така мога да свърша цялата работа. Конете, включително и Коди, са напоени и нахранени. Извеждах всички, без Коди.

— Благодаря. Оборът почистен ли е?

Джесика кимна.

— Твоята задача е да се справиш с оградата. Не се помайвай.

— На вашите заповеди, господарке — докосна с пръсти шапката си той и заслиза надолу.

— Как си, момчето ми? — погали той коня си. — Не е лошо това местенце за една шестмесечна почивка, а? Другите коне се държат по-добре с теб, отколкото стопанката им с мен.

Коди потри муцуна в ръкава на Рейт и той го почеса зад ушите.

— Боя се, приятелю, че тук няма да видим скитащи деца. И на мен ми липсват. Радвам се, че не трябваше да се разделя поне с теб.

Джесика надникна през дупката на покрива, която поправяше. Видя го как прокарва ръце по тялото на Коди, сякаш проверяваше дали всяка кост си е на мястото. Сърцето ѝ трепна. Очевидно конят и стопанинът му много се обичаха. Самата тя бе безумно привързана към конете си и знаеше колко силна е връзката между човека и тези животни.

Любовта на Рейт към Коди личеше от всеки жест, изпълнен със същата нежност, с която бе галил и нейното тяло. Тя премигна смутено, забелязала Рейт да вдига очи към нея, вероятно защото бяха спрели ударите на чука ѝ.

— Джес? — извика той. — Добре ли си?

— Добре съм — подвижна тя и поднови заниманието си.

Той яхна Коди и потегли, а тя напразно се мъчеше да не гледа след него. Широките му рамене, нахлупената шапка, подтичващите Мърф и Мътли, галопиращият Коди... Когато се изгубиха в далечината, я притисна самота.

Не се почувства по-добре, докато не слезе от покрива за кратка почивка и видя, че Рейт бе оставил пакета с обяда си точно под стълбата.

Слънцето печеше в зенита си, когато Рейт погледна часа. Дали Джесика щеше да му донесе обяда? Дали щеше да се досети, че го бе

забравил нарочно? Или щеше да приеме това като проява на разсеяност. Бе ли прочела вече бележката му?

Стомахът му се бунтуваше. Започваше да мисли, че вероятно Джесика не се интересува дали той умира от глад под изпепеляващото лятно слънце. А може би това бе сгоден случай за нея да му даде още един урок. Не трябваше ли да облече фланелката си и да отиде до обора, преди гладът и жаждата да са отнели и последните му сили?

Внезапно Коди наостри уши, а кучетата се изправиха и размахаха опашки. След миг се втурнаха с приятелски лай надолу по ливадата. Тогава дочу изсвирването ѝ. Обядът.

Джесика приближи оградата и видя Рейт да приготвя ново колче за забиване. Гол до кръста, той лъщеше от пот. Като отклони с мъка очите си от широкия гръден кош, тя забеляза колко бе напреднал с поправката на оградата. Бе сложил два пъти повече колове, отколкото тя бе забила за цял ден работа.

И все пак бе проявил нехайство, като забрави храната и водата си. Гледаше я така, сякаш не съзнаваше глупавата си постъпка. Не бе ли поне жаден в този зноен ден?

Тя приближи до него и му подаде пакета.

— Всички конни патрули ли са толкова разсеяни?

— Забравил съм си обяда?! — Стори ѝ се искрено учуден. — Много съжалявам.

— Гледай да не го забравиш и утре. Няма да търча да ти го нося всеки път.

— Трогнат съм от жеста ти, Джес — свали ръкавиците си Рейт и взе пакета, докосвайки уж неволно пръстите на ръката ѝ. Очите му бяха втренчени в нейните.

— Е, и Спийд имаше нужда да потича — призна тя.

— Ще похапнеш ли с мен? — Широка усмивка се разля по лицето му.

— Не, благодаря, вече ядох. Но ще оставя Спийд да си поеме дъх за минутка.

Рейт приседна в сянката на едно дърво, а Джесика застана пред него.

— Прочетох бележката ти, Рейт.

— И?

— Имайки предвид ситуацията, да бъдем приятели би било разумно.

— Пия за това — надигна той бутилката вода към устните си.

Джесика следеше с поглед движението на мускулите на шията му, докато пиеше. Косата му бе влажна и тя се запита дали се потеше толкова и в леглото, както тук, на полето. Но приятелството, на което се бе съгласила, не ѝ позволяваше да си представя как би я любил.

Като Бъд навярно. Раз-два и готово. Дори не бе счел за нужно да каже: „Благодаря“.

Рейт захапа дебелия сандвич с говеждо, който му бе приготвила.

— Прекрасен е — избоботи той с пълна уста.

— По рецептата на Лизбет е. Тайната се крие в чесновата заливка.

Макар че рецептата не бе нейно изобретение, Джес се почувства неимоверно горда. Имаше нещо неповторимо у мъжа, който се наслаждава на кулинарните постижения на една жена.

— Приседни до мен, приятелко — потупа Рейт земята до себе си.
— Разкажи ми нещо за баба си.

Колебливо, Джесика приседна на известно разстояние.

— Тя умееше да прави всичко. Готвеше, шиеше, яздеше, пасеше говедата и правеше дядо ми най-щастливия човек на земята.

— Продължавай — подкани я Рейт и начена втория сандвич.

— Тя беше... невероятна.

— Мисля, че това е най-точното определение и за внучката ѝ.

— Ни най-малко — възпротиви се тя. — Аз просто копирам рецептите ѝ, вместо да измислям свои. Мога да кроя и шия, но фината бродерия въобще не ми се удава.

— Ти си пряма и разумна жена, Джес. Благодарим на своя приятел за откритието.

— Благодаря — прошепна тя. — Моите поздравления за извършената работа.

— Благодаря, макар че довечера ще съм схванат — разкърши той рамене. — Често съм тренирал в града, но не съм вършил работа като тази.

— Как мина седмицата?

— Както се и очакваше. Почистих апартамента, уведомих, че заминавам и си тръгнах. Изпратиха ме няколко от бездомните деца.

— Що за деца са те?

— С лошо поведение, невъзпитани, но копнеещи за внимание и ласки не по-малко от другите. Винаги използвам Коди в началото, за да разчупя леда. Хората често не проумяват колко полезно за общуването им може да бъде едно животно.

Джесика извиваше борова иглица между пръстите си.

— Винаги съм смятала, че конните патрули изпълняват представителни функции, а не полезни в истинския смисъл на думата задачи.

Рейт кимна.

— Така е, ако говорим за федералната полиция. Аз съм в градската. Понякога се налага да въдворяваме реда и гражданския мир.

— Много престъпници ли си арестувал?

— Повече отколкото можеш да си представиш. Арестите и призовките ни задържаха на седлата толкова време. Но сега останахме в сянка. Играхме на покер миналата седмица. Чиповете ни бяха дребни стотинки. Всички сме в принудителен отпуск, защото не приемаме да лентяйстваме зад бюра.

— Да, но ако се бе съгласил да работиш в канцелария, нямаше да се схванеш като сега.

Той я изглежда с неприязън.

— По-добре да не мога да помръдна от болки, разбра ли? Ще спечеля с честен труд всяка стотинка, която Дънк ми плаща.

Спийд и Коди лениво поскубваха тревица около последната дупка, изкопана от Рейт. Щяха да я зарият.

— Хей, Спийд! — подвикна Джесика. — Престани!

— И ти, Коди! — скочи Рейт и им подаде по парче ябълка.

— Ето на, отиде си десерта ти — вдигна рамене Джесика и се изправи. — И аз трябва да вървя.

— Преди да тръгнеш, кажи ми, ще вечеряме ли заедно?

— С дядо ми често се храним по време на новините. Ако не възразяваш...

— С удоволствие ще чуя новините в шест. Какъв ще е десертът?

— Карамелизирано дървено легло, захаросано самочувствие или коктейл от нечестиви помисли — избери си!

— По-скоро ще изям някоя гарга — засмя се той.

— Ако искаш, използвай стаята на дядо ми, докато го няма.

— С удоволствие, Джес.

— Е, добре. До шест.

— Това е официална среща.

Джесика не му отговори. Така или иначе това си бяха празни приказки. От цяла вечност никой не ѝ бе определял среща. Макар неведнъж да бе се преструвала, че излиза вечер.

Никога нямаше да му позволи да разбере истинските ѝ чувства. Нямаше да признае, че се бе влюбила в него.

Рейт изпита удовлетворение през следващите дни, защото почти укрепи приятелството си с Джесика. По-неприятно бе, че продължаваше да спи сам в стаята на Дънк, която бе доста далеч от нейната спалня. Това разстояние той изминаваше в мечтите си денем и нощем.

Неизменно се събуждаше с ерекция. Пред очите му се вихреше еротичната представа как се къпе под душа заедно с нея. Бе влажна и гореща... Очите ѝ — тъмнозелени. Той протягаше ръка и докосваше гърдите ѝ...

Болката бе толкова остра, че понякога решаваше да се върне в града и да приеме омразната му чиновническа работа. Друг път му се искаше да се върнат Дънк и Ванджи, та напрежението да намалее. Джес го изумяваше и озадачаваше едновременно. Но му бе повече от ясно, че да бъдат само приятели е невъзможно.

Прилежната му работа я изпълваше с уважение, но той искаше нещо повече. Повече. Но не и сериозна връзка.

Замисли се дали да не доведе няколко от изоставените си малки приятели. Работата и чистият въздух можеха да окажат благоприятно въздействие върху децата. Идеята здраво се загнезди в главата му и той търсеше удобен случай да я сподели.

На петия ден от заминаването на Дънк и Ванджи Джесика както обикновено приготвяше закуската.

Привидно тя поддържаше приятелски отношения с Рейт, но в мислите ѝ властваха желанието и копнежът.

— Добро утро, Джес — поздрави Рейт и влезе, следван от Мърф и Мътли, сипа си кафе и седна до масата. Кучетата се настаниха в краката му.

— Днес е почивният ти ден. Защо си станал толкова рано?

— Почивен ден?! Нима вече е събота?

Тя кимна.

— Повечето от работниците изчезват още в петък вечер и се връщат в понеделник на разсъмване.

— А какво правят фермерите? На риболов ли отиват?

— Понякога.

— Дънк разправяше за някакво езеро. Името му май бе на някакво цвете.

— Утринно сияние — поправи го тя.

Очите на Рейт бяха по-сини и по-дълбоки от водите на любимото й езеро.

Бе облечен в избелели джинси и бяла блуза, под чиято материя се очертаваха силните му свършени мускули. Тя се обърна към печката, за да скрие пламналото си лице. Да се благодаря на огъня, рече си тя, за оправданието, което ми дава.

— Не искаш ли да отидем за риба, Джес?

— Питки или яйца за закуска, Рейт? — усърдно раздуха тя огъня.

— Ако не искаш да дойдеш с мен за риба, кажи си.

Джесика извади яйца и замразено тесто от хладилника.

— Имам много работа.

— Какво толкова?

— Ами... — Нищо важно не й идваше наум. — Омлет или пица?

— И двете, по дяволите! — Той взе сутрешния вестник и го разгърна, мърморейки, така че да го чуе: — По-добре да бях отишъл при Бетси Нюман снощи...

Джесика прехапа устни. Значи не беше забравил за съществуването на Бетси.

— Обади й се по телефона — предизвика го тя. — Тя не би пропуснала възможността да дойде на риба с теб.

— Защо ми отказваш? — стрелна я Рейд с очи над вестника.

— Просто защото съм ти най-на сгода. — Тя пхна тавата с гащата във фурната. — Ходи ти се на риба и не знаеш пътя до езерото. А аз го знам. Много удобно. Та ти дори нямаш въдица или други риболовни принадлежности. Пък аз имам. Много удобно...

— Повтори още веднъж тази дума, Джеси, и аз ще забравя, че сме приятели! — процеди той и се надигна от стола. — Бетси е

единствената удобна тук наоколо. Но аз не се интересувам. Ако ме вълнуваше, още снощи щях да отида до града и без много уговорки да се озова в нейното гостоприемно легло...

— Защо тогава не я вземеш със себе си?

— Ти ме отблъскваш. Да ме вземат мътните, но не одобрявам поведението ти. Сега разбирам защо от толкова време живееш като стара мома, знам и защо никой не ти е определял среща цели десет години. Кой би се осмелил? Освен ако не е готов да си счупи главата.

Очите на Джесика се напълниха със сълзи.

Стара мома! Десет години... Как наистина бяха отлетели годините. Сълзите покапаха върху печката и изсъскаха.

Рейт дочу този звук. Забеляза и как покрива с длани лицето си, за да сподави хълцанията си. Той остана безмълвен. Съжали за думите си.

— Извинявай — меко продума той, докосвайки рамото ѝ. — Май съм станал с левия крак напред.

Инстинктът му подсказваше, че тя изпитва ужас, граничещ с паника от проявата на чувства. Толкова много приличаше на малките бездомници. От тях бе разбрал, че в подобни случаи, най-доброто бяха топлината и ласката.

— Искаш ли да ти наля чаша кафе?

— Да-а... — Тя си пое дъх и по тялото ѝ премина тръпка.

Рейт ѝ подаде книжна салфетка, наля кафе и сложи чашата в ръката ѝ.

— Ела да седнеш до мен, Джес. Закуската може да почака.

— Беше глупаво от моя страна — отпусна се тя на стола. — Никога не плача. Питай дядо, ако не ми вярваш.

Той се настани срещу нея и ѝ се усмихна.

— Толкова много са нещата, които никога не си правила. Никога не си плакала, никога не си имала добро мнение за себе си като жена... Слушай, аз не желая да ходя за риба с Бетси. Искам да отида с теб.

— Само ще си загубиш времето.

— Какво искаш да кажеш?

— Бетси е красавица. Русокоса, слаба...

— И го съзнава прекалено добре — кимна той. — А ти пък нямаш представа за собствената си стойност. Приличаш ми на Тим Уейвърли, едно от моите бездомни приятелчета.

— Напомням ти за бездомно дете?! Много ласкателно, няма що.

— Не това имах предвид. Последните дни много мислих за Тим. За...

— Какво?

— Ами... С Дънк сте взели диви коне и ги опитомявате, грижите се за тях. Дали не бихте приютили едно дете за ден-два в ранчото? На Тим ще му хареса да поязди и да поработи. Ще разбере, че на света има неща, заради които си струва да живееш, че не е нужно да проваля бъдещето си. Аз ще покрия разходите за стаята му и за храната, разбира се.

Джесика не би могла да твърди, че предложението на Рейт е нахално. Дори призна пред себе си, че любовта му към децата от улицата я караше да го обича още повече.

— Прекрасна идея — рече тя. — Но и дядо ми трябва да си каже думата. Потърси го у Ванджи и го попитай.

Рейт взе телефонната слушалка и се намръщи.

— Цяла седмица не отговарят. Сигурно не излизат от спалнята.

Набра номера. Но за негова изненада от отсрещната страна отговориха.

— Дънк, стари хитрецо! Рейт е. Аха! Добре. Не, най-напред искам да поговоря с теб.

Джесика пиеше кафето си и слушаше обясненията му.

— Мисля пръв да дойде Тим Уейвърли. Тринайсетгодишен е и живее в една къща, която заради него превърнах в детски приют. Миналата седмица обаче пак е тръгнал със старите си приятели. Няколко дни в ранчото може би ще го накарат да преосмисля лошите влияния, на които е подложен. Джес няма нищо против. Ти какво ще кажеш?

Той отдалечи слушалката от ухото си, за да може и Джесика да чуе отговора на дядо си.

— Добре. Ще го вземем с нас на връщане следващата седмица.

— Благодаря ти — каза Рейт. — Ще уредя формалностите с приюта.

Поприказва и с Ванджи и затвори.

— Добри новини — рече ентусиазирано той. — Може би ще имаме повод да празнуваме.

Вдъхновена от доброто му настроение, Джесика се надигна от стола. Чак сега забеляза, че навън е прекрасен летен ден. Вълненията

на Рейт се оказаха заразителни и сълзите скоро бяха забравени.

Кучетата под масата се размърдаха и завъртяха опашки.

Сърцето на Джесика бе забило радостно, докато Рейт говореше по телефона. Надяваше се да успее да промени с нещо живота на Тим.

— Всичко е уредено. Остават само някои подробности — рече той, грабна я и я завъртя вихрено из кухнята. От радиото се лееха звуците на валс. Тя се остави в ръцете му, смеейки се. Първият валс в живота ѝ! Наистина се чувстваше като Пепеляшка, а Рейт бе красивият принц.

Тя обви врата му и се притисна към силното му тяло. Танцуваха бавно, опрели бузи.

— О, Джес — прошепна Рейт и докосна нежно с устни ухото ѝ...

Тя се чувстваше безсилна да спре ръката, с която галеше светлата му кехлибареноруса коса.

— О, Рейт! Рейт...

И тя го целуна страстно, показвайки му любовта, която бе крила цяла седмица.

Той внимателно я пусна на пода. При това движение тя усети възбудата му, което предизвика невероятно усещане някъде дълбоко у нея.

Ръцете му не спираха да гаят тялото ѝ, сякаш искаха да усетят всяка негова извивка.

— Не ме прекъсвай този път... — прошепна той с дрезгав глас и зацелува гърдите ѝ през тънката материя на фланелката.

— Няма. Аз... — Тя замълча, смутена от усещанията, които предизвикваха устните му по гърдите ѝ. — И аз те желая.

— Сега?

— Да.

— Без обвързване, Джес — предупреди я той и я побутна към масата.

— Знам... — Джесика опря длани в гърдите му и се повдигна, за да седне върху масата. Повлече го със себе си и за пръв път в живота си забрави да се контролира, загубила реална представа къде се намира. В този миг за нея съществуваше само Рейт.

Само неговият изгарящ син поглед, широките му рамене и гърди. Единственото, от което се нуждаеше, бе тялото му. Провря пръсти под ризата и го привлече към себе си.

Облегнат на лакът, впил устни в нейните, той бавно разкопчаваше блузата ѝ. Завладяна от желание, Джесика го окуражаваше.

— Толкова си нежна — промълви той, поемайки гърдите ѝ в ръцете си, като целуваше страстно всяко от зърната. Джесика несъзнателно разтвори бедрата си и той я погали.

— Джес, толкова си гореща! За мен ли, скъпа?

— Да... — простена тя.

Възбудата ѝ растеше. Рейт продължи любовните ласки, докато тя не стигна върха с вик и се отпусна примаяла.

— Господи, Джес! — Той я прегърна и изчака малко да дойде на себе си. — Караш ме да се чувствам като крал. Къде е най-близкото легло?

— В моята стая.

Той я понесе натам, като не преставаше да я целува. Положи я върху леглото и трескаво се зае да свали от тялото ѝ всичко онова, което не бе успял да отстрани в кухнята. Едва я докосна и тя отново се разтопи. Джесика сграбчи ризата и нетърпеливо я свали от раменете му.

Рейт се изправи и събу наведнъж джинсите и слиповете си. Гледката на мъжественото му тяло я стъписа. Самият той не бе в състояние да се контролира. Повече от очевидна бе готовността му да проникне в нея незабавно и диво да я люби.

— Да помислим за сигурността, Джес — измъкна малко пакетче той от джоба си.

— Благодаря — промълви тя, зашеметена от силата на ерекцията му.

— Не ме докосвай — предупреди я нежно, като се наместваше до нея на леглото. — Не мога да издържа повече от няколко секунди.

— Но аз... — Тя търсеше думи. — Аз вече... в кухнята...

— Да. Видях — рече той и погали гърдите ѝ. — Но това е нещо повече. Много повече! — И той отново сведе глава над гърдите ѝ.

Джесика не издържаше. Зарови пръсти в косите му.

— По-силно... По-силно... — стенеше тя.

Рейт знаеше, че веднъж възбудена, страстта ѝ ще се разгори като огнена стихия. Тя бе човек, живял сред природата. Естествена бе нуждата ѝ от неговата любовна мощ.

Тялото ѝ се извиваше под неговото. Той се отпусна върху нея и ръцете ѝ приканващо го притиснаха към бедрата ѝ.

— По-спокойно, Джес, моля те! Искам да ти дам най-доброто от себе си.

Тя се търкулна встрани и му помогна да сложи презерватива.

— Рейт, хайде! Сега!

Той бавно свали бикините ѝ. Имаше нужда от малко време, за да се наслади на прелестите на женственото ѝ тяло.

— Искам отново да свършиш, мила — плъзна пръсти той по плоския ѝ корем. — Кажи ми, че и ти искаш!

— Искам! Искам те в себе си.

— След миг — обеща той и се наведе да целуне тъмните къдрици и да усети горещата влага на желанието ѝ. Тя простена, щом Рейт докосна с език най-чувствителната точка от тялото ѝ.

Джесика само бе чувала за подобни целувки. Никога не бе го правила. Тя дишаше тежко и скимтеше от страст, окончателно загубена в любовта си към този мъж.

— Сега, направи го — чуваше се тя да го моли. — Сега... Моля те!

— Почакай — отново зацелува гърдите ѝ той. Джесика привдигна бедра и той проникна в тялото ѝ, изпълвайки го с твърдостта си.

Притвори очи.

— Погледни ме, Джес.

Тя го стори. Той се движеше бавно, във възбуждащ ритъм. Темпото се усилваше постепенно. Телата им бяха преплетени. И двамата дишаха тежко.

Джесика изскимтя, достигайки върха. Рейт я последва със силен тласък и се отпусна, заровил лице в косите ѝ.

Задоволена и щастлива, Джесика не искаше да го пусне.

Бе забравила, че приказките не се сбъдват. Щеше да си го припомни. Скоро.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джесика не си показва главата от стаята до следобед, когато се облече тихо, остави Рейт да спи сред оплетените чаршафи и му написа бележка:

„Слизам до града. Ще остана две нощи — приятелката ми се обади, че е болна“.

Като набързо събра най-нужните вещи, тя скочи в камиона на дядо си и потегли. Изпитваше необходимост да се отдалечи от Рейт, а ако тръгнеше да се разхожда или да язди, той щеше да я последва. Още повече, че не бе в състояние много да язди. Рейт бе силен и пламенен любовник също като нея.

Оттегляше се временно, за да си възвърне онова, което бе загубила в леглото — своята независимост и самообладание. Това усещане я изпълваше със страх. Би искала отново да бъде предишната жена, която няма нужда от мъж.

И все пак само за една сутрин бе придобила повече сексуален опит и умения, отколкото за целия си живот досега. За нейно изумление той я бе любил всеотдайно. Бе дал много от себе си, за да поощри сексуалните ѝ фантазии, които преди би оценила като порочни. Не бе и предполагала, че притежава качества на любовница. Рейт я бе научил как да доставя и на него удоволствие, нещо, с което се бе заела въодушевено.

Докато пътуваше към града, тя внезапно си спомни, че Рейт бе само временно в ранчото. Щеше да се върне към работата си на конен патрул в града само след броени месеци и тя отново щеше да остане сама. Е, Рейт нямаше да сломи сърцето ѝ така, както бе направил Бъд, но резултатът щеше да бъде еднакъв.

Никакво обвързване...

Той си имаше своите основания и бе го показал честно и открито.

Рейт бавно се пробуждаше. Протегна ръка да я докосне. Разбра, че е сам в леглото и отвори очи. Извика я. Но къщата бе странно тиха.

— Джес?

В отговор двете кучета Мърф и Мътли се разляяха пред затворената врата на спалнята. Много странно... Ако Джес бе някъде наоколо, кучетата щяха да са с нея.

Той седна в леглото и се протегна. Чувстваше болка в мускулите си, но същевременно изпитваше задоволство. Какъв невероятен ден! Погледна бедрото си, върху което се очертаваше белегът, оставен от зъбите ѝ. Същият белег имаше и на другия крак.

— Джес?

Отново му отговориха само кучетата. Рейт стана, навлече дрехите си и ги пусна в стаята.

— Къде е тя?

Те размахаха опашки.

Рейт усети, че умира от глад и бос се запъти към кухнята. Веднага съзря бележката.

Изруга, докато я четеше, после ядосано я смачка. И откога Джесика имаше приятелка, болна при това? Никакъв адрес, нямаше и телефонен номер. Ей така! Бе се изпарила за следващите две нощи.

В един миг замаяна от щастие, в следващия, се затваряше в гордостта си и... изчезваше. Рейт бе сигурен, че се държи така поради несломимата си гордост.

Намести се на един стол и забарабани с пръсти по масата. Масата... Мястото, от където бе започнало всичко. Да бе се спрял още след първата целувка!

Е, поне не я бе обладал на масата. Как не бе запомнил през изтеклите години, че всяка жена е романтична по душа и иска дълго да бъде ухажвана? Единственото нещо, което бе свършил докрай, бе, че задоволи страстта ѝ.

Но очевидно не бе достатъчно. Жените искаха романтика. Нещо повече. Искаха любов.

Да го вземат дяволите, бе почти сигурен, че е влюбен. В леглото бе почувствал нещо по-силно и по-различно от желание и страст, призна той. Направо не му се вярваше. А може и да не беше така. Може би се бе изтощил от толкова много секс за една нощ. А най-добре щеше да бъде да звънне на Дънк и да разбере къде би могла да се скрие внучката му.

— Хващам се на бас, че е в бараката на северния склон — каза му Дънк по-късно. — Отива там да си ближе раните. Ти нарани ли я?

— Нещо подобно — измърмори Рейт, след това промени тона си почти до заплашителен: — Държиш ли се добре с баба ми?

— Повече от добре, момчето ми. Карам я да се усмихва непрестанно. Много специална усмивка.

Рейт бе объркан.

— Как може човек да открие тази барака, ако реши? Питам само от любопитство.

— Добре. Първо тръгваш към града. Някъде към средата на пътя има отклонение вляво, поемаш по един селски път...

Дънк продължи да дава указания, а Рейт си ги записваше старателно. Цял лабиринт от номерирани неасфалтирани селски пътища.

— ... последната отсечка от пътя преминава в дълбок коловоз — предупреди накрая старецът. — Внимавай как караш, каквато си луда глава... Смяташ ли да отидеш да я потърсиш?

— Не, по дяволите! Не съм й бавачка!

— Тя има нужда от това — избоботи Дънк.

— Би ли ми направил една услуга?

— Разбира се, момчето ми!

— Не карай баба ми да се усмихва много често с онази много специална усмивка.

Скрита в бараката с една-единствена стая, Джесика се взираше равнодушно в огъня, който бе стъкнала в малката ламаринена печка.

Не можеше да престане да преживява отново и отново във въображението си целувките и ласките на Рейт. Опита се да се разкае за случилото се. Не можеше и да не се притеснява за конете, за ранчото, за цялата работа, която му бе оставила през почивните дни. Как щеше да обясни извънредното заплащане на труда на дядо си?

И какво щеше да му каже, когато се върне? А ако се противопостави на заповедта да се изнесе от къщата и да се върне отново в стаята на ратаите? Поклащайки унило глава, Джесика си облече нощницата.

Предната нощ не бе мигнала. Първо една мечка се бе навъртала да души около къщата. Наложил й се да извади един тиган и да го удри с лъжица, за да я уплаши и да я прогони. След това дочу да се обаждат койот. Протяжният му вой изпълваше нощната тишина и тя усещаше как с всеки изминал миг закопнява за сигурността в прегръдките на Рейт.

За пръв път се чувстваше толкова самотна тук. Това място години наред й бе служило за скривалище, бе скромно мебелирано и добре заредено с консервирана храна. От близкия извор течеше бистра планинска вода. Какво друго й трябва на една жена, освен мъжа, когото обича?

Унесена в мислите си, Джесика се увери, че тиганът и лъжицата са й под ръка, угаси газовата лампа и се мушна в леглото. Преди не бе забелязвала, че матракът е целият изтърбушен.

Въртеше се и не можеше да заспи. Внезапно дочу припукване. Затаи дъх и взе тигана и лъжицата. Заудря ги, а след миг спря и се заслуша в очакване да долови шум от отдалечаващите се стъпки на мечката.

Вместо това някой блъсна вратата.

Сърцето й щеше да изскочи. Животното бе изгубило търпение. Заудря отново, след това спря и се ослуша.

Вратата се отвори. Загубила ума и дума от уплаха, тя скочи и се втурна към печката за ръжена. Огромна сянка бе застанала в рамката на вратата. Джесика замахна.

— По дяволите! — провлече познат глас. — Това съм аз.

— Р-Р-Рейт? — Тя захвърли оръжието си.

— Проклетото фенерче угасна — изсумтя той.

— Какво правиш тук?

— Едва не намерих смъртта си — изохка той. — Запали лампата, за бога!

Джесика се втурна към масата, върху която държеше лампата и кибритата. Първата клечка се счупи. Втората пламна и освети за миг лицето му. Джесика успя да запали фитила и светлина заля стаята.

Лицето му бе изкривено от болка. Бе облечен в пастирско яке. Ръцете му трепереха, аленочервени.

— Рейт, какво е станало?

— Изпуснах фенерчето си в копривата! — просна се той на близкия стол. — Намери някакъв мехлем! Бързо!

— Да. Сега! — Тя донесе аптечката и я изсипа на масата. — Ето. Това е лосион против слънчево изгаряне — разклати тя някакъв флакон. — Само миг!

Той затвори очи и стисна зъби в очакване охлаждащата течност да подейства.

— По-добре ли си?

— Много по-добре. Защо цялата пътека е обрасла в тази проклета коприва?

— Има друга пъточка встрани. Възнамерявах утре да я орежа.

— Малко късно, Джес.

Джесика продължи да маже кожата му мълчаливо, обидена от обвинителния тон. Най-после всяко местенце бе почистено.

Той отпусна ръце.

— О, какво облекчение!

— Ако не бе позагрубяла кожата ти от работа, щеше да бъде още по-зле — отбеляза Джесика. — Почакай малко, докато ти сложи антисептик — рече тя, отвори една туба и започна равномерно да нанася мазилото.

— Така е много по-добре... — Гласът му бе предрезгавял.

— Как ме откри?

— Чрез Дънк. Знаеше, че си тук. Не повярвах на бележката ти нито за миг.

— О! — Тя продължи работата си, но забави движения, все по-бавно и по-бавно — като милувка...

— Толкова е хубаво — прошепна той, усещайки как го обзема възбуда.

Загледа се в тъмните ѝ мигли, които лениво потрепваха. Отблясъците от лампата образуваха сенки по бузите ѝ. Косата ѝ проблясваше. Тя облиза устни. Прехвърли се на другата му ръка и продължи бавно да втрива мехлема.

— Джес?

— Да?

Тя вдигна очи и той побърза да целуне влажните ѝ устни.

— Да си лягаме, а? Прекарах ужасен ден. Имам нужда от теб.

Изправи се и я привлече в прегръдките си, така, че да усети възбудата му.

— Имам нужда от теб — повтори.

Далеч в нощта отново се чу воят на койота. Отговори му друг. Лампата премигна. Всеки момент щеше да изгасне.

Рейт усети колебанието ѝ.

— Не биваше — чу я да шепне той. — Наистина не биваше.

Тя разкопча с треперещи пръсти най-горното копче на ризата му. Дрехата се свлече от гърба му и падна на пода. Той отново я привлече към себе си и я целуна. Желанието да я обладае премина като тръпка през тялото му.

Усещаше голотата на тялото ѝ под нощницата. Бе къса и бедрата ѝ се виждаха. Той пхна ръце под нея и я вдигна към себе си. Краката ѝ се обвиха около кръста му, а устните ѝ потърсиха неговите.

Искаше му се да ѝ покаже цялата нежност, на която бе способен, но в този миг необузданата страст го подтикна да я обладае незабавно. Джесика се притискаше към него и шептеше в унес името му. Наведе се и му предложи гърдите си. Той ги целуваше, галеше, мокреше тънката памучна тъкан, която покриваше зърната ѝ.

— Разкопчай се — едва изрече тя с пресекващ от възбуда глас и се притисна още по-силно към него. — Не мога... Не мога да чакам...

Той извади презерватив от джоба си, помогна ѝ да свали ципа на джинсите му и го надяна.

— Люби ме, скъпа — прошепна той и я остави да се покачи върху него. — Люби ме диво и необуздано, сякаш ме яздиш!

В миг полетяха копчета и нощницата ѝ се свлече раздрана. Той засмука едно от зърната на гърдите ѝ по начин, по който бе сигурен, че ѝ харесва.

— Да, да... — дочу той шепота ѝ. Пръстите ѝ бяха вплетени в косите му. Тя трепереше и скимтеше от страст.

— Да — повтори той и със силен тласък проникна в тялото ѝ.

— Боже мой, Рейт!

— Това е раят, скъпа! — възкликна той, без да отделя ръце от гърдите ѝ.

Това бе нещо повече от рай, мислеше си той. Бе дошъл, за да намери едно ъгълче от райската градина, а Джесика го бе дарила с рога на изобилието. Не би могъл да чака. Двата дни му се сториха цяла вечност и дори мисълта, че се влюбва, не бе в състояние да го спре.

Припомни си, че на два пъти се бе влюбвал и бе успявал да се справи, без да се ангажира, като запазваше приятелството. Ще постъпи по същия начин и с Джес, реши той.

Но няма един мъж бе в състояние да разсъждава трезво, щом една жена с божествено тяло бе опряла бедра в хълбоците му? Той целуна гърдата, под която биеше сърцето ѝ. Учестено. Заради него.

— Добре ли сте, госпожице Джес?

— Да.

— И аз.

Толкова добре, че след малко отново проникна в нея. Движенията му този път бяха бавни и нежни. Пръстите му непрестанно я галеха в синхрон с движенията на телата им. Искаше да ѝ достави удоволствие, но и да получи всичко от нея.

Любов ли бе това... Можеше да се справи, но трябваше да бъде постоянно нащрек.

Мъждукащата лампа изгасна и всичко потъна в непрогледен мрак. Койотите се бяха смълчани и единствените звуци, който нарушаваше тишината, бяха въздишките на двамата любовници.

Призори Рейт бавно излезе от прегръдките на съня, пробуден от странни звуци, идващи отвън. Нещо или някой сумтеше и драскаше с лапи стената на колибата.

Надникна през прозореца и видя една огромна кафява мечка, която опитваше здравината на дървесината.

— Имаме си гостенка — прошепна той в ухото ѝ. — Мечка.

— Удряй тигана с лъжицата — промърмори сънливо Джесика.

Той си спомни, че точно така го бе посрещнала предната нощ, вземайки го за мечка.

Прекрасно бе да живееш сред „дивото царство на природата“, но той би предпочел да има за противник някой джебчия или крадец на коли. С не един бе се справял в Сан Франциско, но никога не бе се бил с мечка.

Тиганът и лъжицата му се сториха нелепо оръжие. Какво средство за защита бяха те?

— Удряй ги като кастанети и тя ще избяга — повтори Джесика.
Рейт се протегна и ги взе.

— Сигурна ли си?

— Да — прозя се тя и запуши уши.

Той заудря яростно и не след дълго се увери, че Джесика бе права. Мечката тромаво се понесе в тръст по пътеката.

— Хей, ще си счупи краката от бързане! Какъв шум само!

Животното се бе отдалечило, но все още се чуваше чупенето на клони.

Успокоен, Рейт отново се излегна и разроши косата на Джесика. Усещаше я като коприна между пръстите си.

— Добро утро, сънливке — изчака я той да отвори очи. От светлозелени те потъмняваха до смарагдовозелени, щом започнеш да я милва. А в мига на любовното освобождаване ставаха почти черни, вече го знаеше.

След нощ като предната усещаше тялото си изтощено, но подозираше, че нейното не е. Знаеше как би могъл да я задоволи отново. Не му бе нужна ерекция. Още повече, че както бе разбрал, това бе нейният предпочитан начин за достигане на върха, макар да се чувстваше на седмото небе от радост всеки път, щом тя похвалеше неговата мъжественост.

После, тя харесваше различни пози, както и той. Никога не му се бе случвало преди да си допадне с някоя жена в леглото до такава степен. Насили се да си припомни, че сексуалните контакти и любовта бяха две свършено различни неща.

Взирайки се в нея, Рейд си представи десетките начини, по които би могъл да ѝ достави удоволствие. Бе му приятно, особено след като през изминалата нощ тя бе успяла да разбуди някои от дълбоко прикритите му страсти и почти да ги накара да се проявят. И все пак не можеше да отрече колко по-добре би било да я обича, вместо да разчита само на секс.

Джесика отвори очи и го погледна. В изражението му съзря единствено самодоволството на мъж, на когото не можеше да устои. След последната нощ той не би трябвало да изпитва никакво съмнение.

— Какво можеш да направиш за закуска, Джес? — премести той ръка от косата върху гърдите ѝ.

Джесика седна с гръб към него и положи огромни усилия да преодолее отново пробудилото се желание.

— Доста работа има в ранчото, Рейт. По-добре да тръгваме.

Той плъзна ръка по гърба ѝ и въздъхна.

— Ти си шефът, Джес. Както кажеш. Аз съм само ратай, чиито два почивни дни минаха твърде бързо.

— Съжалявам, че оставих цялата работа на теб през тези два дни — взе тя скъсаната си нощница от пода. Бе му позволила твърде много. Би могла да го възпре, но не бе оказала и най-малка съпротива. Беше му се отдала изцяло. За сетен път.

Тя се приближи до прозореца. Слънцето позлатяваше с първите си лъчи планинските върхове.

— Не биваше да идвам тук. И ти, Рейт.

— За малко нямаше да дойда, Джес. По думите на Дънк не изглеждаше толкова сложно, колкото се оказа в действителност. Къде са знаците, за които ми разправяше той? Половината от селските пътища нямат никаква маркировка.

— Лесно е да се загубиш, ако не познаваш пътя — вдигна рамене тя.

— Аз се загубих — призна си той. — След това угасна фенерчето. И всичко стана заради теб — рече той с променен тон. — Защо избяга от мен?

— Как ти се стори дядо ми, когато му се обади?

— Обърни се към мен, погледни ме в очите и ми отговори, Джес! Ти избяга. Защо?

Тя се обърна, решила да бъде откровена.

— Защото се страхувах да не се влюбя в теб! Толкова много време има, докато се върнеш в града...

— Страхуваш се, че се влюбваш в мен?! И не го желаш, нали? — Той рязко се изправи и нахлузи джинсите си.

— Не мога. Държа на независимостта си повече, отколкото другите жени. Да завися в чувствата си или в нещо друго от теб, Рейт, би означавало... — Тя отново му обърна гръб и допълни: — Ти не си човек, който би се оженил.

— Любовта и бракът са две различни неща — натърти той, като закопчаваше ризата си. — Бихме могли да се обичаме и без да сме женени.

Рейт сам бе изненадан от думите си. Не съзнаваше кога бе включил любовта в границите на допустимото. Може би в този миг. Бе щастлив да бъде с нея, независимо от всичко, което преживя, докато откри проклетата барака.

— Не съм толкова глупава, че да ти повярвам, Рейт. Мъжете не могат да ме измамат. Бъд ми стига. Той успя навремето с онзи облог, сключен над халба бира.

— Облог?

— Голям облог! — Тя го погледна през рамо и продължи: — Аз бях най-обикновена застаряваща девственица, може би единствената по тези места. Скучаещите говедари се обзалагат за всевъзможни неща, когато се напият в кръчмата.

— Какво точно се случи?

— Някой се хванал на бас с Бъд, че не може да ме свали. Бъд пък решил, че с парите от баса би могъл да си плати някои задължения и да офейка. По-късно узнах, че бил монтирал и касетофон под леглото за доказателство.

— Проклето копеле!

Джесика изненадано го погледна и смръщи вежди.

— Той се закле, че ме обича. А аз повярвах на всяка негова дума.

— Джес, аз не разигравам театър. Не бях сключвал облог, когато купих кошницата ти на пикника. Нещо наистина се случи с мен, още тогава. И на следващата сутрин, в леглото.

— Това на следващата сутрин се случи, просто защото аз бях единствената жена наблизо — рече тя и obu панталоните си. — Снощното преживяване бе също вид противодействие на самотата.

— Джес! — грубо я прекъсна той, хвана я за ръката и я накара да го погледне в очите. — Написаното в бележката си беше чиста лъжа. Дойдох дотук, за да чуя истината. Искях да те помоля за извинение. Може би и аз живея с надеждата, че... — Той замлъкна, неспособен да обясни нито на Джесика, нито на себе си, защо бе дошъл.

Тя се освободи от ръката му.

— Надежда за какво? Никаква сериозна връзка. И двамата знаем мнението ти по въпроса.

— Още в началото исках да ти кажа как стоят нещата — опита се да се защити той, пристъпвайки притеснено от крак на крак. — А сега

се питам какво у теб е толкова различно. Може би не си чак толкова недостъпна, както си мислех в началото.

— Не ме замайвай с изтъркани фрази, Рейт. Бъд говореше точно като теб. Вече опитах веднъж, благодаря!

— Ти си безнадежден случай — махна с ръка Рейт.

— И какво освен секс мога да очаквам от един мъж, който е плашещо безхарактерен и нерешителен?

— За какво?

— За любов, женитба, продължителна връзка...

Рейт се наведе и взе якето си.

— Гледай да си в ранчото до довечера, защото няма да ме намериш там. И най-скупната чиновническа работа ще е по-добра от безкрайните препирни с теб!

— Къде да ти изпратя чека? — ледено попита тя.

— Използвай парите за издръжката на Коди, докато намеря решение къде да го държа! — И той затръшна вратата след себе си.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Вдигна гордо брадичка, увещавайки сама себе си, че сърцето ѝ не е разбито и няма причини да плаче. И без това, рано или късно, Рейт трябваше да напусне ранчото. Колкото по-скоро, толкова по-добре. След няколко дни усилен труд, споменът щеше да избледнее и да изчезне.

Много скоро щеше да потъне в онази част на паметта ѝ, отредена за спомени от рода на онези с Бъд.

Да, „прекрасният“ Марлоу май бе подходяща компания за Бъд.

Тя седна до масата и захлипа, скрила лице в дланите си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джесика реши да тръгне към града, за да остави на Рейт достатъчно време, за да си опакова багажа. Повъртя се известно време в магазина за храни и семена, докато се поуспокои малко.

Пит, собственикът на магазина, бе стар приятел на Дънк. Държеше буренце с ядки за клиентите си, около което имаше цял кръг столове. Всеки бе добре дошъл и можеше спокойно да хрупа ядки и да хвърля черупките по пода.

— Здравей! — поздрави я Пит и едва се изправи на скованите си от ревматизъм крака. С красноречив жест я покани да седне и загрижено попита: — Как е кракът ти?

— Добре.

— А Дънк? Не съм виждал старата лисица, откакто Ванджи му дойде на гости.

— Сега пък той е на гости на Ванджи в Сан Франциско.

Пит захихика одобрително.

— На пикника забелязах колко си подхождат. Но на теб май това не ти харесва, а?

— Получих някаква алергия — послъга Джеси и схруска един фъстък със съзнанието, че очите ѝ още бяха зачервени и я издаваха. Алергична реакция към онзи тип Рейт Марлоу, горчиво си каза тя.

— Доктор Каултър спомена, че Дънк наел внука на Ванджи за помощник в ранчото?

— Днес напусна — с безразличие сви рамене Джесика. — Дори не се сбогувахме...

— Не се сбогувахте?! — Пит изплю една черупка и с наслада сдъвка ядката. — Из целия град още се говори колко пари даде той за кошницата ти. Стори ми се, че има някакви тайни помисли...

— Оказа се, че не са толкова почтени. Сега е на път за града.

— Преди малко май мярнах червената му кола — вдигна вежди Пит, но внезапно прозрял истината, поклати глава: — Сигурно греша. Кога се връща Дънк?

— Скоро, надявам се. Какво ново наоколо?

— Не си ли чула? — ококори той очи.

— Какво да съм чула?

— Бъд Кочрън е в града.

Тя насмалко не се катурна от стола.

— Къде е?

— В кръчмата. Играе покер.

В този миг Джесика почувства благодарност към Рейт, който ѝ бе помогнал да преодолее комплекса си по отношение на грубияни като Бъд.

— Значи тази хлебарка Бъд е тук... — процеди тя.

— Хлебарка! — старият Пит избухна в смях.

— Запиши в сметката ми и отрова за насекоми, Пит — предложи самодоволно Джесика, изправи се и си тръгна, сякаш появата на каубоя изобщо не я засягаше.

Първата ѝ мисъл бе да скочи в камиона и да подкара незабавно към ранчото. Щом Бъд бе сензацията на деня, жителите на града със сигурност щяха да се сетят за облога, който бе спечелил преди десет години. А тя, предметът на баса, не би могла да се мотае точно сега по улиците. Достатъчно бе, че посети магазина на Пит, без да подозира каква изненада ѝ готви. Не че той или някой друг щеше да каже кой знае какво. Не, те просто се намираха на приказки, но тя никога нямаше да преодолее напълно унижението. Насилваше се да ходи с вдигната глава, но това продължаваше вече години наред.

О, колко ѝ се искаше да го удуши със собствените си ръце!

Докато отиваше към камиона си помисли, че идеята да го удуши е най-добрата, която някога ѝ е хрумвала. Обърна се и решително закрачи към кръчмата. Но ненадейно на пътя ѝ се изпречи Бетси Нюман.

— Привет, Джеси!

— Бързам, Бетси — дори не се спря Джесика.

— Какво има? — Бетси разтревожено се втурна след нея.

— Нищо! Предстои да видиш удушаването на един нагъл каубой.

— Бъд ли имаш предвид?

— Че кого другиго?

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Само ще му извия врата, докато не започне да моли за милост. Това е!

— О, Господи! — Бетси възторжено плесна с ръце. — Не започвай, докато не събера публика.

Бетси затича в обратна посока, а Джесика тръгна надолу по Мейн Стрийт. Чувстваше се като шериф в уестърн, но бе два пъти по-спокойна. До гуша ѝ бе дошло от ратаи.

Тя блъсна вратата и застана на прага.

Бе пладне и кръчмата бе пълна с народ.

Възцари се гробна тишина.

Веднага забеляза Бъд, седнал на една маса за покер в ъгъла. Беше с гръб към нея, но тя можеше да го познае дори и посред нощ. Не бе се променил. Шапката му бе килната на тила. Косата му бе оредяла, но все още си бе кафеникава.

— Охо, нима Бъд Хлебарката се е завърнал? — каза тя на висок глас и влезе навътре.

Той се обърна и пребледня.

Кал, кръчмарят, се изхили зад бара.

— Хлебарката?! — повтори той и избухна в гръмогласен кикот.

Всички останали посетители също се разсмяха, а Джесика мислено благодари още веднъж на Рейт. Някой дори подсвирна в знак на одобрение.

Това я окуражи. Тя нахакано измъкна бутилка бира от нечий ръце и тръгна към масата за покер.

— Уважаеми господине, от десет години не съм ви виждала. — Иронията ѝ бе унищожителна. — Какво удоволствие е под погледа ти отново да попадне познато гадно насекомо. — Бъд пребледня. — Не си очаквал, че ще вляза тук, за да ти кажа какво мисля за теб, нещастна хлебарко, нали?

— Искан ли питане — подсмихна се някой.

Тя изгледа поред останалите трима играчи.

— На какво играете, момчета? Какъв е залогът, а?

Тя мрачно изгледа партньорите на Бъд, които нервно се размърдаха и докоснаха за поздрав шапките си. Забеляза, че Бъд бавно се съвзема от шока.

— Джеси, ти ли си?! — изграчи той.

— Същата, Бъд! Някой друг спечелен бас напоследък?

— Хей, Бъд — провикна се някой. — Колко залагаш, че ще излезеш жив от кръчмата?

— Не се обзалагай с него — посъветва го Джеси, чудейки се какво да направи, след като бе предизвикала всеобщото любопитство. Как преди не бе забелязвала колко е мършав? Дали очите му преди са били със същия този глуповат израз и с неприятно светлосив цвят, сякаш избледнели от слънцето?

— Джеси! — отново изграчи Бъд, жестикулирайки безсмислено с картите в ръце.

— Какво става с картите ти? — попита невинно тя. — Май не са силни, а?

Като чу това, единият от играчите огледа отново картите си и извика:

— Блъфираш ли, приятел?

— Мога ли... — Бъд едва фъфлеше. — Искаш ли да ти купя една бира, Джеси?

— Ще използвам тази. — И тя изсипа с наслаждение бирата върху главата му.

Той се дръпна назад, мигайки и пръскайки наоколо, а някой от присъстващите подаде нова бутилка на Джесика.

— Ето още малко — мило каза тя и я изля върху главата му.

Някой ѝ подаде и трета бутилка и тя се накани и нея да излее, но нечия ръка я задържа. Тя се извърна да види кой се осмелява да я докосва и погледът ѝ попадна на чифт светлосини, сияйни като утринно небе, очи.

— Рейт!

Едва сега Бъд скочи от стола, като ругаеше и размаха юмруци. Рейт побърза да прегърне Джесика с една ръка, като в същото време хвана ловко с другата китката на Бъд и я изви така, че той коленичи от болка.

— Ако си мъж на място, Бъд, ще благодариш на госпожица Джеси за двете бири — каза Рейт, като не отпускате ръката му. — Бъди добро момче. На колене!

Бъд заби нокти в ръката на Рейт.

— Мръсно копеле! — процеди през зъби той.

— Благодарй й! — изви китката му Рейт.

— Благодаря ти, Джеси — изскимтя като койот Бъд.

— Още веднъж! — извика някой от посетителите.

— Благодаря ти, Джеси...

— Още веднъж, за да спазим добрия тон — поиска Джесика и изля и третата бира върху му.

— Благодаря ти, Рейт — рече тя и той отпусна ръката на Бъд.

— Няма защо, госпожице — докосна галантно периферията на шапката си той.

Бъд се изправи замаян и с лакти си проби път през тълпата зяпачи, които го освиркваха и назоваваха с какви ли не позорни имена.

Едва сега Джесика забеляза, че кръчмата е препълнена. Кой ли не бе дотичал, за да гледа шоуто. Пит и Бетси, доктор Каултър и медицинската сестра, механикът — ухажор на Бетси, пощальонът и двама от продавачите в бакалницата, хората от бензиностанцията...

Всички я наобиколиха, като ѝ протягаха ръце за поздрав. Добросърдечно потупваха и Рейт по гърба.

— Записах всичко — вдигна Бетси високо видеокамерата си. — Образ, звук... Цялата бъркотия!

— Питиета за всички! — обяви Кал.

Тълпата шумно изрази одобрението си и наобиколи бара.

— Какво правиш тук? — Джесика отново погледна въпросително Рейт.

— Сипвах бензин в колата и сменях маслото, преди да потегля към Сан Франциско. Бетси префуча с новината и аз хукнах след тълпата.

— Ти беше... невероятен.

— Този тип напълно си е заслужил да плати за стореното — вдигна рамене той. — Постъпи добре, макар да исках наказанието да е пълно.

— Нямаше да ми стигне силата да го накарам да коленичи.

— Това, което ти направи, бе равностойно, Джес. Не би могъл да се измъкне с достойнство оттук, след като му изля върху главата първата бира — изви устни Рейт. — Насекомото Бъд! Хлебарката... Ха!

— Не знам как да ти се отблагодаря.

— Напротив, знаеш. Промени ли си мнението за нашите отношения?

— Никога няма да го променя, Рейт. Това е въпрос на принцип.

— И моите възгледи са въпрос на принцип. Ако не разглеждаш нещата от брачен ъгъл...

— Не! — отсече тя.

— ... ние бихме могли да си останем приятели през следващите шест месеца.

— Ние бяхме нещо много повече от приятели, Рейт.

— Тогава си отивам.

— Добре. Дано не те намеря в ранчото, когато се върна.

— Няма да има и следа от мен, Джес, бъди спокойна.

Тя се обърна. Не желаше да видят сълзите ѝ, когато той си тръгне от кръчмата и от живота ѝ.

Както бе обещал, Рейт бе опаковал багажа си и бе далеч, когато тя се върна в ранчото. Отсъствието му обаче не ѝ донесе желаното успокоение.

Дори Тиърдроуп изглеждаше нещастна, когато Джесика отиде да я нахрани и напои. Аламо пък бе въодушевен повече от всякога. Бе излязъл победител. Отново бе господар на положението и потропваше пред кобилата с цялото си достойнство.

Джесика реши да наеме за него жокей. Не искаше да си спомня за Рейт Марлоу.

Коди също ѝ напомни за качествата на господаря си. Трябваше да му признае невероятните умения в коневъдството, както и любовта към децата. Намесата му в кръчмата пък бе едновременно почитана и храбра. Бе поставил Бъд на мястото му. Сега Тим нямаше да може да дойде в ранчото и Рейт сигурно много съжаляваше. Самата тя бе разочарована. Бе очаквала с нетърпение срещата с момчето.

В полунощ иззвъня телефонът. От възмущение и надежда, че може да е Рейт, дланите на Джесика се изпотиха, а сърцето ѝ лудо заби. Вдигна слушалката, останала без дъх.

— Ало?

— Здравей, момиче. Защо си натирила Рейт, сякаш никога няма да имаш нищо общо с него, нито пък той с моето ранчо. Полудяла ли си?

— Не съм го натирила. Той пожела да си отиде, като взе предвид някои обстоятелства. Постъпи умно...

— Умно, а? — изсумтя дядо й. — Не съм попадал в по-глупаво положение! Рейт ми се обади, че си тръгва. Не ми харесва идеята да оставаш сама.

— Нямам нужда от него.

— Хм... Лошо ли се държа с теб, момиче? Да не би да ти е дал напразни обещания? Или може би е излъгал очакванията ти?

— Не. Но не ми трябва, независимо от всичко.

— Ако с нещо те е обидил, Джеси, ще го накарам горчиво да съжалява за това до края на дните си.

— Не е, дядо. Само затова ли се обаждаш?

— Не. Подпри се някъде. Ванджи и аз ще се женим. Идната събота в Рено.

— В Рено?! Сватба?

— Рено е забавно място. С неповторима тексаска атмосфера.

— Но ти познаваш Ванджи само от...

— Сърцето ми я познава, дете! Доктор Каултър ще долети, за да ни кумува. Ти ще си шаферка, а Рейт — шафер. Ще ми бъде забавно да ви видя с Рейт да вървите под ръка.

— Това е шега, нали, дядо?

— О, не съм в настроение да споря със стадо мулета — заплаши я Дънк. — Защо не чувам поздравленията, които ми се полагат? Роднините ни са засмени до уши, толкова им допадна новият член на семейството. Всички ще дойдат да празнуваме.

— Извинявай, дядо — въздъхна Джесика. — Естествено, че ще дойда, но... — Постара се гласът й да прозвучи по-щастливо. — Поздравявам те! Да бъдете най-щастливи между щастливите!

— Ето, това е Джеси, която познавам! — одобрително възкликна той. — Слушай, намери някой да се грижи за ранчото, докато те няма. Купи си рокля с много волани и си накъдри косата. Трябва да направиш добро впечатление на роднините на Ванджи. Ела с камиона. Сега ще ти продиктувам адреса.

Джесика записа внимателно всички указания на Дънк. Гостите щяха да бъдат превозени от Сан Франциско до Рено в луксозен специално нает автобус. Джеси трябваше да присъства на семейната вечеря в петък вечер.

Имаше на разположение четири дни, за да си намери рокля с волани и да сложи в ред мислите си по отношение на бившия

помощник на дядо й.

На следния ден тя закара камиона до града. Времето бе необичайно променливо за сезона. Дънк би казал някоя мъдрост като: „Слънце грее, дъжд вали, мечка се жени“. Метеорологичните прогнози не предвещаваха нищо хубаво.

Джесика обаче не им обърна особено внимание. Мислите й бяха заети с други неща — с Рейт, с покупката на рокля, с посещението при фризьора. В града имаше два бутика и един универсален магазин. И тъй като най-добре я познаваха в магазина на Пит, влезе там.

Като я видя, Пит направи многозначителна гримаса.

— Познай кой се изнесе с реактивна скорост от града вчера?! Хей! Какво шоу само направихте с внука на Ванджи! Къде отиде той?

— Тръгна си — рече тя и почувства как червенина плъзва по лицето й. Обърна гръб на Пит и уж се зае да проучва асортимента от козметика. — Дядо ще се жени.

— Чух за това. Дънк се обади на доктора и му съобщи новината. Вече целият град знае. Най-голямото момче на Кал щяло да дойде да наглежда ранчото.

— Това е добре — въздъхна Джесика.

— Май не си много доволна от женитбата на дядо си?

— Трябва да си намеря рокля за сватбата.

— О, предполагам това не ти се нрави много?

— Престани да се хилиш, Пит! Знаеш, че мразя да пазарувам.

— Добре се справяш със семената и с храната за животните. Да си купиш рокля не може да е кой знае колко по-различно.

— Никога не съм правила подобно нещо, Пит — страдалчески изви тя вежди. — И обувки...

— Права си. С какво мога да ти помогна?

— С нищо. Наминах, колкото да те поздравя.

— Защо не се обадиш на Бетси? — любезно я посъветва Пит. — Тя ще ти помогне. Смятам, че е експерт по тоалетите.

— Благодаря за съвета — измърмори Джесика и тръгна към универсалния магазин.

Откри невероятно разнообразие от ролки за къдрене.

Но бе толкова затруднена в избора, че излезе, без да си купи нищо. Дано поне да намереше подходяща рокля.

— Време за покупки, а? — посрещна я Рут — продавачката, която бе съпруга на Кал.

— Не какви да е, а рокля.

Рут зяпна от изненада.

— Какво? Рокля ли...

— Само ми покажи къде са. И не ме питай кой размер нося! И не ме гледай така, сякаш съм откачила.

— О, Джеси! И през ум не ми е минало. Просто ти никога не купуваш рокли.

— Не рокли, Рут. Рокля. Като за сватба. Ясно ли е?

— Рейт Марлоу е поискал ръката ти?!

— Сватбата е на дядо ми, не моята — нервно потрепна с крак Джесика. — И след милион години Рейт Марлоу няма да се ожени за мен.

Рут показва признаци на известно разбиране.

— Значи докторът не е преувеличил. Дънк се жени. В Рено. „Но защо в Рено?“, попитах Пит сутринта. „Защо пък не“, рече ми той. Нали го знаеш какъв е, всичко приема. После пък Кал взе да разправя колко по-голям град е. Хм... Та той никога не е стъпвал там, представи си.

За щастие, Рут се раздвижи и докато бърбеше, запремята окачените на една къса стойка разноцветни рокли, целите във волани и плисета. Джесика се ужасяваше, че няма да прилича на себе си в такова чудо.

Поне престана да мисли за Рейт. Пазаруването май не бе лошо занимание. Сигурно затова много жени се отдаваха на покупките със страст. Навярно бе изпитано средство да се забрави някой мъж.

— Това синьо би подходило на матовия ти тен — извади една рокля Рут. — Тъмнорозовото е прекалено крещящо. Тези зелените май се връзват с цвета на очите ти. Бялото не става. Жълтото също.

Накрая Рут я изпрати в пробната с шест рокли.

— Ще ти трябват и подходящо бельо — не спираше тя, докато Джесика затваряше вратата на кабинката. — Също и чорапогащник. Или може би от дантелените клинове, които докараха онзи ден...

— Имам един чифт найлонови чорапи — прекъсна я Джесика, припомняйки си, че съпругата на Кал никога не се впускаше в такива подробности, когато ставаше дума за джинси или ризи.

— Само един чифт?! Ами ако се пусне бримка? — Рут се опитваше да надникне над вратата на пробната. — Бетси се кълне, че клиновете стоят опънати и не се отпускат на коленете. Ама пък и тя има крака, каквито аз нямам от времето, когато бях на шестнадесет. Казват, че ликрата прави чудеса...

Джесика се тръшна съкрушено на стола и запуши уши, уверена, че никога няма да се измъкне от магазина само с една рокля.

Както ставаше ясно, покупката на една-едничка дреха можеше да трае цяла вечност и да се превърне в същинско мъчение.

Щом Рут отсъди, че зелената копринена рокля с деколте тип „лодка“ е съвършена, Джесика взе твърдото решение никога вече да не ходи на пазар. Освен в „Храни и семена“.

Бе принудена да признае, че нежният зелен цвят на дрехата неочаквано хармонираше с цвета на очите ѝ. Освен това роклята бе съчетана с дълъг свободен джемпър. Нещо ново за нея. Друго преимущество бе свободно падащата дълга до глезените пола, а сандалите със средно висок ток издължаваха краката ѝ.

Рут избра огърлица от речни перли и обеци в същия стил, които нарече аксесоари, още една нова дума от областта на модата.

Докато се връщаше в ранчото, Джесика се почувства много изтощена. Поправката на оградата не бе и наполовина толкова уморителна.

Опитваше се да не мисли какво ще стане след сватбата. Как ли щеше да се чувства? Животът им никога нямаше да е предишният. Поне Дънк бе щастлив, че се жени за Ванджи. Пит бе прав. Бяха родени един за друг.

Още веднъж прозвуча предупреждението на синоптиците за предстояща буря в планинските райони. Джесика се надяваше да изпревари природната стихия. Винаги прибираше конете в обора по време на буря. Особено я притесняваше Аламо, който направо пощуряваше, когато имаше светкавици и гръмотевици.

Едри капки дъжд започнаха да падат тежко от притъмнялото небе. Облаците вече се сгъстяваха, когато тя влезе в двора. Захвърли двете торби в стаята си и побягна при конете.

Увери се, че Аламо е на мястото си и мислено се поздрави за предвидливостта, че поправи навреме покрива. Аламо тревожно въртеше очи, но през пролетта бе преживял вече една голяма буря, така

че Джесика се успокои. Старите коне, за щастие, бяха привикнали с капризите на времето и не се бунтуваха, когато ги връзваха по-здравно.

Джесика излезе от обора, следвана по петите от Мърф и Мътли. По пътя към къщата я застигнаха светкавици, които я заслепиха. Тя залитна, опита се да бутне вратата, но се спъна в един откъртен клон и падна.

В този миг току пред нея се сгромоляса стволът на едно старо дърво, улучено от гръм. Застанала на колене, тя видя пламък и чу как зад гърба ѝ с трясък да се поваля и друго дърво.

Светкавици прорязваха небето, следвани от мощни гръмотевици.

— Господи! О, Рейт! Помощ... — чу се да мълви. Беше безсмислено. Той си бе отишъл. Беше сама. Тя се изправи на крака и прескочи поваления ствол. Чу как се прекършва клон от съседното дърво и пада върху нея.

— Рейт! — изскимтя отново. После всичко потъна в тъмнина.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джеси?

Джесика чуваше как някой повтаря името ѝ и се помъчи да отвори очи. Нечия ръка потупваше бузата ѝ. Във въздуха се носеше мирис на изгоряло. Дрехите ѝ бяха влажни.

— Джеси, чуваш ли ме? — Гласът бе умоляващ, чуваше го все по-ясно и по-ясно... Женски глас...

— Не ми е до пазаруване сега... — простена тя. — Не... стига толкова...

— Джеси, ако можеш, отвори очи.

— Не... без аксесоари... Не... — Джесика се мъчеше да изпълни това, което ѝ казваше гласът. — Никакви джемпъри... — Изглежда изгаряше в огън.

— Аз съм до теб, Джеси. Ще се оправяш. И докторът идва.

Пред очите ѝ просветна. Над нея се бяха надвесили трима — Мърф, Мътли и топчестото кръгло лице на Рут. Ужаси се, че пазаруването още не е приключило, въпреки усилията ѝ.

— О, господи! — въздъхна трепереща Рут. — Най-сетне!

Мърф и Мътли заскимтяха и звукът отекна болезнено в главата ѝ.

— Какво... Какво се е случило? — Тя се огледа и видя, че лежи върху кухненския под. Под главата ѝ имаше възглавница. До нея бе коленичила Рут с кучетата.

— Измъкнах те и повиках доктора. Ранена ли си?

Джесика се опита да помисли, но главата ѝ щеше да се пръсне.

— Боли ме...

— Един падащ клон те е ударил. Имаш огромна цицина.

— Цялата съм мокра?! — Вече идваше на себе си.

Рут кимна.

— Угасих пожара с градинския маркуч и съм те намокрила. — Сълзи потекоха от очите ѝ. — Ако не бях дошла случайно...

— Пожар ли? — Джесика се опита да седне и си спомни за пламъка, който бе видяла, преди всичко да потъне в мрак.

— Всичко е потушено — увери я Рут. — И дъждът помогна. Истински летен порой.

Джесика си припомни звука от падащите водни струи върху покрива и листата на дърветата. Надигна се на лакът и я погледна съсредоточено.

— А ти защо си тук?

— Заради обещите ти. Не знам как съм забравила да ги сложа в плика с покупките. Не ми се искаше да се разкарваш до града заради моята немарливост, така че дойдох. Много се радвам, че го направих. Огънят почти бе стигнал до теб, когато те открих.

Тръпки полазиха Джесика като си представи какво би могло да се случи.

— Благодаря ти, Рут.

— Остани легнала — нареди ѝ тя. — Докторът каза да не ставаш, докато не дойде.

— От колко време съм така? — Младата жена нямаше сили да спори.

— Почти час. Уплаших се до смърт. Не би трябвало да оставаш сама тук, Джеси. Човек никога не знае какво може да го сполети. Добре че съм доста силна, та успях да те измъкна изпод клона.

„Джеси, момиче, имаш нужда от мъж“, прозвучаха в ушите ѝ думите на Дънк. Вече не можеше да твърди, че няма право. Не бе успяла да се погрижи сама за себе си. Природата ѝ бе изиграла лоша шега.

— Можеха да минат дни, преди да те открият — поклати глава Рут. — Рейт Марлоу или някой друг трябва да бъде винаги наоколо.

— Дядо и Ванджи ще се върнат след медения си месец.

— Докторът спомена, че дядо ти се канел да прекарва половината от времето си в Сан Франциско и половината тук. Сигурно го прави заради Ванджи.

— Дядо не ми е казвал нищо подобно — намръщи се Джесика. Всичко се изплъзваше от контрола ѝ — природата, дядо ѝ, собствената ѝ независимост... Ако Рут не бе пропуснала да сложи обещите в пличето...

Кучетата изтичаха към входа и залаяха.

— Докторът е тук — каза Рут и въздъхна с облекчение.

Лекарят влетя в кухнята. От пелерината му се стичаше вода.

— Как е болната? — попита той. — В съзнание, както виждам.

— Здравейте, докторе! — Джесика насила изви устни в усмивка.

— Здравей! — Той коленичи до нея, взе ръката ѝ, за да провери пулса, а с другата разтвори клепачите ѝ, за да провери зениците ѝ. — Малко тревожно е. Можеш ли да ми кажеш коя си, къде живееш и кой ден сме днес?

На един дъх Джесика изстреля исканите данни, като ги разшири, включвайки описанието на рода, двете кучета и петте коня.

— А ти си доктор Каултър — приключи тя.

— Добре свършена работа, сестра — намигна лекарят на Рут.

— Аз съм и добър огнеборец. Пламъците пълзяха към блузата на Джеси, когато ги залях с маркуча.

— Можеше да си докараш големи неприятности — остро изгледа пациентката си той. — Когато научи Дънк...

— Да не си посмял да му кажеш и дума! Не и преди сватбата.

— Боя се, че лошите вести ще помрачат празненството. Дай да видим сега какви са щетите.

— Дядо не трябва да научава за това, докторе — не се предаваше Джесика, дори успя да приседне с негова помощ. — Ако случайно се обади, не му казвайте нищо.

— Ако не си много зле, ще си мълча.

— И аз — обеща Рут. — Единственото, което забелязвам, е цицината, докторе.

Той я опипа внимателно. Начумери се, когато кучетата предано приседнаха от двете страни на Джеси и занизаха ръцете ѝ.

— Какво правите тук? Лягайте долу!

Кучетата го послушаха. В този миг Джесика си спомни, че им бе извикала да се приберат, миг преди да припадне. Ами ако и те бяха пострадали?

— Ако... ако...

— Какво се е подпалило? — попита тя Рут, докато докторът търсеше нещо в лекарската си чанта.

— Само един клон, близо до мястото, където си се препънала. Предполагам, че и без друго дъждът е щял да го угаси.

— Докторе, бих искала да стана, ако не възразявате.

— Възразявам, Джеси.

— Но Аламо може да се е наранил в обора. Трябва да изляза и да...

— Ще останеш легнала, докато не те прегледам както трябва. Аз ще ти кажа кога можеш да ставаш, ако не възразяваш.

— Но, докторе...

— Ако Джеси се обади още веднъж — обърна се той към Рут, — обади се на Дънк и му кажи какво е станало.

— Послушай го, Джеси. А аз ще отида до обора да проверя какво става с конете.

— Както кажете, докторе — промърмори Джесика и скръсти ръце на гърдите си.

— Тъй като започна да спориш с всеки, изпречил се пред очите ти, моите очаквания за развитието на заболяването ти са повече от оптимистични. Впрочем донесъл съм ти касетата, която е заснела Бетси. Заглавието на филма е „Крайт на Бъд“.

Рут избухна в смях, към който се присъедини и Джеси.

— Смяхът е най-доброто лекарство — дълбокомъдрено заяви докторът и продължи прегледа.

Заклчението му гласеше, че няма нищо тревожно, но тъй като се опасяваше от странични усложнения в резултат от шока, помоли Рут да остане да пренощува в ранчото.

— Много обичам вечерно време да съм далеч от Кал и момчетата — каза тя. — Можеш да разчиташ на мен.

Преди той да си тръгне, тримата изгледаха заедно филма на Бетси. Като видя Рейт, Джеси зарони сълзи, но се престори, че са от смях, а не от тъга.

Когато останаха сами двете с Рут, хапнаха набързо и изгледаха отново касетата.

— Моят герой — беше коментарът на Рут за действията на Рейт. — Никой друг не прилича толкова много на онзи от рекламата на „Марлборо“.

— Само че Рейт не пуши. — Джесика се опитваше да говори за него с безразличие.

— Тогава е два пъти герой — закачливо завъртя очи Рут. — Щастлива ще си, ако е постоянно около теб, момиче. Ако днес беше тук...

— Ти направи всичко, което би направил и той, Рут. Не мога да ти се отблагодаря.

— Не мисли за това. Благодари се, че забрави обещите си! — Рут отново се втренчи в екрана. Джесика тъкмо изливаше втората бира върху главата на Бъд. — След всичко, което ти причини този тип, как се осмели да го направиш?

— И аз не знам — засмя се Джесика.

На следващата сутрин тя отново обмисли постъпката си и призна, че Рейт бе допринесъл изключително много, за да възвърне вярата в себе си. Без него не би могла да изтрие десетгодишното си унижение само за десет минути. Каквито и да бяха причините, Рейт не само я бе пожелал, но го бе и показал.

Бе влязла в кръчмата след незабравимата нощ, прекарана с Рейт. И след големия им спор. Тя вече не беше онази жена, която Бъд бе познавал.

Джесика нае сина на Рут и Кал да я замества, докато е в Сан Франциско и дори не се възпротиви на идеята момчето да започне веднага.

То пристигна и се настани в стаята на работниците. Джесика му показва какво има да върши. Почистиха следите от пожара. Внезапно почувства притеснение при мисълта, че ще го остави съвсем сам в ранчото. В резултат на това малкият помощник помоли свой съученик да се присъедини към него.

В петък тя стегна багажа си, помахаше за сбогом на двете момчета и потегли за Сан Франциско.

Бе научила урока, че една жена не е всесилна. Така беше и с мъжете.

В петък по обяд къщата на Ванджи бе препълнена от гости, роднини и приятели. Във всяка стая имаше хора, заети с приготовленията по сватбата. Част от роднините на Патън бяха настанени в задния двор.

Рейт се бе измъкнал от суматохата и гледаше бейзбол по телевизията в кабинета на Ванджи, когато се появи Дънк.

Прехвърляше видеокасета от едната в другата си ръка. Рейт изключи телевизора.

— Играта е доста скучна — каза му той. — Какво има на тази касета?

— Нещо, което доктор Каултър ми е изпратил по пощата. Казва се „Краят на Бъд“. Май е някакъв домашно заснет филм. Може да е и порнография. Сигурно си мисли, че ще имам ергенска вечер.

Рейт веднага си спомни за Бетси, която заснемаше поражението на Бъд в кръчмата.

— Това все пак е последната ти вечер като ерген, защото за мен ти си един славен ерген. Затвори вратата и пусни касетата.

— Да барикадирам е по-добре — каза Дънк и заключи. — Ако някое същество от женски пол се вмъкне и ни види какво правим, ще ни направи на нищо.

Рейт спусна завесите.

— Готово! Не съм гледал порно от времето, когато бях новобранец.

— Да не ме арестуващ точно на ергенската ми вечер, момче! — Дънк пъхна касетата във видеокасетофона. — Или пък доктора?! Старият пръч!

— Да. Негодник е той — съгласи се Рейт и се излегна върху канапетото. — Намали звука, да не би някой да чуе.

— Правилно. — И Дънк включи апарата.

— По дяволите! — възкликна той, щом видя първите кадри. — Какво общо имат кръчмата и Джесика с този филм? — Погледна разочаровано Рейт и седна в креслото. — Няма начин да е нещо възбуждащо.

Рейт включи звука.

— Ще се развълнуваш по-късно. Сигурен съм, Дънк.

— Откъде знаеш?

— Ще разбереш. Само гледай.

Дънк завъртя очи.

— Бях се приготвил за един час порок, а той ми пробутва любителски снимки! — Той остро изгледа Рейт. — Престани да гримасничиш!

— Повярвай ми, Дънк! Този филм е страхотен.

— Страхотен! Глупости. Всички филми на доктора са скучни.

— Престани да мърмориш! Виж! Това е Бъд Кочрън.

— Бъд?! Този подлец! — Дънк се приведе към екрана, сякаш бе готов всеки миг да влезе в юмручна схватка. — Какво прави в града?

— Губи на покер. А това съм аз. Зад Джесика.

— Гръм и мълния, момко! Ти пък как си попаднал във филма?

— Представявах закона. — Той натисна бутона „Пауза“. — Бе денят, в който Джесика се разплати с Бъд. А Бетси Нюман записа всичко с видеокамерата си.

— Е, добре. Давай да видим какво става.

Дънк заудря с ръце по масата от възторг и едва не се задави от смях, когато видя Бъд, окъпан с бира.

— Това бе по-добро, от която и да е ергенска секс вечер! — Той обърса очи с ръкава на ризата си. — Пусни я още веднъж.

След като видя записа още веднъж, възрастният мъж се обърна към Рейт:

— Благодаря ти, че си помогнал да бъде наказан.

— Това бе най-малкото, което можех да направя, Дънк!

— Момичето ми се държа като породиста кобила, нали?

— Да... — Рейт се покашля, за да не се издаде колко го бе развълнувал образът на Джесика. Липсваше му, факт, който не бе в състояние да отрече.

— Защо не ми разказа тази история веднага, момче? Най-горещата новина, а аз я научавам след цяла седмица.

— Знаех си, че по един или друг начин ще разбереш.

Дънк с уважение му протегна ръка.

— Приеми поздравленията ми, млади момко. Не си съсипал това насекомо Бъд, както бих постъпил аз, но така е по-добре. Сега щях да съм в пандиза за убийство.

— Джеси започна цялата работа, аз я довърших — отговори сърдечно на ръкостискането Рейт.

— Беше знаменита внучката ми, нали? Като изля отгоре му двете бири. А после ти го постави на място.

— Не бих допуснал да я обиди, Дънк.

— Разбира се... — Дънк замълча за миг. — Имаш ли нещо против да ми кажеш защо вече не си мой помощник в ранчото? Не ми остана време да поприказваме в тази лудница.

— Не се разбираме с Джеси. Това е всичко.

— Тя не бива да стои сама там, а и твоето място не е тук. Онзи ден Ванджи ми каза: „Рейт се държи така, сякаш бяга от някого в ранчото“. Казах ѝ, че и аз съм на същото мнение.

— Дънк, Джеси ми каза точно и ясно, че не желае присъствието ми там през следващите шест месеца. И после.

— Какво имаш предвид?

— Период, много по-дълъг от шест месеца.

— Както аз се обвързвам завинаги с баба ти.

— Именно. Джес не е моят тип. Тя е жена, която иска да принадлежи само на един мъж.

— Рейт, ти влюби ли се поне мъничко в момиченцето ми? Кажу ми истината.

Рейт се изправи и закри нервно из стаята с ръце в джобовете.

— Тя непрестанно спори с мен. След случката в кръчмата помислих, че... Но не! Не пожела. От самото начало ѝ казах: „Без обвързване и задължения“.

— Не вярвам да си очаквал да се влюбиш, нали?

— Не. Имах предвид...

— Познавам това състояние — прекъсна го Дънк. — Всеки влюбен сияе. Въпросът е, какво смяташ да правиш?

— Нищо не може да се направи, Дънк. Видя родителите ми и техните втори и трети съпрузи и съпруги. Погледни на какво прилича животът им! Истинска бъркотия.

— Така е. Никой от тях не намира добра дума за човека срещу него. Но от друга страна, в семейството на Джесика е точно обратното.

Рейт не можеше да отрече думите му. Срещата му с Дон и Бет — сина и снахата на Дънк му бе доставила неочаквано удоволствие. И по-младата сестра на Джесика бе същата. Робин и съпругът ѝ Кит имаха същия щастлив брак като родителите си. И двете им деца бяха очарователни.

Членовете на собственото му семейство бяха напрегнати и изнервени хора.

— Вече видя какво представлява женитбата — рече Дънк и се надигна от креслото. — Надявам се, че си разбрал колко ценно нещо е за хората, които са родени един за друг. Като Дон и Бет. И Робин и Кит. А може би като теб и Джеси.

На вратата се почука и се разнесе гласът на Ванджи:

— Дънк? Вътре ли си?

— Да. И Рейт е с мен.

— Защо е заключена вратата?

— Имаме ергенско парти — намигна Дънк.

— Какво? Не разбрах.

Дънк отвори вратата.

— Рейт ме поучава. Разказа ми някои истории от живота, за разводите и прочие.

— О, Рейт! — Баба му го изгледа с открито неодобрение. — Как можа да ти мине през ума, че правим грешка като се женим? Ти направи грешка като остави Джесика да ти се изплъзне. Радвам се, че ставам част от едно щастливо семейство. И ти би могъл да го сториш, знаеш, нали?

Дон и Кит надникнаха през вратата.

— Още ли дават бейзбол? — попита Дон.

— Дънкан — каза Ванджи, — никаква телевизия повече. Обърни малко внимание на булката. — И тя го изведе от стаята.

— Още играят. — Рейт включи телевизора. — Сядайте!

Липсваше му присъствието на Джесика. Не можеше да мисли за нищо друго.

— Джеси скоро трябва да е тук — каза баща й. — Ако е тръгнала навреме от ранчото.

Рейт крадешком погледна часовника си. Стрелките никога не бяха се движили толкова бавно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джесика паркира камиона на Дънк в първото свободно място, което откри, а то бе доста далеч от дома на Ванджи, но на същата улица. Мерна колата на родителите си, както и фургона на Робин и Кит, паркиран отзад като убежище за роднините.

И спортната кола на Рейт бе там.

Тя си пое дълбоко дъх и слезе от камиона. Улицата бе оградена и от двете страни с дървета. Повечето бяха ниски, а къщите с огромни прозорци, типично за Сан Франциско.

От прочутата мъгла на града нямаше и помен. Дънк бе споменал предния ден, че времето е горещо.

— Облечи си лятната рокля — нареди ѝ той. — Розовата.

Като че ли имаше друга рокля в гардероба си, освен новата, която никой не бе виждал. Не го послуша и не си я сложи, макар че я бе напъхала в багажа. Бе облякла блуза без ръкави и чисти джинси и бе пуснала косата си свободно да пада върху раменете. Поне това щеше да се хареса на дядо ѝ.

Да не говорим пък какво щеше да си помисли Рейт.

Тя измъкна тежкия куфар и го помъкна към къщата. Забеляза Рейт и забави ход.

— Аз ще пренеса багажа ти — извика той от предните стълби.

— И сама ще се справя. Не се тревожи.

— Ти не си ми господарка повече, Джес. — Той взе насила куфара ѝ. — Тук съм в свои води.

Той не помръдваше, а тя нямаше сили да вдигне очи. Насочи ги към колана му. Грешка! После към гърдите му. Отново грешка! Всеки сантиметър от стройното му тяло и красивото лице бяха свързани с някакъв спомен.

— Преди да влезеш, искам да ти кажа, че докторът е изпратил касетата, заснета от Бетси, на Дънк. Точно сега всички възрастни са се събрали да я гледат.

— Вече я видях.

— Страхотно представление, Джеси — присви устни той. — Би могла да получиш „Оскар“.

Сега тя срещна погледа му.

— И ти би могъл. Моят герой!

С куфара в една ръка, Рейт ѝ предложи лакътя си.

— Да влизаме. Дон и Бет са нетърпеливи да те видят. Както и всички останали с изключение на хората от семейство Марлоу, които са твърде заети да се карат и да се мразят.

— Това сигурно ти е неприятно... — Тя се опитваше да не обръща внимание на докосването му.

— Атмосферата е напрегната — потвърди Рейт. — Но те все пак са си сложили юзди поради специалния случай.

— Това се отнася и за нас — без да се усети, произнесе тя на глас мислите си.

— А! Най-сетне се разприказвахме.

— Ако си в лоши отношения с някого, бих искала да знам за това — рече Джесика, като колебливо остана на вратата.

— Само с теб. — Той стисна лакътя ѝ. — С никой друг.

— Моля те да не вдигаш шум заради дядо ми и Ванджи, Рейт.

— Няма, ако и ти не го правиш. — Той я преведе през вратата.

Сред шумотевицата, вдигната от семейство Патън, поздравяващо топло появата ѝ, на Джесика не ѝ остана много време да мисли. Бе задушена в прегръдки и възторжено аплодирана за „ролята ѝ“ във филма.

— Къде е розовата рокля, момиче? — начумери се Дънк, но все пак изказа одобрението си за прическата ѝ и я прегърна. Ванджи стоеше до него и чакаше своя ред.

Рейт забеляза, че Дон, Бет, Робин и Кит бяха наобиколили Джесика в гостната. Собствената му майка седеше в единия край на стаята, заобиколена от своите временни съюзници, а баща му бе в другия, седнал сред поддръжниците на Марлоу. И двамата бяха официално разделени с последните си брачни партньори.

За щастие, семейство Патън бе нещо като буфер между двата враждуващи лагера.

Той приближи Ванджи и я попита:

— Къде да оставя куфара на Джеси?

— В твоята кола.

— Какво?!

— Тук няма повече място, Рейт. Тя може да преспи у вас, в твоята гостна.

— Виж, Джеси и аз...

— Къде искаш да сложи куфара на Джеси, Ванджи? — попита Дънк.

— Рейт току-що любезно предложи да я приюти у дома си — усмихна се тя на внука си.

— Прекрасно! — Дънк го плесна по рамото. — Оставям тогава багажа на Джесика в твои ръце.

— Джеси няма да се съгласи — предупреди ги Рейт.

— Дънкан ще я убеди — целуна го баба му и остави светлорозова следа върху бузата му.

— Имам ли и аз такава следа, Ванджи?

— Да. Аз всъщност съм те белязала като моя собственост по този начин — подразни го тя. — Върви да съобщиш новината на Джеси.

Дънк се отдалечи да изпълни заръката. Рейт побърза да намери убежище в кабинета, но за съжаление там завари децата на Робин да гледат детски рисувани филми.

— Мога ли да погледам с вас?

Те бяха така отнесени в действието, че нито го чуха, нито му отговориха. Затова той се настани пред телевизора в очакване да чуе избухването на Джесика.

Тя тъкмо разказваше някаква случка с Аламо на свой братовчед, когато Дънк я потупа по рамото.

— Извинявай — рече ѝ той. — Искаш ли да разбереш къде ще нощуваш? Ела с мен.

— Трябва да окача роклята по-скоро. — Тя го последва по стълбите. — И Рут и другите продавачки настояваха да я държа на закачалка цяла нощ.

Дънк я водеше из хола и ѝ показваше стаите на гостите. Накрая я въведе в собствената си спалня.

— А аз къде ще спя? — попита го Джесика.

— У Рейт. Той има прекрасно канапе в гостната си.

— Рейт?! — Тя бе стъписана.

— Да. Вие двамата без друго имате да уреждате някои неща. Какво по-добро място от дома му?

— Дядо, никога не съм чувала по...

— Затвори си устата, момиче, и ме изслушай! Къщата на Ванджи е препълнена. Дори отзад сме опънали палатки и навеси.

— Тогава ще си намеря мотел.

— Точно сега ще ти е трудничко. Всичко в радиус от стотина километра е заето от Асоциацията на американските медици. Не, госпожице. Няма да стане.

— Жилището на Рейт не може да е единствената възможност.

— Е, така каза и той, но все пак днес е нашият сватбен ден и гостите са длъжни да се подчиняват на желанията на булката. Ти и Рейт можете да налагате желанията си, когато се зажените.

— Това ще стане на куково лято! — изсмя се Джеси.

— В живота често се случват неочаквани неща, момиче. И не искам да чувам повече за недоволството ти. Припомни си добрите маниери и не се отказвай от тях, докато не се прибереш в ранчото.

— Да, дядо. Това е твоята сватба все пак, не моята.

Той обви с ръка раменете ѝ.

— Скоро ще дойде и твоят ден. Ще видиш. Твоят принц вече е пленил сърцето ти. Така е винаги с истинската любов.

На вратата се почука.

— Дънк? Може ли да вляза? — Беше Ванджи.

— Да. Заповядай!

Тя отвори вратата. Изглеждаше разтревожена.

— Обадиха се от ресторанта. В залата, която бяхме ангажирали за довечера, се спускала тръба и сега не могат да ни приемат. Какво ще правим?

Дънк сви вежди и се замисли.

— Да поръчаме пица?

— Хм... А къде можем да намерим толкова много пици наведнъж?

— Ами ще поръчаме по пет-шест пици в няколко различни места. Така няма да затрудним никого.

— Дънкан, ти си чудесен! Ще впрегна Рейт в тази работа. Знаеш ли, това може и да е за добро. Всички ще си отдъхнат и ще се наспят.

— И няма да се обличат специално — вметна Джесика.

— Разказа ли ти Дънк за недостига от стаи, миличка?

Сега бяха нужни добрите маниери.

— Да. Много мило от страна на Рейт, че ще ме приюти.

— Не е ли мъж-мечта? — Ванджи помахна с ръка и изчезна.

— Да, мечта, истински принц — измърмори Джесика.

— А не ти ли се иска да беше твойт принц, момиче? Кажи ми истината. — Очите на Дънк потърсиха нейните.

— Да — призна тя след известно време. — Дай да сменим темата. Как ти дойде наум за пица?

— Ужасявах се при мисълта, че трябва да си сложа вратовръзка за ресторанта.

Джесика се разсмя.

— Точно така — говореше Рейт по телефона. — Шест комбинирани. Без аншоа.

— Това бе последната поръчка.

Всяко нещо си дойде на мястото в навечерието на сватбата. Бяха купили вино и алкохолни напитки.

Рейт не знаеше къде е Джесика, но се учудваше защо не е чул все още избухването.

— Точно така. Адресът е „Кепуел Плейс“ 799. В шест часа. Благодаря.

Той остави слушалката и си помисли, че пицата със сигурност е едно от любимите ястия на малките скитници.

— Как върви? — Ванджи показва глава през вратата.

— Добре. И тъй като вечерята е неофициална, имаш ли нещо против Тим Уейвърли да се присъедини към нас?

— Веднага го извикай! — Тя го целуна и излезе.

Рейт набра номера на приюта, в който живееше Том. За щастие, момчето бе там.

— Охо-хо! — зарадва се Тим, щом чу поканата за пица при бабата на Рейт, който му продиктува адреса и му обясни как да стигне по-бързо.

Щом приключиха разговора, в кабинета влезе Джесика с две чаши уиски.

— Надявам се, че едната е за мен — каза Рейт.

— За теб е. Наздраве!

— По какъв случай?

— Като благодарност за поканата да спя у вас. Предполагам, че няма какво повече да кажеш за ситуацията.

— Вероятно по-малко от теб — усмихна се той. — Аз не спорих така разгорещено и упорито.

Тя се настани на канапето до него и за първи път не го обвини, че греши.

— Започна ли вече работа в някоя канцелария?

— Не още. Започвам след сватбата — рече той и отпи глътка. — Как е Коди?

— Добре. Чуй само какъв глупав разговор водим.

— Така е.

— Започнах да харесвам Ванджи, Рейт.

— Ще я заобичаш след време, Джес. — Той гледаше дъното на чашата. — Прекарах чудесни мигове с твоите роднини тези дни. Те са толкова... щастливи.

— Щастливо задомени, искаш да кажеш. И те те харесват. Откога децата на Робин ти казват „чичо Рейт“?

— Ами още от първия ден. Поносих ги на раменете си... Такива работи... — Той вдигна поглед. — Липсваше ми. Още от случката в кръчмата.

— И ти ми липсваше.

Рейт се изправи така рязко, че Джесика подскочи. Той заключи вратата, опря се с гръб на нея и погледна Джеси.

— Ела, Джес. Целуни ме.

Тя се втурна към него. В прегръдките му се чувстваше прекрасно. Чувстваше се защитена от всички беди, дори и от бурята. Рейт... Обичаше го толкова много!

Чувствата и желанието й проличаха от целувката, на която той отвърна със страст. Целуваше я неспирно, галейки меката коприна на блестящите й коси. Напипвайки цицината, ръката му замря.

— Какво е това?

— Един урок, който усвоих доста болезнено.

— Къде? Кога? Боже мой, Джес! Ти си пострадала, след като съм си тръгнал?

— Вече ми мина. Хайде да седнем и ще ти разкажа всичко.

Той я прегърна и седнаха на канапето.

— Пострадала си, след като съм си тръгнал — повтори той със смръщено чело.

Наслаждавайки се на сигурността и защитата, която ѝ даваха ръцете му, тя му разказа какво се бе случило.

— Не биваше да си тръгвам — разкайваше се Рейт. — Оставих те сам-сама.

— Рейт, аз бих могла да назнача някого още същия ден. Пострадах заради глупавата си гордост, а не защото ти си тръгна. Вече знам, че не мога да разчитам само на себе си. Това не ми бе минавало през ум.

Той притегли главата ѝ върху гърдите си.

— Можела си да умреш.

— Съдбата бе милостива към мен.

— Аз трябваше да те спася. Ако бях там, заедно щяхме да вържем конете и заедно да тръгнем към къщата. Дори можехме да сме на сигурно и топло в леглото.

— Заедно — кимна тя.

— Джес, аз съм същински глупак. Влюбих се в теб, но...

— Влюбил си се?

— И още съм влюбен — произнесе нещастно Рейт. — Безсилен съм да се преборя с това. Вече не искам само секс. Вече изпитвам нещо много повече, с което не мога да се справя.

— И аз те обикнах... — Джесика прокара пръсти по очертанията на брадичката му.

Целунаха се. Рейт се възбуди от докосването на пръстите ѝ, усещаше нежната ѝ покана. Бе готов да срина стената, която сам бе изградил между себе си и любовта.

Тя бе мила и топла, готова да го обича. Беше единствената жена, която си струваше да има. Само за себе си. И да заживее с надеждата, която тя му вдъхваше.

— Искам да ме любиш, Рейт — прошепна Джесика.

— Да... — Гласът му бе дрезгав от вълнение. — Тук! Сега...

Прегърнати, те се отпуснаха на канапето. Той целуна гърдите ѝ, а тя си играеше с косъмчетата по гърдите му.

— Рейт? — На вратата се почука. Бе Дънк. — Тим Уейвърли е тук!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джесика остана в кабинета, а Рейт излезе да посрещне Тим.

Чувстваше се обезумяла от радост. Спомни си как Рейт ѝ призна любовта си. Бе тръпнала от опиянение при всяка негова дума. Но не бе казал нищо повече.

Чувстваше се защитена от всички несгоди на света в прегръдките му. За миг бе повярвала, че я обича истински и желае да бъде с нея цял живот. За пръв път се бе почувствала харесвана и обичана.

Племенниците ѝ се втурнаха при нея. Сийн бе шестгодишен, а Сара — на три. И двамата бяха тъмнооки, с руси коси и приличаха на баща си.

— Може ли да погледаме детски филмчета? — попита Сийн.

— Разбира се. Изглеждате ми малко отегчени.

— Ами, големите са много, а няма никакви деца — оплака се Сара.

Сийн седна на пода и се загледа в рисувания филм за патето Даркуинг, с тъмното крилце. Сара скоро загуби интерес и се покатери в скута на Джесика да се гали.

— Сара, ти си вече голямо момиче.

— Знам, почти колкото Сийн.

— Да, ама още не си — измърмори момчето, без да откъсва очи от екрана.

— Лельо Джеси... — Сара бе озадачена. — Какво значи да приличаш на картоф?

— На картоф ли?

— Ами да. Чичото на Рейт каза, че си обикновена като картоф.

Обикновена като картоф! Сърцето на Джесика се сви от обида. Неприятна констатация. Сълзи изпълниха очите ѝ.

Като картоф! Имаше нужда да излезе навън и да подиша чист въздух. Никога нямаше да бъде красива като Бетси, нито привлекателна като Робин, а още по-малко щеше да бъде vyplътената мечта на някой мъж.

Когато се изпареше сексуалният интерес на Рейт, какво щеше да го задържи при нея? Онова, което вече бе забелязал чичо му. Каквото правеше впечатление на всеки, стига да не бе сляп.

— Най-много обичам картофите на пюре — заяви Сара.

Пюре. Точно така. Джесика отлично знаеше как се приготвя пюре. Сваряваш картофите и ги мачкаш, мачкаш, докато станат на каша.

Рейт подаде глава и извика:

— Джес, ела за минутка на двора. Тим иска да се запознае с приятелката ми. И със Сийн и Сара.

— Идвам след минута — едва продума Джесика.

Децата веднага се затичаха, а тя догледа през сълзи патешката история. Доця й се да се измъкне през задната врата и да избяга в ранчото. Конете, говедата и пилетата не знаеха какво значи да си обикновен като картоф.

Там й беше мястото, с или без Рейт. Натисна бутона за изключване на дистанционното управление, но екранът не угасна. Появи се надпис: „Краят на Бъд“. През сълзи тя изгледа как излива бирата върху главата на онзи негодник. И отново изпита познатото от години унижение.

Видя и Рейт. Рейт, който тъкмо й се притичваше на помощ. Рейт, с помощта на когото, бе постигнала пълен триумф.

И в този миг й хрумна как да излезе с достойнство от поредния гаф в живота й.

— И така, имаш ли приятелка или не? — попита Тим в препълнения с гости заден двор.

— Имам — отвърна Рейт и погледна часовника си. — Ще дойде... всеки миг.

— Това го каза и преди десет минути — огледа се Тим. — Сестра й е хубаво парче.

— Жена или дама — остро го поправи Рейт. — Не парче.

— Просто така си говоря.

— Внимавай как се изразяваш, иначе ще бъдеш единственият, който няма да опита комбинираната пица. Освен това, ако не се държиш като джентълмен, ще последват и други наказания.

— Ще бъда любезен. Ако въобще я видя... Къде се бави?

Рейт не знаеше. Не би могла да чака ред за тоалетната, защото всички бяха навън.

— Това тя ли е? — Тим сочеше с показалец към вратата.

— Да — надигна се Рейт от мястото си усмихнат. — Това е... — внезапно млъкна той.

Тя се отправи към чичо му и му подаде нещо, завито в амбалажна хартия. Чичо му пое странния пакет и разгъна обвивката.

— Какво ли е това? — чудеше се Тим. — Каквото и да е, то накара стария глупак да почервенее като рак.

Джесика се огледа. Всички бяха застинали в неловко мълчание. Какво я интересуваше? Добре че намери един най-обикновен картоф и плик амбалажна хартия в кухнята на Ванджи и те й свършиха работа.

Къде ли беше Рейт? А, ето го там. А момчето с коженото яке до него е...

— О, господи! — възкликна тя.

Виждаше момчето за първи път и не можеше да повярва на очите си. Бе кестеняв, със сиви очи. Ужасен белег пресичаше лицето му. Джесика усети как се изчервява. Завтече се към тях, подаде ръка на Тим и смутено седна на празния стол, който ѝ бяха запазили.

— Рейт не те предупреди, нали? — Тим сви вежди.

— Не — призна тя. — Съжалявам, че реагирах така.

— Всички ококорват очи като ме видят за първи път. Вече съм свикнал.

— Просто се изненадах.

— Рейт казва, че белегът е като предопределение — предизвикателно се усмихна момчето. — Виждате ли, офицер Марлоу, колко възпитано се държа? Коди ще бъде доволен от мен. Как е той?

— Питай Джес. Тя го е виждала последна.

— Добре е — отвърна тя. — Той и моята кобила Тиърдроп станаха големи приятели.

— Тиърдроп... — рече замислено момчето. — Името ѝ означава нещо като сълза, нали? Тя тъжна ли е?

— Не. Аз бях тъжна, когато я кръщавах. Освен това има белег на челото — във формата на сълза. Така че името ѝ подхожда.

— Рейт казва, че горе в планините е хладно, а ти яздиш като стрела. Съвършенството на движението, нали така каза, Рейт?

Звукът на клаксон заглуши отговора на Рейт.

— Сигурно са пиците — скочи той и се запъти към вратата. — Джес, задръж при себе си Тим, преди да е направил някоя беля.

— От колко време го познаваш, Тим? — попита тя момчето, което проследи с нескрито обожание в погледа своя покровител.

— Доста отдавна. Много неща съм научил от него. По принцип мразя ченгетата. Но Рейт е различен — рече Тим и погледна Джесика. — И ти си особена. Мислех, че ще се срещна с някое зашеметяващо маце, искам да кажа с някоя изключителна дама — поправи се той.

— Значи и двамата сме изненадани, така ли?

— Не знам. Но ти изглеждаш страхотно с тази шапка, пък и с ботушите. Знаеш ли — довери ѝ той, — никога не съм присъствал на сватбена вечеря. Наистина ли дядо ти ще се жени за бабата на Рейт?

— Да.

— Любов от пръв поглед, а?

— Именно.

Джесика усети, че е престанала да се взира в белега на Тим. Очите му, блестящи и проникателни, бяха приковали вниманието ѝ. Изглеждаше доста зрял за тринадесетгодишно момче. Колко ли жестоки са били към него хората? Толкова мъка и несправедливост има по света...

— Рейт ме научи да водя благоприятни разговори.

— Никога не бих предположила, че не умееш да го правиш по рождение.

Рейт се върна и ги помоли да му помогнат да изнесе пиците, за да може всеки да си вземе.

Скоро всички доволно похапваха пица и салата и се наслаждаваха на топлата лятна вечер.

Смрачи се и гостите взеха да се прибират в къщата. Ванджи пусна тиха музика и няколко двойки затанцуваха.

Джесика, Рейт и Тим останаха сами на двора.

— Бих се радвала, ако ти и Рейт ми дойдете на гости в ранчото — каза тя.

— Пък аз помислих, че с гостуването е свършено — изненада се Тим.

— Не бях разбрала колко е важно това за всички от нас — додаде Джесика.

— Може би и аз ще прескоча — рече Рейт несигурно.

— Може би ли?! — не се стърпя Тим.

— Е, добре, ще дойда. Но мога да остана само за почивните дни в края на седмицата. От понеделник съм на работа.

— Би могъл да останеш и по-дълго, ако не се захващаш с тази работа — тихо каза Джесика.

— Късно е вече — смръщи вежди Рейт и погледна Тим. — А ти трябва да спазваш вечерния час.

— Приютът е само на десет минути път с кола — завъртя умолително очи Тим.

— С Джес ще те изпратим дотам, щом тръгнем да се прибираме у дома.

— У дома? — Тим объркано местеше поглед от единия върху другия. — Заедно ли живеете?

— Имам едно свободно легло за Джесика — притеснено каза Рейт.

Тим го изгледа с недоверие.

— Хайде да вървим — погледна Рейт часовника си. — Утре ни чака дълъг ден.

След няколко минути се сбогуваха с гостите, а Ванджи и Дънк ги изпратиха до прага. Рейт седна на шофьорското място, а Джесика се настани между него и Тим. Притвори очи и си пожела един ден тримата да яздят един до друг като истинско семейство.

Рейт спря пред приюта на Тим.

— Джесика — не се стърпя момчето, — какво имаше в пакета, който даде на онзи човек?

Тя се престори, че ѝ е трудно да си спомни за какво става дума.

— Само един картоф.

— Един какво?! — попитаха едновременно Рейт и Тим.

— Това бе шега. Просто шега. Лека нощ, Тим. Много се радвам, че Рейт те покани на вечерята. Надявам се да ми погостуваш в ранчото.

Тим им махна с ръка и изкачи набързо стъпалата до входа.

— Ти не познаваш чичо ми, за да си позволиш лична шега с него — подхвана Рейт след малко. — Той е затворен човек, не прекрачва определени граници в общуването, дори и с мен. Какво се крие зад всичко това, кажи!

— Ще ти разкажа някой ден. Когато остареем и посивеем.

— Доста време има дотогава — поклати глава Рейт.

— Вече сме роднини, Рейт. Помисли на колко празници и семейни събирания ще бъдем заедно.

— Ще си помисля — измърмори той.

Двамата помълчаха известно време.

— Държиш се прекрасно с това момче.

— Всеки би го направил. Той има добро сърце. И ти си същият. Надминаваш дори дядо ми.

Рейт я погледна с недоверие и вкара камиона в двора на дома си.

— Аз ще внеса багажа ти, става ли?

— Да.

— Няма ли да се възпротивиш? Не мога да те позная, Джес!

— Вероятно съм се променила.

Тя добре го съзнаваше. Да признаеш, че се нуждаеш от помощ, не означаваше слабост.

— Какви са тези истории с гостуването след сватбата?

— Нека разопаковам багажа си и да се освежа, преди да ти обясня. Коя е моята стая?

— Която пожелаете, госпожице — галантно рече той.

— Твоята тогава. Поне за тази нощ.

— Моята?!

— Защо не ми налееш глътка питие, докато дойда? — усмихна се тя.

— Ще наля и на двама ни — с готовност се съгласи той и внесе куфара ѝ в своята спалня, като я предупреди: — Никога не си оправям леглото, а банята е в ужасно състояние.

— Точно както очаквах — огледа тя безредието. — Много си приличате с дядо ми.

Рейт отиде в кухнята, извади две чаши и отвори бутилка вино. Докато наливаше, изпита смътно предчувствие, че това няма да е последният път, когато той и Джесика щяха да пият заедно.

Ванджи имаше право. Да остави Джесика да му се изплъзне щеше да бъде най-голямата грешка.

Спомни си и вчерашните думи на Дънк: „Отново съм истински мъж, момчето ми. Благодарение на любовта на баба ти“.

Тогава Рейт бе осъзнал, че той самият бе не само по-малко мъдър от Дънк, но и по-малко обичан, по-малко мъжествен може би... Дънк не се боеше да поема рискове, не се побоя и да се свърже с Ванджи.

Рейт отнесе виното в хола и зачака Джес. Тя се появи след няколко минути и приседна до него.

— Вино! Да вдигнем тост!

— За какво? — Той ѝ подаде чашата и я погледна.

— За дядо ми и за Ванджи, разбира се! — Тя чукна чашата си о неговата. — Изведнъж се сетих, че никой не вдигна тост за младоженците тази вечер.

— Може би, защото изглеждат вече като женени.

— Да, прав си.

Те отпиха по глътка в тяхна чест.

— А сега да поговорим за нас двамата.

— И аз възнамерявах да ти предложа същото. Доста мислих, след като напуснах ранчото.

— И аз, Рейт. Особено след онзи следобед, когато каза, че ме обичаш. Така ли е наистина?

— Така е, Джес! И преди ми се е случвало да флиртувам, но сега наистина съм хлътнал по теб.

— Рейт, моля те, ела за ден-два в ранчото. Доведи и Тим. Без да усети, той ме накара да разбера някои неща за теб днес.

— Какво?

— Неща, които не бях забелязала преди. Като добротата на душата ти, да кажем.

— Джеси, ти си по...

— Почакай! Още не съм свършила. Аз никога няма да бъда „страхотното маце“, което Тим е очаквал да види.

— Но ти, точно ти срази сърцето ми, Джес — пое той ръцете ѝ в своите и силно ги стисна. — А и в леглото...

— Радвам се да го чуя, скъпи, но до днес не бих ти повярвала. Тим ми отвори очите...

— А ти изпрати по дяволите лошите ми навици — резервите ми към брака и съвместния живот с жената, която обичам. Сякаш всичко на този свят за мен зависеше от това да не се обвързвам.

— Хората, които се обичат, намират пътя, Рейт.

— Отново ли се опитваш да спориш с мен? — нежно я заплаши той с пръст.

— Да. Защото смятам, че можем да намерим пътя сами.

Рейт се наведе и пое лицето ѝ.

— Да вървим да го потърсим в леглото, пък ще видим...

И той я целуна страстно. Джесика дори не помисли да му се противопостави.

На следното утро ги разбуди телефонен звън.

— Къде сте вие двамата? — чу се гласът на Дънк. — Всички вече са в автобусите на път за Рено.

— Ей сега тръгваме. Успяхме се.

— Успяхте ли се? Заедно ли спяхте или поотделно?

— Заедно.

— Хей, момче, дължиш някои обяснения на семейство Патън по този въпрос.

— Все ще измисля нещо, Дънк.

— Измисли щастлив край, защото иначе... Напълни къщата ми с бездомни деца, нямам нищо против, но можете и с Джес да си народите няколко. Да дариш живот...

— Добре, Дънк — прекъсна философстването му Рейт и затвори телефона. Завъртя се и отново прегърна Джесика.

— Какво каза дядо?

— Каза ми да скъсам с полицията, да не изпускам почтена жена като теб и да стана твой партньор в ранчото.

— Хм... Това не го ли решихме още снощи?

— Ще се омъжиш ли за мен, Джеси? — Сведе глава той на гърдите ѝ. — Ще споделиш ли с мен живота си? Ще превърнем ли ранчото в дом за децата, които нямат такъв, скъпа?

— Вече ме пита за това, Рейт.

— Казах ли ти, че не полицейската работа ме привлича толкова, а съдбата на тези деца?

— Два пъти даже.

— И твоят отговор същият ли е?

— Да! Но само ако обещаеш, че ще свалиш стетсъна си, докато вървим към олтара.

— И аз вече ти го обещах, два пъти!

— Значи твоят отговор остава същият?

— Да, госпожице Джес!

Рейт не се съмняваше, че ще доведе нещата до мечтания от всички щастлив завършек.

Уверен в себе си, той я приласка и двамата потънаха в сладостна любовна прегръдка.

Издание:

Роузан Уилямс. Търси се съпруг

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-110-211-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.